

Giới thiệu Yêu Đúng Oan Gia Thật Là Thất Sách

Thể loại: cổ đại, oan gia “đầu khâu”, thanh mai trúc mã, ngôn tình.

Nhân vật chính: Long Hiên Phi >< Mạch Lệ Nhan

Nhân vật phụ: Thu Nguyệt, Chí Bình, Vạn Sinh...

Hai nhà tiêu cực thù từ đời cha cho đến đời con, ghét nhau từ trước cổng cho đến con chó sau nhà.

Vì thế hần và nàng dù thanh mai trúc mã thân nhau đến mức giành giường ngủ chung là biết “cỡ” nào rồi nhưng vẫn đinh ninh là phải ghét nhau thì mới ăn ngon ngủ ngon.

Hần ta khôi ngô, tuấn tú, người người đem lòng hâm mộ phong cho biệt danh gọi là “siêu cấp mỹ nam nhân”.

Nàng “có chút” không đẹp, nhìn lâu cũng không thấy được thêm phần khả ái nào lại còn tên là Lệ Nhan (nghĩa là mặt đẹp) nên chỉ biết ôm hận bị hần gọi 4 tiếng ” đầu heo điểm lệ”.

Tuồng chừng cả hai như nước với lửa, ngày ngày đánh nhau như thế dùng cái nàng dám thành thân với nam nhân hần thấy “không được con mắt” nha
=> Hần sang phá hôn lễ nhà người ta.

Rồi thì nàng không có thành thân, đến phiên hần thành thân, nàng dám không qua phá hôn lễ giữ hần lại => Hần lần nữa phá hôn lễ của chính mình.

Đến lần thứ ba thành thân, ... T^T

Nói chung lỗi cũng do hần tuấn mỹ là thế nhưng ngớ ngẩn, ngu si lại đi yêu đúng oan gia của mình thật là thất sách...

- Phải rồi, ta lúc bé thì phảng còn đỡ hơn người xấu hổ che lá sen bị A Thiềm hàng xóm nói là “nhỏ xíu” chỉ cần lá tre cũng đủ che rồi haha...

Nàng khoái chí cười chọc hần thì nghe “rắc” vọng từ sau bức bình phong, thùng gỗ tắm hình như đã bị bẻ một mảng. Tiếng nước động, Lệ Nhan ngo ngác mở to mắt, muốn chớp cũng chớp không nổi nhìn Hiên Phi xông xa... trần như nhộng từ trên xuống dưới, tay lại còn tự chỉ vào nơi thấp thấp bên dưới của mình khi thể nói như chửi vào mặt nàng...

- Nhỏ hả? Cho người nhìn xem ta còn “nhỏ” hay không đồ đầu heo?

Nàng bất động nhìn cảnh tượng huy hoàng ngay mắt, không những không la lên còn cười cười không thể nhớ nổi lần cuối thấy hần trần truồng là lúc nào.

- Quả là không còn “nhỏ”. Thật là nhờ người ta mới được dịp mở rộng tầm mắt nha!

Mọi người dự hôn lễ căng thẳng với hai cha con, cuối cùng tân lang thúc ngựa lao nhanh... vào nhà hàng xóm, cha hần té xỉu ngay tại chỗ.

Cả nhà nàng đang ngồi, nhìn người ngựa phi vào đồng loạt phun mưa trà đang uống. Hiên Phi không quên lễ phép thưa rồi lao thẳng ra hậu viện tìm nàng. Có người đang nằm trong chăn cố ngủ cho qua hết cái ngày này thì cửa bị đập tung.

Nàng bờ ngõ bật dậy nhìn bạch mã cùng tân lang xông vào phòng, cảm xúc lằng lằng lại chưa từng trải qua khiến nàng hét loạn lên...

- Thổ Phi thôi, mang ngựa ra khỏi phòng ta ngay!

Hần không thèm nghe, bước xuống ngựa tiến nhanh đến làm nàng thoái lui cũng không kịp, hần đang tức điên hận không thể một phát bóp chết nàng. Tay giờ ra, hần túm áo xốc nàng lên một cách tàn bạo...

- Ta thành thân người không sang phá cản lại thì thôi còn có thể sung sướng ngủ trong phòng hạnh phúc thế này hả đầu heo điểm lệ kia?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Oan Gia Thật Là Thất Sách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Đây có thể được xem là điểm phúc lớn nhất, đồng thời cũng là phước phần tám kiếp tu hành của những người dân hiền lành sống trên phố lớn tại thành Vạn An. Mỗi ngày trôi qua họ đều “hạnh phúc” khóc không nên lời, đêm không tài nào ngủ nổi, may mắn ai có tài vận sung hỉ đều lập tức dời nhà bỏ xứ hện không bao giờ trở lại.

Thật ra sự tình cũng không đến mức khốn đốn cho hàng xóm láng giềng đến mức đó đâu nếu như không có hai tiêu cục danh chấn giang hồ cùng ngụ tại đây. Cùng hành nghề giống nhau đương nhiên ắt có cạnh tranh, đã cạnh tranh lành mạnh trong công việc hẳn phải sinh sự chuyện khác bù vào, thế nên làm hàng xóm đối diện nhau hơn hai mươi mấy năm qua không có ngày nào hai tiêu chủ không đối đầu.

Sáng sớm nắng còn chưa rọi đến giọt sương cuối còn đọng trên chiếc lá tán dưới cùng đã nghe vang trong không gian tiếng chửi cò thi nhau đánh xoèn xoẹt. Trên đường lớn, giữa tiền môn Long Môn tiêu cục và Cửu Nhật tiêu cục, hai tiêu chủ lại ướn lộn.

- Long Bách Phi! Ông cố ý không bỏ rác đúng nơi làm bẩn cổng phủ nhà ta! - Mạch Kiếm vừa nói vừa quét rác vurun vài trả lại nhà hàng xóm.

- Ấy! Đó là dơ cổng phủ của ta liên quan gì ông hả Mạch Kiếm?

- Đùng vờ như cổng phủ nhà ông không phải ngay trước cổng phủ nhà ta!?

Một trận trời long đất lở sáng nào cũng diễn ra. Chỉ đến khi dùng điểm tâm sáng hai tiêu chủ mới hừ nhau, mắt liếc, đẩy hỏa khí xoay mông vào nhà đối thủ để vào nhà. Lúc người dân mới dám mò ra đi lại buôn bán trên phố vì lo bị đánh vạ lây.

Trên giang hồ các tiêu cục có hẳn một hội tiêu cục lớn, từ đó tính theo qui mô và thanh danh trên giang hồ xếp hạng có ba tiêu cục lớn:

Long Môn tiêu cục – Tiêu chủ: Long Bách Phi.

Cửu Nhật tiêu cục – Tiêu chủ: Mạch Kiếm.

Thanh Vân tiêu cục – Tiêu chủ: Tiều Chấn Hưng.

Tuy sắp hạng là thế nhưng Thanh Vân tiêu cục không thể sánh bằng hai tiêu cục đứng đầu của Long Bách Phi và Mạch Kiếm. Cả hai tiêu trại trên dưới trăm người võ công đều được đào tạo kĩ, các xe ngựa bảo tiêu đều đặc biệt trang bị và hơn hết là quy danh bảo tiêu không bao giờ thất bại được hội tiêu cục trao biển vàng khắc tên.

Thế đó, cạnh tranh nhau mà còn phải làm hàng xóm hỏi sao không khiến những người sống xung quanh đó không mang lòng sợ hãi. Thật sự ghét cũng phải có mức độ, đằng này hai nhà Mạch – Long thừa đâu ra nhiều thâm cừu đại hận như thế, đến chó nuôi cũng ghét nhau, từ trên xuống dưới đều ghét hết a. Ra đường lỡ gặp thể nào cũng có chuyện “ồn ào náo nhiệt”.

Giống như mỗi chiều chiều nắng nhẹ khiến người ta dễ sinh ra rãnh rỗi, hi hữu lại có tiếng ồn ở đường lớn.

- Long Hiên Phi đâu ra đây ngay cho ta!!!

Hàng xóm lại đóng cửa, chưa gì đã thấy mùi xương máu chết chóc nhứt lổ tai rồi. Một tiểu cô nương tầm mười tám tuổi bộ dạng thật không đoan trang đã đành còn đứng tay quắp cao trên hai bên hông, tay phải cầm hồ dây tết cột con chó nhỏ Tiểu Khả Khả lông trắng dài đã mất mấy tán lông cũng sủa vang theo khí thế của chủ nhân.

Gương mặt nàng cũng chẳng khả ái hơn bộ dạng sinh sự kia là bao nhiêu. Thế lại còn không mỹ miều gì trọn trùng đôi mắt sắc như dao, chân mày không được trau chuốt ra hình dạng “cây lá” gì cũng xếp nhứu khể, má phồng, môi mỏng giật giật lẫn nữa gào ra cái tên của kẻ đó...

- Long Hiên Phi, cái đồ chết nhát không dám ra gặp bản cô nương sao?

Cảnh này thật là quá quen, đại tiểu thư của Cửu Nhật tiêu cục – Mạch Lệ Nhan hét như thế xuyên mười cái thành còn nghe huống chi chửi tận cổng nhà người ta. Cuối cùng kẻ bị chửi mãi mới mò ra.

Các cô nương quanh đó lại tranh nhau mở cửa chòm nhìn từ trong Long Môn tiêu cục một dáng vẻ phong tình bước ra. Lệ Nhan thoáng thấy bộ dạng ở trần của hắn đã bưng bưng thêm nộ khí vì hắn coi thường chuyện sinh sự của nàng cả áo cũng không thêm mặc vào từ tể. Thế mà cư nhiên quanh đó có người vì “cảnh xuân” quá độ la lên té xỉu hàng loạt.

Độc nhất thiếu gia của Long Môn tiêu cục – Long Hiên Phi ra thật thanh thoi, tay giữ nhân hạ vào cổng phủ, chân ung dung bất chéo nghiêng cả người thoải mái theo một bên tay.

Thân người cao lớn đã mấy ai được chuẩn như vậy chưa?

Vai rộng, hông gọn, chân dài lại còn thêm các múi cơ vừa vặn xếp đều gọn gẽ đẹp mắt đâu vào đấy không thừa tí mỡ nào. Hắn lại còn giờ tay còn lại vuốt mái tóc xõa từ trước trán ra sau hòa theo gió chiều phất nhẹ khiến mái tóc đen dài bay qua vai trông mềm như mây. Gần đó hình như có cô nương

vì quá sức chịu đựng phải đi thăm đại phu chữa tâm bệnh rồi, Lệ Nhan thề rằng chính nàng cũng đang cần gặp đại phu trị bệnh nôn mửa kèm kiết lỵ cấp tính đây.

Gương mặt hân hoan ta trời sinh hoàn mỹ nha. Mây kiếm đậm có phần mạnh mẽ, mắt sâu như thủy hồ ngày thu trong vắt nâu nhẵn hóp hồn bất cứ ai bị ánh mắt ấy quét ngang. Lại thêm mũi cao thẳng tắp, môi cân đối có phần đầy đặn hồng nhuận hài hòa. Quả thật ai không biết đều ngỡ hân trát phấn, tô son nhưng là đẹp bẩm sinh như thế đó, da mịn màng môi cứ hồng hồng hấp dẫn dã man.

Nói tóm lại tổng cục chỉ khiến người ta thốt lên: “SIÊU CẤP MỸ NAM NHÂN!!!”.

Đúng vậy! Các bạn đoán đúng người rồi, mỹ nam đại hiệp Long Hiên Phi kế thừa Long Môn tiêu cục trong nay mai mà ai ai ở Vạn An cũng hâm mộ. Nam nhân hay nữ nhân có nhu cầu cứ liên hệ bà mai mối gần nhất để biết thêm chi tiết và tiêu chuẩn cao cấp của Long thiếu gia.

Thể hiện xong vẻ ngoài hoa nhường nguyệt thẹn của mình xong, Hiên Phi đưa nhẹ môi cười càn rỡ với “chủ con chó” đang đứng trước nhà mình. Thề rằng nếu Lệ Nhan không đứng đó cũng có vài cô nương sẵn sàng liều mạng xông ra chỉ để rút vào mẫu lông của hân về ngắm nhìn.

Thấy thái độ thập phần gây hân của nàng, hân cao giọng gọi bằng chất giọng nam trầm êm ái ngọt bùi vô cùng dễ chịu. . .

- Lệ Nhan muội muội, lâu ngày chưa gặp thật là nhớ “nhân sắc diễm lệ” của muội!

Giọng hân có êm tai thật nhưng sắc mùi giễu cợt bốn cô nương. Hân mang chuyện này ra châm biếm nàng từ thời cả hai mới biết nói chuyện cho đến giờ. Mặt Lệ Nhan co quắp không hề khuynh đảo thần trí vì vẻ ngoài hoa mỹ phát tởm của hân. Thật ra nàng cũng đã điều tra rồi chỉ mỗi mình nàng cho là “kính tôm” chứ ai cũng nói hân là “tuyệt sắc giai nhân” mới đau lòng.

- Muội muội cái con khỉ. Ta sanh trước ngươi hai canh giờ đó “Thỏ Phi”!

Dáng vẻ phong lãng, tình trường nhanh chóng theo gió bay mất khỏi mỹ nam nhân. Tên hân cũng bị nàng điều chỉnh ác ý thành Thỏ Phi từ ngày đầu cả hai chấp chững biết đánh lộn rồi. Vì thế cứ như miễn dịch, nghe từ miệng nàng thốt ra là Hiên Phi nghe nhanh tự vệ rồi phải gây sự lại với nàng liền nha. Hiên Phi cười đều, bấm bấm móng tay nói thật đáng ghét. . .

- Muốn cãi lộn hay đánh nhau nhanh lên “thím ha”!? Ta vừa đi bảo tiêu ba ngày chưa ngủ đó!

- Xìiii. . . bảo tiêu không ngủ làm như hay lắm còn ở đó lên mặt với ta!

Hân khi dễ nàng sao, dĩ nhiên nàng không hiền, càng phải khi dễ hân gấp đôi. Nhưng Hiên Phi tặc lưỡi nhìn nàng mà nói. . .

- Tất nhiên là ta hay hơn ngươi rồi Lệ Nhan! Vừa không thể bảo tiêu lại còn ở nhà vô dụng không biết làm gì ngoài đất chó đi tiểu bậy thôi! Thật là trò cười cho hàng xóm há há. . .

Bộ mặt đẹp nhanh chóng hóa cáo già. Chớ có ai tin tâm hồn hân cũng đẹp như cái mặt. Gì mà siêu cấp mỹ nam nhân, lẽ ra nên phong cho Hiên Phi danh hiệu vô liêm sỉ cực kì dễ tiện mới chí phải.

Lệ Nhan gân trán nổi đầy vì tức rống lên cái. . .

- Ai đất chó tiểu bậy khi nào chứ?

- Thì ta đang nói ngươi chứ ai. . . nhìn xuống đi!

Lệ Nhan nhìn tiểu Khả Khả của mình ngồi trên vũng nước nhỏ màu vàng lan dần đến giày nàng rồi nha. Lệ Nhan hét hồn nhảy ra thiết là mất mặt. Hiên Phi vì thế được một trận cười quá đã vô cùng khoái chí. Cứ đà này không khéo đi sinh sự trước lại lép vế, nàng hùng hồn trở về lí do ban đầu sang trước nhà hân hết toán.

- Chó của ngươi cắn trụ lông Khả Khả nhà ta tính sao hả Thỏ Phi?

Hiên Phi nhíu mày bước xuống xoa cằm nhìn con chó rồi nhìn tới nàng. Lệ Nhan ngược lên xem tí sái cổ vì nàng hơi bị thấp cổ bé người tay giờ cao còn chưa với quá đầu hân. Và Hiên Phi đưa ra nụ cười lỗ mãng. . .

- Chó ngươi trụ lông là do Cầu Cầu nhà ta sao? Lệ Nhan muội ak, ngược đãi vật nuôi thật là hư đó nha!

Hiên Phi giờ ngón tay trở chỉ mấy cái làm nàng xem thùng một lỗ sâu ngay trán luôn. Bực mình vì sinh sự không thành lại bị ức hiếp lại, nàng vùng lên đánh trả. Cả hai đánh đăm loạn xạ không câu nệ tiểu tiết chẳng thù mị và đánh nữ nhi nha. Cuối cùng vì không to bằng hân, Lệ Nhan đau khổ nhận cú quất ngang đầu tuyệt chiêu.

Hiên Phi ngoắt miệng ra cười chiến thắng thì nàng ôm hận liếc, giờ chân đá ngay chân hân. Thế là nàng ôm đầu rơi lệ, hân ôm chân trào huyết hận nhìn nàng đang đau như thế vẫn cố cười trông vô cùng khó coi. . .

- Đáng đời lắm Thỏ Phi haha. . .

- Đồ nữ nhi không ra giống gì! - Không chửi lại thì còn làm người hay sao nên Hiên Phi nói đầy hận thù khiến nàng cũng sùng lên.

- Đồ bất nam bất nữ Thổ Phi!

Nhưng cả hai tranh cãi không được thêm bao nhiêu, vừa mới tùm lầy cổ áo của đối phương thì từ xa một dáng hồng thướt tha đi đến. Sau lưng quả là có mấy gã đang bám theo mỹ nhân hồng y đó nha khiến Lệ Nhan tức giận

Cô nương áo hồng dáng vẻ mềm mại thướt tha như tiên nữ, nhan sắc trời phú thanh tú, kiêu mị xếp vào bậc quốc sắc thiên hương. Tuy so bề khuynh đảo thần trí người khác có không bằng Hiên Phi nhưng cũng là mỹ nhân rồi. Và dĩ nhiên cô nương này có liên quan mới khiến hai đứa nọ dừng đánh lộn, đây là muội muội của Lệ Nhan, Mạch Thu Nguyệt – nhị tiểu thư của Long môn tiêu cục.

Thu Nguyệt thấy tí ti và Hiên Phi đứng ngay giữa phố thêm cả Khả Khả thật không xem là chuyện lạ gì. Mỹ nhân định đến không hay sau lưng có mấy kẻ háo sắc bám theo. Lệ Nhan quyết bảo vệ cho tiểu muội xinh đẹp của mình nên hùng hổ muốn gây sự. Nhưng có kẻ ra tay còn nhanh hơn cả nàng.

Thu Nguyệt hai má mau chóng đỏ hồng ngẩn nhìn Hiên Phi đến gần mình. Hắn trừng nhẹ mắt lập tức mấy gã bám theo chạy cong đuôi, giải quyết xong chính hắn tự giở trò háo sắc ôm ngay vai Thu Nguyệt không hề do dự nói nhẹ giọng...

- Thu Nguyệt muội muội vừa đi đâu về thế?

Mắt phượng nhìn thần thái mê người của Hiên Phi nhanh chóng si dại, hắn đang đứng cạnh ôm vai, thân trần khoe vẻ nam tính hấp dẫn hỏi sao không khiến Thu Nguyệt thẹn thùng nhẹ giọng đáp.

- Hiên Phi ca ca, lâu quá mới gặp!

- Lâu gì mà lâu, bốn ngày trước đại tỉ của muội định đánh lén ta lại xui xẻo dẫm phân bò ở chợ phiên có muội ở đó cản nha đầu đó gây sự xấu hổ mà!

- ...uhm, ý muội là lâu rồi chưa gặp trò chuyện cùng huynh! - Thu Nguyệt nói ra đầy xấu hổ, bao nhiêu tình ý bay ra tứ tung khiến Hiên Phi cười thật “dè”.

- Vậy sao? Lần sau huynh sẽ tìm muội trò chuyện thâm đêm nhé, muội thật là càng lớn càng khiến người ta mê đắm đó!

Thu Nguyệt trái tim mau chóng chao đảo hết a đúng là cái tuổi mười sáu trăng tròn thuần khiết. Cả hai mỹ nam – mỹ nữ ai nhìn cũng lóa mắt tựa như nhật nguyệt hữu ngộ tỏa ánh hào quang cực khủng. Một cõi tình chàng ý thiếp nồng nàn là thế khiến Lệ Nhan sở hết cả gai ốc trông tay Hiên Phi từ vai xuống eo, mắt chằm chằm nhìn đường cong thiếu nữ đầy đặn của Thu Nguyệt.

Thân là đại tỉ làm sao nàng lại có thể cho háo sắc ăn thịt tiểu muội, thế là Lệ Nhan phi thân đá đến, hắn ta ôm mỹ nhân né ngay làm nàng mất mục tiêu té cái oạch nát mông. Thu Nguyệt hốt hoảng chạy đỡ...

- Đại tỉ!

Nàng đau đớn ôm bàn tọa quý giá của mình nghe giọng Hiên Phi cười ha hả. Thật là tức chết, Lệ Nhan nhanh chóng ôm lấy tiểu muội tỏ thái độ thù địch hẳn...

- Muốn sàm sờ Thu Nguyệt hả? Đừng có nằm mơ nha Thổ Phi, bước qua xác ta rồi hãy giở trò!?

Hiên Phi bị dọa chỉ nhìn hai tỉ muội ruột bên nhau. Ai ai ở thành Vạn An này cũng biết nhà họ Mạch chỉ có Lệ Nhan là giống cha y đúc tóc xoắn nhẹ, da không được trắng trẻo, mặt thì không được tròn to, mũi có chút hơi tẹt, lại còn môi mỏng không được mộng hồng nữa.

Hôm nay chứng kiến nàng đứng cạnh tiểu muội tuyệt sắc, chỉ hận trên đời không kiếm đâu ra được phượng hoàng để đặt cạnh con “vịt cái” như lúc này mà thôi. Hiên Phi phun cả ngụm nước miếng cười sắc thiếu điều bỏ lăn ra đất. Nếu không vì đang ở ngoài đường dễ mất hình tượng mỹ nam thì hắn cũng lăn đi lăn lại mấy vòng rồi.

Thu Nguyệt mơ màng vì Hiên Phi ca ca cười thật rất đẹp, vừa có chút phóng khoáng lại đậm nét vô ưu mê người. Trong khi đó trong mắt Lệ Nhan hắn thật như thằng khùng lên con đại...

- Lệ Nhan ơi Lệ Nhan. Có ai nói...haha... đã có ai nói người đứng cạnh tiểu muội lại càng “lệ nhan” hay không?

Thu Nguyệt biết Hiên Phi đem mình ra chọc tí ti nên không dám nói nắn gì. Mắt Lệ Nhan quắc lại phòng ra tia lửa. Nàng vốn không đẹp trong nhà còn phải mang cái tên Lệ Nhan nghĩa là mặt đẹp. Nổi cảm hận đó mang theo biết bao năm nay nhưng cha ác độc không đổi tên cho nàng.

Chính vì thế sống mười tám năm qua, cái gã thúu tha này si nhục cái tên nàng hết mười bảy năm rưỡi rồi. Lệ Nhan xắn tay áo, Hiên Phi thấy cảnh lập tức biết chạy trước.

- Long Hiên Phi! Hôm nay là ngày tàn của nhà người!

Thu Nguyệt giương mắt nhìn bóng nhỏ bóng to la hét đánh nhau vẫn như thường lệ nô giỡn bạo lực. Hiên Phi tàn bạo lấy tay kẹp đầu nàng vô nhử cho rối hết tóc Lệ Nhan mới thỏa lòng. Lệ Nhan vì chơi không lại hét toáng ca lên.

Quả là một ngày chiều mùa xuân cao hứng, kì phùng địch thủ giai đoạn hậu bối của hai tiêu cục xử nhau đến tối trời mới tha cho hàng xóm chút không khí

bình yên. Khả Khả của nàng cùng Cầu Cầu của hấn sũa ằm họa thêm tích tình lắng đọng. Cuối cùng đánh nhau cũng xong thật là mô phật.

Khuê phòng thiếu nữ tại Cửu Nhật tiêu cục vắng vắng tiếng la hét và chửi tục không đoan trang của Lệ Nhan. Người nào tâm bệnh đều không dám bén mạng đến gần nha. Thu Nguyệt xoa thuốc trên lưng tí tí cũng cảm thấy xót xa theo...

- Ahh... nhẹ tay thôi Nguyệt nhi! Cái tên Hiên Phi thối tha, vô liêm sỉ, khôn nạn dám đánh bổn tiểu thư ra nông nổi này. Thù này không trả ta không tên Lệ Nhan nữa!

- Cái này tí nói mãi rồi cũng đâu có đánh lại Hiên Phi ca ca... Đừng chửi người ta hoài vì tí yếu hơn huynh ấy chứ, đại tí!

Thì ra nãy giờ Thu Nguyệt xót xa cho “tên cầm thú” đó bị chửi chứ không phải vì thấy đại tí bị đánh bầm người. Lệ Nhan không nhịn nổi, nàng mau chóng ngồi dậy chỉnh lại trang phục rồi gặng hỏi Thu Nguyệt...

- Tí là đại tí của muội hay hấn ta là đại tí của muội?

- Ấy... Hiên Phi ca ca sao làm “đại tí” của muội được!

Nghe tiểu muội nói, Lệ Nhan rùng mình đến uồn ẻo...

- Muội làm ơn đừng thêm hai chữ “ca ca” có được không? Da tí hết chỗ để nổi mẩn rồi đây! - Lệ Nhan tự ôm vòng lấy mình chà chà cánh tay vì thật là ớn lạnh với kiểu gọi của Thu Nguyệt. Nhưng Thu Nguyệt vẫn bền lên nói.

- Tí và huynh ấy bằng tuổi nhau, muội gọi ca ca là đúng rồi mà!

- Nè! Có phải muội thích tên Thổ Phi đó không hả?

Lệ Nhan nói chính sát không sai chút xíu nào hại Thu Nguyệt đỏ mặt, khom đầu thẹn thùng càng tuyệt sắc hơn. Chỉ có người làm tí là bị tổn thương quá mạnh không nghĩ rằng tiểu muội có thể phải lòng kẻ tệ như Hiên Phi. Lệ Nhan chịu không thấu, thiếu chút trào nước bọt... à không là trào máu miệng chết vì tâm thương nhanh chóng gào lên...

- Muội... có Bị ĐIÊN không Nguyệt nhi? Cái tên biến thái họ Long đó có gì khiến muội thích chứ?

Kinh nghiệm xương máu của Lệ Nhan đúc kết từ bao lâu nay là hấn không có gì tốt đẹp cả. Nhưng Thu Nguyệt run rẩy vội bịt miệng tí tí mà lo lắng nói...

- Tí la lớn như thế cha nghe thì sao?

- Cha đã nghe thấy rồi! - Giọng cha nói từ bên ngoài làm cả hai tí muội hết hồn.

Ở cửa không chỉ có cha, còn có mẹ cùng tam muội 9 tuổi – Mạch Dĩ Hồng. Thu Nguyệt co ro vừa sợ cha mắng, vừa thẹn thùng vì để lộ ra tình cảm trong lòng dành cho Hiên Phi. Mạch Kiểm nhìn con gái thứ hai đang núp sau Lệ Nhan, ánh mắt khó khăn của một người cha quyết giết chết tên nam nhân dụ con mình. Song ông ấy chưa kịp nghiêm giọng là thì Lệ Nhan đã nhanh nhẩu nhảy vào nói hùng hồn.

- Nhà đó trời sinh đối địch chuyện làm ăn của nhà mình mà muội nghĩ cái gì vậy? Hấn ta ốm yếu, xanh xao, ẻo lả. Thậm chí đảm bảo biến thái yêu thích nam nhân, bất lực trong việc duy trì nòi giống, còn...

Lệ Nhan chuyện gì chứ chuyện bêu xấu Hiên Phi thì nói cả đêm còn chưa hết. Mạch Kiểm vội gờ tay cản con gái nói...

- Chờ đã Nhan nhi! ... con đang nói ai vậy?

Cha hỏi làm mất cảm hứng chửi của nàng nha. Nàng chớp mắt ngây ngô trả lời cha...

- Thì... Long Hiên Phi!

- Con nghĩ sao vậy? Đứa trẻ tuần tú, mạnh mẽ, tài giỏi xuất chúng như thế đã bị con tả thành hoạn quan trong cung rồi còn đâu!

Lệ Nhan bị đá kích lớn hận không thể trào nước bọt té ra trước mặt tam muội còn thơ bé. Còn Thu Nguyệt nghe cha khen Hiên Phi như thế, trong lòng dường như cũng nở hoa. Mẹ của cả ba tí muội hiền hậu cười thêm vào vài lời ngon ngọt nữa...

- Thằng bé lớn lại càng giỏi! Từ năm kia đã có thể thay cha một mình bảo tiêu, võ công rất khá!

- Hấn võ công khá mà đi đánh nữ nhi cũng là hạ bệ lương đồ mẹ! - Lệ Nhan chu môi cố sức phá hoại hình ảnh tuyệt mỹ của Hiên Phi trong mắt cha mẹ mình. Nhưng nhìn lại con gái, mẹ nàng hít một hơi ngậm ngùi lau nước mắt cảm thán.

- Cả mẹ sinh ra con cũng cảm thấy con thật không giống nữ nhi chút nào Nhan nhi àk!

Đến mẹ còn như thế, nàng gục xuống giường không thể ngược mặt hồng hách nữa. Sao hôm nay nhiều người làm đau đớn trái tim bé bỏng của nàng như vậy chứ? Chẳng lẽ Mạch Lệ Nhan đã không đẹp còn giống phường biến thái bất phân nam nữ sao?

Lệ Nhan lăn lóc “đau khổ” trên giường. Dĩ Hồng thấy vậy cười khanh khách trèo lên gối trên người đại tỉ. Cả con bé còn nhỏ cũng có nét đáng yêu, xinh xắn hỏi ông trời có bắt công hay không? Mẹ nàng đẹp như vậy, nàng lại giống hệt cha không “xinh đẹp” tí nào.

Mạch Kiểm mặc kệ con gái lớn tự pha trò không đoan trang vì trong phòng không ai nhìn thấy, ông ấy nói với Thu Nguyệt...

- Hiền Phi thật sự là một đứa tốt...

- Thật hả cha!?

Thu Nguyệt rất là vui mừng do cứ lo cha hiềm khích với nhà họ Long lâu năm sẽ ghét Hiền Phi. Lệ Nhan vẫn không thể tin nổi cha có thể như vậy nên nằm lì rên rĩ không muốn muối mè dính vào loại Thổ Phi đó đâu. Tuy nhiên Mạch Kiểm nghiêm mặt nói tiếp nhẹ nhàng lại dứt khoát...

- ... nhưng có chết cha cũng không làm sui gia với Long Bách Phi khôn khiếp đó. Con còn nhỏ Nguyệt nhi, đừng sớm tư tưởng tình duyên mau quên đi!

- Woa! Cha nói hay quá! Thật là đúng nha!

Lệ Nhan nghe thế mừng rỡ vực tỉnh vỗ tay vui mừng ngay, tam muội cũng vội làm theo nàng vui như hội. Nhưng nàng đang cười lại thấy Thu Nguyệt mi cong rĩ nhẹ, trên gương mặt xinh đẹp chỉ có buồn bã. Tiểu muội như thế nàng chợt dạ không vui nổi. Nàng lúc này tin Thu Nguyệt thật thích Hiền Phi rồi!

Ngẫm lại vì nàng và Hiền Phi cùng nhau lớn lên, bao nhiêu xung đột đếm không hết làm sao thấy hấn ta có nửa điểm hay ho. Ngày xưa hấn ốm yếu hay bệnh, nàng to con hơn tha hồ ức hiếp. Không ngờ đến lúc hấn “trở mã” to cao như cột nhà, siêu cấp mỹ nam nhân gì đó của Vạn An thì nàng không còn khả năng ần hiếp hấn mà ngược lại bầm dập mỗi ngày.

Cha khen Hiền Phi là theo ý khách quan, thực tế mà nói ra nhưng thâm cừu lâu ngày với Long thúc khiến Hiền Phi có tốt thế nào cũng không hợp với Thu Nguyệt. Chuyện Thu Nguyệt có ý với hấn xem như chưa gì đã bị cha ép cho kết thúc không mơ mộng. Xem như Lệ Nhan tự hứa với lòng thay cho Thu Nguyệt siêng năng rèn luyện thân thể mỗi ngày cũng sẽ đánh như Long Hiền Phi một ngày không xa để trả thù.

Thu Nguyệt đang buồn muốn khóc là thế, nhìn lên tỉ tỉ đang cười càn rỡ do suy nghĩ đến viễn cảnh mình đánh bại Hiền Phi, hấn run rẩy khóc lóc dưới chân xin nàng tha mạng. Cha mẹ nàng lắc đầu vì con gái lớn của mình thật rất có “cá tính” không ai giống.

- Còn con Nhan nhi! Năm nay lấy chồng rồi phải ra dáng đoan trang hơn! - Cha nói làm nàng tỉnh khỏi con mộng có tên Hiền Phi thúi kia. Nàng hớn ha hớn hở.

- Thật hả cha? Con cuối cùng cũng có thể làm vợ biểu ca rồi sao?

- Xem con háo sắc kia. Phải chờ Vạn Sinh nói gì trước đã!

- Thì cha mau mau gạ ý hỏi thử đi cha... nha cha! Con muốn lấy chồng ngay ák!

Mạch Kiểm cười khổ với con. Trên dưới Cửu Nhật tiêu cực ai mà không biết Lệ Nhan mê mẩn biểu ca Cửu Vạn Sinh. Huynh ấy hoàn toàn hơn hấn Hiền Phi nha. Vạn Sinh năm nay 24 tuổi, ở nhà nàng từ lúc 17 tuổi rồi nên cha nàng nuôi như con, dạy võ, còn tin tưởng giao đi bảo tiêu luôn hoàn thành tốt khiến Mạch Kiểm an tâm tin tưởng vô cùng.

Dù sao số nhà họ Mạch chỉ có ba cô con gái không thể nhờ vả vào ai, đành nhờ vào phúc nghĩa tế tương lai thôi. Mà có ai tốt hơn Vạn Sinh để chọn giao cơ nghiệp tiêu cực cả đời này của Mạch Kiểm chứ.

Cha mẹ đi ra, Lệ Nhan cười khà khà ôm tam muội mừng vì sắp lấy chồng rồi. Nhưng nhìn qua Thu Nguyệt vẫn còn rất buồn, mắt vờn chút lệ long lanh. Lệ Nhan thờ dãi ôm luôn cả nhị muội của mình...

- Ấy... tiểu muội đa tình của tỉ... đừng si ngốc nữa mà!

- Muội thật thích huynh ấy, đại tỉ ơi... hic!

Ôm lấy Thu Nguyệt khóc như vậy, Lệ Nhan nhìn lên cao phía trần trên cao. Lúc này đây, thân là một tỉ tỉ nhìn tiểu muội khóc vì tình, lòng nàng bỗng sinh ra cảm xúc muốn... ngay lập tức giữa đêm khuya thế này sang trước nhà chửi Long Hiền Phi dụ tâm nhị muội của nàng nha. Chỉ e ngại hàng xóm quanh đó nữa sẽ đánh nàng bỏ mạng vì gây ồn nên Lệ Nhan tạm gác kế hoạch đó chỉ vuốt ve, dỗ dành cho tiểu muội không nên hung hăng để mất cái mạng nhỏ.

Lệ Nhan cười khì trong lòng thật nôn nóng khi cha gọi Vạn Sinh vào phòng nói chuyện. Chỉ cần nghĩ đến chuyện lấy chồng, làm vợ biểu ca là nàng đã sung sướng cùng cực tiếc không thể tung hoa giấy chạy khắp phố phường báo tin vui này.

Cuối cùng cũng ra, Lệ Nhan vờ như đang chơi với Dĩ Hồng nhưng mắt lén quan sát Vạn Sinh cười trong bụng. Mạch Kiểm nháy mắt với con gái lớn làm nàng mừng quá. Cha nàng còn mừng hơn vì tiểu nữ như nàng không sớm gả chồng cũng “ngâm giấm” trong phủ không nam nhân nàng thêm rước về.

Vạn Sinh dung nhan cũng khá khôi ngô, thân người cao to mạnh mẽ thật là một đối tượng nam nhân tốt để nhờ vả cả đời. Tiếc là ánh mắt Vạn Sinh nhìn

ba tí muội đang ngồi, lòng tiếc nuối Thu Nguyệt xinh đẹp. Thu Nguyệt vẫn còn buồn chuyện cha không chấp nhận Hiên Phi nên ừ ừ càng quấy rầy nhà đúng là mỹ nhân. Ai như Lệ Nhan đã không đẹp, hành động lại càng vô ưu không ý tứ.

- Biểu ca cho muội đi theo với!

- Thôi đi! Lần trước cho muội cùng đi, giữa chừng nổi hứng tiêu diệt thổ phi trong vùng giúp bá tánh cuối cùng gây loạn một phen, suýt nữa lần đó trễ ngày giao hàng! - Vạn Sinh nói than thở quá rành rành ư ư gây chuyện rồi. Lệ Nhan chun mũi, nắm tay Vạn Sinh đưa qua đưa lại giải thích.

- Tại muội vốn hận bọn “thổ phi” mà!

Nàng đang nói chuyện cùng biểu ca thì bên kia đường, tại cổng phủ Long Môn tiêu cục có Thổ Phi dắt cho bước ra vô cùng đúng lúc. Hiên Phi đứng trước cửa cùng con chó cưng Cầu Cầu to lớn. Long nó màu đen bóng nằm sát thân vóc dáng cân đối, cái mặt đúng chuẩn mỹ cầu.

Người đẹp – chó đẹp sớm tạo thành cảnh tượng hoa lệ khiến ai đi trên đường cũng phải đảo mắt mơ màng ngắm thêm chút nữa. Nhưng Hiên Phi đã thấy nàng, môi lập tức nhếch lên muốn chọc nàng ngay lại thấy có cả Vạn Sinh đang ở đó. Lệ Nhan cố không thêm bận tâm hấn, nàng đang ở bên biểu ca cơ mà. Mắt thấy nàng dăm mê mẩn Vạn Sinh coi thường mình khiến Hiên Phi thật tức nha.

- Sau khi huynh đi Lĩnh Giao về chúng ta thành thân rồi muội ở nhà chuẩn bị làm tân nương xinh đẹp của huynh ngoan nha Nhan nhi! - Vạn Sinh dịu dàng nói với nàng, thật sự cũng sợ nàng đòi theo quấy tung nữa.

Lệ Nhan nghe, mắt sớm hoa lên chỉ còn nhìn thấy mỗi biểu ca tuần tú. Nàng vui lắm thiếu chút đã nằm lăn ra cười cho thỏa mãn rồi. Tuy nhiên niềm vui của nàng quá ngắn ngủi vì có kẻ thông thả dắt chó sang bên đây. Ấy da, chưa chi người ta đã tránh xa rồi vì Mạch tiêu thư và Long công tử sắp gây sự nhau rồi đó.

Niềm vui của nàng quá ngắn ngủi vì có kẻ thông thả dắt chó sang bên đây. Gia nhân đang sắp hàng lên xe chuẩn bị cho chuyến giao hàng đều đồng loạt nhìn đoán chắc đại tiểu thư sẽ cãi lộn ngay. Vạn Sinh nhìn Hiên Phi và cười vui vẻ. Kẻ cần thù Hiên Phi chỉ có mỗi Lệ Nhan thôi.

Hề nhìn thấy Hiên Phi trong vòng bán kính nửa dặm nàng đã nổi nóng hướng chỉ nhà hấn lúc nào cũng cách có hơn hai mươi bước chân gần. Song Hiên Phi nhếch nhẹ môi, không thêm gây sự với nàng, hấn đem bộ mặt mỹ nam nhân tươi tấn gọi. .

- Vạn Sinh ca ca lâu rồi chưa gặp! - Giọng nói mềm mại còn chưa đủ, Hiên Phi cả gan dám chen ngang giữa nàng với Vạn Sinh để đứng sát biểu ca của nàng. Vạn Sinh cười lịch sự trả lời.

- Ấy... tháng trước đệ và Lệ Nhan giành tú cầu tại lễ hội, đánh nhau làm loạn một phen có gặp huynh mà Hiên Phi!

- Ghét quá! Ý đệ là gặp trò chuyện cùng huynh kia!

Bộ dạng Hiên Phi như muốn dùng sắc “âm chết” Vạn Sinh. Mà thật sự biểu ca nhìn nhan sắc “siêu cấp mỹ nam nhân” của hấn cũng sắp há miệng ra mê đắm rồi. Tức quá, nàng quyết không cho Hiên Phi giờ trò nên chen vào ôm tay Vạn Sinh đuổi hấn ra xa, sau đó nàng hất cằm rồi nói khề dọa hấn. .

- Đợt này biểu ca đi bảo tiêu về sẽ thành thân với ta đó. Báo trước là ta không có mời người dự tiệc đâu Thổ Phi!

Vạn Sinh cười không nổi vì hai đứa này không lớn nổi vẫn cứ mãi trẻ con như vậy suốt. Hiên Phi nghe một lúc dờ dẩn ra, cái mặt tuần mỹ phút chốc trở nên ngơ ngáo ngáo ngáo. Lệ Nhan thấy hấn không cử động hay làm gì hơn, cái mặt đẹp thì bày ra một đóng vẫn mỹ lệ. Nàng vì thế giờ ngón tay trở chỉ chỉ vào bụng hấn.

- Người sao vậy Hiên Phi?

Bị nàng khêu, Hiên Phi đưa mắt nhìn sau đó lập tức tỏ ra thương cảm sâu sắc vỗ nhẹ vai Vạn Sinh mà nói bằng chất giọng chia sẻ tình thương mến thương giữa nam nhân với nhau.

- Đệ thật thông cảm, tiếc nuối cùng huynh, Vạn Sinh ca ca ắc!

Vạn Sinh không biết có nên cười đáp lại Hiên Phi hay không vì hấn cố ý dùng Vạn Sinh chọc Lệ Nhan nổi khùng. Đúng như dự đoán, nàng đã trừng mắt, tay áo sẵn nhệ lao tới. . .

- Đồ Thổ Phi thúi tha! Hôm nay là ngày tàn của người!

- Ấy! Hung dữ như người có người chịu thú về làm vợ thật là may mắn. Cho dù không có mời ta cũng sẽ đem quà sang chúc mừng!

- Ai thêm người chúc hả?

Cả hai lại đi đánh nhau ồn ào cả lên, nhiều người có kinh nghiệm thấy thế cũng chịu khó đi vòng sợ bị đánh trúng nha. Vạn Sinh cười thầm coi như mặc kệ không ngăn, nhanh chóng lên xe ngựa đi cho kịp chuyến hàng. Thấy vậy Lệ Nhan xoay lại hớn hờ vẩy vẩy tay. . .

- Biểu ca đi bảo trọng nhé!

Vạn Sinh nhìn lại cũng cười vẩy tay với nàng. Hiên Phi nhìn, tự dung thấy không còn vui vẻ nên dắt Cầu Cầu đi vào. Lệ Nhan nhìn lại, nhanh chóng hung

hăng chặn đầu nói...

- Đánh bất phân thắng bại ta không phục nha Thổ Phi!

Nàng nói làm làm không ngại đấm đấm bụng hấn, tay có đòn lực nhưng tên đó đứng như khối đá vững không chao đảo thậm chí không nhúc nhích. Lệ Nhan nhủ mày giương mắt ngán lên xem Hiên Phi bị cái gì lại không đánh. Nhưng vừa nhìn thấy cái mặt khò của nàng, phản xạ làm hấn giờ tay giáng một cú quất đầu tuyệt chiêu. Lệ Nhan choáng váng ngay nhìn Hiên Phi ngoát miệng ra cười sắc súa...

- Ta thắng!!!

- Đồ Thổ Phi thú!

Lệ Nhan âm ức hết toán lên giữa đường lớn trong khi hấn dất chó trốn vào nhà rồi. Vừa vào đến nơi, nụ cười của hấn mất hẳn. Long Bách Phi đi ra nhìn con đang cột Cầu Cầu lại vào chuồng và nghe thấy bên ngoài Lệ Nhan vẫn còn la om xòm. Ông ấy không ngại bước đến ôm vai con vỗ vỗ.

Hiên Phi cũng nhìn cha nói. Hai cha con thật sự giống nhau một khuôn, đứng cạnh nhau tạo thành mỹ thanh niên và mỹ trung niên có thể cảm dỗ nữ nhân ở mọi lứa tuổi nha.

- Tuy ức hiếp nữ nhi thật là hèn hạ nhưng... con trai của cha giỏi lắm. Cả nhà đó thua xa nhà mình há há...!

Ông bố khoái chí nhưng Hiên Phi không cười càn rỡ hùa theo như mọi ngày. Long Bách Phi giờ tay huơ trước mặt con...

- Con sao vậy?

- ... nha đầu đó lấy chồng rồi còn ai để con sinh sự, ăn hiếp nữa chứ, cha ơi!

Hiên Phi cuối cùng rầu rĩ than với cha thiệt là thê lương nha. Hành hạ, chọc phá Lệ Nhan là niềm vui, trò tiêu khiển của hấn hằng ngày vậy là sắp mất rồi có ai bù lại nỗi không? Sẽ chẳng có nha đầu nào tệ như nàng, thiếu đoan trang và lì đòn như nàng cả.

Ông bố cũng thật hiểu một cách sâu sắc nha vì nếu không có Mạch Kiểm ngày ngày cãi lộn, đánh nhau chắc cũng bị tự kỉ mà chết. Nhìn hai đứa nhỏ thế này, Long Bách Phi xoa cằm có vài sợi râu để kiêu của mình nhớ chuyện xa xăm...

- Mười tám năm nhanh quá. Hai đứa sanh cùng một đêm và... cha thì có con trai nổi dõ còn lão ta bắt lực há há. Chỉ cần nhớ lại chiến thắng lớn năm đó là cha vui sướng cực kì rồi!

Thấy cha tỏ ra khoái trá đến thế, Hiên Phi không dựa vai nữa neho mắt nhất ngay...

- Mẹ con sanh khó chết sau đó không bao lâu đó cha!

- Í... chuyện vui buồn cha để riêng mà. Mạch phu nhân đã mặc kệ hiềm khích hai nhà cho uống sữa. con đã hưng hăng chiếm lượng sữa lớn của Lệ Nhan làm con bé cứ quấy khóc vì đói bụng.

Hiên Phi nhìn cha, nói không nên lời. Cha hấn tuy có là mỹ nam trung niên khí chất hơn người nhưng hơi bị thù dai và nhỏ nhen lại còn xấu xa dã man nữa. Sau khi nhớ lại quá khứ xong Long Bách Phi cười nham nhở nhìn con trai...

- Con bé lấy chồng chã lẽ nhà ta chịu thua sao? Năm nay con cũng lấy vợ đi Hiên Phi!

- Cha giỡn hoài!? Việc đó cũng hơn thua sao?

- Lấy vợ là việc trước sau cũng làm mà con! - Long Bách Phi cười cười dụ dỗ con nhưng Hiên Phi phe phẩy tay nói.

- Cha thích thì lấy thêm vợ. Con mới mười tám tuổi đầu đi “tham quan” kì viện còn chưa đủ đã nữa mà!

- Ấy!... cha quyết giữ tiết thờ mẹ con nha không lấy thêm ai đâu... nhưng có đi kì viện cha con mình đi chung cho vui!

Hiên Phi không nói gì ai bảo bản thân hấn là bản sao y đúc cha từ trong ra ngoài cho đến tận cái tính nết không nên di truyền kia. Dù sao tâm trạng hấn khi không chẳng vui gì nên rủ cha đi ăn chơi cũng đúng lúc lắm.

Vạn Sinh sẽ đi nửa tháng, Lệ Nhan thật chờ không nổi đến đầu tháng sau thành thân. Nàng lăn trên giường, tâm trạng mê ly vui vẻ thì nhìn thấy Thu Nguyệt ngồi thêu khăn tay tỏ ra buồn bã. Lệ Nhan vì thế bò đến gần hơn...

- Quên tên Thổ Phi ấy đi Nguyệt nhi!

- ... làm sao quên ngay được tí tì! Ngày nào cũng nhìn thấy huynh ấy, nghe huynh ấy cười, nghe huynh ấy nói... - Thu Nguyệt nói, ánh mắt nặng trĩu thê lương khiến máu Lệ Nhan lại sôi lên hùng hồn vỗ ngực xưng danh.

- Vậy tí qua xử hấn một trận cảm hấn cười hay xuất hiện trước mặt muối!

Thu Nguyệt nhìn tí tí như thế càng buồn nói ra...

- Ngày nào tí và Hiên Phi ca ca không đánh lộn thì cũng cãi nhau nên muối mới nhìn thấy, mới nghe thấy huynh ấy cười nói.

- Ấy! Là tại tí sao? - Lệ Nhan vô tội nha, hoàn toàn vô ý khiến tâm bệnh của tiểu muối trầm trọng hơn.

- Đồi lúc muối thật gan tị với tí. Huynh ấy chỉ cười nói với tí mà thôi!

Giọng Thu Nguyệt mang chút chua cay làm đại tí đây hơi ớn xương sống. Nàng cố vất óc suy nghĩ xem có thật là Hiên Phi cười nói với mình. Nhưng kí ức “đẹp đẽ” của hấn dành cho nàng chỉ là nụ cười căn rễ chân chọc, nói ra lời nào cũng khiến nàng điên tiết. Lệ Nhan chun mũi phàn bác lại...

- Nếu muối được hấn cười theo kiểu với tí có chết cũng không thích hấn ta!

- ... hai nhà ghét nhau... nhưng thật không thể sao?

Tiểu muối của nàng thật nặng tình, Lệ Nhan một lúc cũng không biết làm sao mới được vừa tốt cho Thu Nguyệt vừa hài lòng ý cha. Đột nhiên giọng cha và Long thúc cãi nhau vọng lại khiến Lệ Nhan ngóng ra hướng cổng không biết hai người lớn lại xung đột gì nữa. Sáng ra hai người đó đã đánh nhau tiếp vụ bỏ rác làm vỡ cả con thạch sư rồi còn gì.

Hai tí muối ra ngoài xem mọi người bu đông kể cả bên Long môn tiêu cục.

Bên ngoài có một tốp người trông như là khách hàng, họ có vẻ không hiểu khi được tiếp đón giữa đường lớn thế này chút nào.

- Long Bách Phi! Ta không bao giờ bảo tiêu với loại người vứt rác sai chỗ như ông!

- Hừ!? Còn ông thì sao? Cứ tưới nước ướt nhà ta đó thôi Mạch Kiểm nhỏ nhen!

- Đó là ta thích tưới cổng phủ nhà ta!

- Ông đừng tưởng ta ngốc không biết cổng nhà ông ngay trước cổng nhà ta nha Mạch Kiểm?

Hai ông bỏ chuyện sang chuyện gây sự vật vãnh hằng ngày rồi thật không rõ là có có sự gì. Lệ Nhan nín hơi hỏi mẹ ngay.

- Có chuyện gì vậy mẹ?

- Vị khách đó yêu cầu tiêu cục nhà ta và bên Long Môn bảo tiêu chung một chuyến hàng!

- Như vậy tất nhiên không được rồi!

Tới đại tiểu thư hung hăng quyết không cùng chí hướng với bên Long Môn tiêu cục. Nhưng đột ngột một viên sỏi búng ngay trán nàng. Tất nhiên không có kẻ to gan nào khác dám làm như vậy ngoài Long Hiên Phi – nhà hàng xóm nha.

Nàng từ bên đây liếc hấn, sau đó không câu nệ tiểu tiết dịu dàng đoan trang liền tháo giày chọi qua đó ngay. Hấn nghiêng đầu né, thương thay vị sư huynh đứng sau Hiên Phi ăn trọn chiếc giày hoa vào mặt. Lệ Nhan tức quá thiếu chút tháo cả chiếc kia chọi làm Hiên Phi nhe răng cười khoái chí.

Thu Nguyệt lặng nhìn đại tí không bao giờ để tâm Hiên Phi cười tươi nhất cũng là khi giỡn với tí tí mà thôi. Cuối cùng vị khách nói ngăn hai ông bỏ đánh nhau...

- Xin hai vị tiêu chủ bình tĩnh! Đây là chuyến hàng quan trọng của Tư Mã vương gia nên mới yêu cầu cùng lúc hai tiêu cục tỉnh nhuệ của hai vị!

- Tư Mã vương – Thất vương gia sao?

Nghe đến vương gia thật là làm cho người ta dễ trấn tĩnh nha. Tiêu cục vốn làm ăn với mọi loại người có nhu cầu vận chuyển từ thương nhân, danh sĩ giang hồ, cho đến quý tộc có địa vị. Nay là vương gia cao cao tại thượng không thể làm trò. Long Bách Phi hậm hực tuy không muốn làm chung với đối thủ truyền kiếp nhưng không chọn lựa được đành lên tiếng...

- Được! Long Môn tiêu cục chúng tôi nhận chuyến hàng này do con trai ta Long Hiên Phi bảo tiêu chính.

Ông ấy nói làm mọi người ồ lên. Chuyện Hiên Phi thay cha bảo tiêu không có gì khó hiểu nhưng vấn đề ở đây là đi chung. Mạch Kiểm giận đến mặt đỏ bừng bừng hận không phun ra ngụm lửa đốt đen cái mặt mỹ nam trung niên khó ưa của Long Bách Phi. Hiên Phi cũng vội vã bước xuống đường lớn thưa với cha.

- Con là hậu bối, làm sao áp tiêu ngang hàng với Mạch thúc được chứ cha!?

- Cha con đau lưng, thấp khớp, mắt mờ tai ù, vị giác kém! Con đi thể cha càng khiến cha vô cùng an tâm tin tưởng!

Ông bố hần nói không quên liếc xéo Mạch Kiếm. Cha nàng hết bình tĩnh rồi phun ra chữ ngay...

- Ông thừa biết Vạn Sinh đã đi bảo tiêu nên chơi ta!?

- Chơi gì mà chơi? Ta với ông cùng đi để đánh nhau trên xe àk?

- Nhưng cho ta đi với một thằng bé miệng còn hôi sữa khác chi coi thường ta chứ Long Bách Phi?

- Hiên Phi nhà ta thom sữa gần chết hôi cái đầu ông. Nó đi ki viện đều được nữ nhân vây quanh sẵn sàng dâng hiến đó!

Hiên Phi tự đập trán mình vì ông cha này. Thật là một ông bố chết tiệt, không có ý tứ làm mất mặt hần, cả việc vui vẻ của hai cha con đi ăn chơi cũng dám đem ra làm lí do bảo chữa cứu con nữa chứ? Vậy mà nữ nhi quanh đó má đỏ, nhìn siêu cấp mỹ nam nhân càng thêm thường hận không thể nhào lên lột sạch đồ ép hần thành của riêng.

Nhưng chất giọng hùng hồn phá tan đình điểm cái lộn dăng trào ...

- Để con đi thay cha là được chứ gì? Con và hần ngang hàng mà!

Lần này càng nhiều người ồ lên cảm thán hơn. Hai tiêu chủ đi chung sẽ đánh nhau trên xe nhưng đại tiểu thư và Long thiếu gia đây mà đi chung càng là thảm họa. Hiên Phi nhanh chóng liếc nàng, nàng không sợ cũng trừng mắt nhìn hần. Mạch Kiếm thần trí đồ dẫn...

- Con làm sao đi được Nhan nhi!?

- Con cùng đi bảo tiêu vài lần với biểu ca và cha rồi mà. Cứ để con đi thay cha!

Hai ông bố bây giờ khí thế vụt tắt vì căng thẳng hơn là tự mình đi. Cuối cùng mẹ nàng dịu dàng đi ra. Hiên Phi luôn lễ phép khi gặp Mạch phu nhân vì khi bé bám theo không khác mẹ mình. Bà ấy cười hiền hậu...

- Cứ cho hai đứa nhỏ đi! Dù sao Hiên Phi có kinh nghiệm rồi sẽ chỉ bảo Nhanh nhi nhà chúng ta!

- Con không thêm cần hần chỉ bảo gì đâu mẹ! - Nàng phát biểu ngay sau lời mẹ làm Hiên Phi cười khuấy nói đáng ghét.

- Xiii... Ta mới không thêm chỉ đó, đừng hòng mơ mộng nhé đầu heo diêm lệ!

- Đồ Thổ Phi thúi tha!

Bây giờ đến phiên hai đứa nhỏ đánh lộn. Hai ông bố nhìn con mình sau đó hậm hực liếc nhau. Vị khách kia hỏi lại...

- Vậy hai vị đồng ý chứ? Chuyến hàng quan trọng của vương gia có nhiều kẻ gian ý định không tốt muốn cướp đi không thể đùa đâu!

- Ngài cứ yên tâm, Long Môn tiêu cục...

- Cửu Nhật tiêu cục...

Hai ông bố nhìn nhau tuy thù tuy ghét nhưng cùng gờ ngón tay cái đồng thành một lòng vì hai biển vàng treo cao ở hai bên...

- ... tuyệt đối bảo tiêu không bao giờ thất bại!

Vị khách an tâm vì danh tiếng hai tiêu cục này có thực. Chỉ là người trong nhà nhìn Hiên Phi và Lệ Nhan cùng đi bảo tiêu thì hơi bị quá mức lo lắng. Chuyến có người cướp hàng có là gì chứ chỉ là chuyện nhỏ, cái đáng sợ ở đây là hai đứa oan gia phải cùng đi chung mới là chuyện lớn đó nha.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Oan Gia Thật Là Thất Sách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Thu Nguyệt nhìn đại tỉ đang thu xếp tại nải để ngày mai xuất phát sớm. Hàng của vương gia ở bến thuyền Phù Tương, dự tính đưa về đến Kinh thành cả đi và về trễ nhất mười ngày thôi nên Lệ Nhan vẫn kịp về trước chuẩn bị làm tân nương của Vạn Sinh.

Ngoài vài bộ xiêm y cùng đồ cần thiết, Lệ Nhan cười tà đạo giấu vài gói giấy nhỏ làm cho Thu Nguyệt tò mò.

- Gỏi gì thế đại tử?

- Haha... bột tiêu cháy, trên đường có cơ hội bỏ vào thức ăn của tên Thổ Phi thú đó, ăn rồi lộn ruột luôn há há...

Nàng thật bá phúc bản thân mình sáng dạ nha. Nghĩ đến cảnh hấn ôm bụng đi nhà xí không thể ra nổi là nàng muốn cười như điên rồi. Thu Nguyệt hoảng sợ, vội giật lấy sổ thuốc “độc” đó...

- Muội không cho tí hại Hiên Phi ca ca!?

- Nè! Hấn là đại tử của muội hay sao? Còn không mau trả tí nữa!

- Không trả... Nếu muội cũng biết võ công để cùng đi theo thì tốt biết mấy!?

Thu Nguyệt rất muốn cùng đi với Hiên Phi. Lệ Nhan nhìn vậy cũng chán nản không đòi lại thuốc tiêu cháy nữa. Coi như vì tiểu muội, nàng sẽ tha cho hấn một con đường chết khác bên ngoài nhà xí. Thu Nguyệt lại nhìn nàng, sau đó rụt rè hỏi...

- Tí và huynh ấy đi chung có sinh ra chuyện gì không? - Thu Nguyệt hỏi mang nhiều ẩn ý nhưng nàng chỉ hiểu có một chiều, chau mày trả lời ngay.

- Muội nghĩ có thể sinh ra chuyện gì ngoài án mạng hả?

- Nhưng cũng là nam nữ đi chung...

- Ôi trời! Nam nữ gì chứ? Tí ngủ cũng đã cùng ngủ với hấn, tắm cũng từng tắm chung có thấy gì đâu mà muội lo.

Thu Nguyệt mím môi tạm yên lòng nhưng thật không biết tí tí nói chuyện tắm ngủ đó xảy ra cách đây cũng hơn mười năm rồi. Lệ Nhan hoàn toàn không lo lắng gì. Đối với nàng Hiên Phi là một tên thổ phi thú ư ớc hiếp nàng không có gì hơn. Và lại nàng giờ chỉ muốn nghĩ đến sau khi bảo tiêu về sẽ làm vợ biểu ca... nghĩ đến biểu ca là nàng cười trong bụng ngủ ngon lành rồi.

Hôm sau hai bên nhà đều ra chuẩn bị. Để cho hai đứa con đi áp tiêu, hai ông cha cũng thất từng cọng tóc vì lo lắng cho thanh danh của mình. Mạch Kiểm giữ chặt vai tiểu nữ căn dặn nghiêm túc...

- Hàng là quan trọng. Danh tiếng là sinh mệnh. Con phải bỏ đi tự trọng lần hiềm khích để nghe lời Hiên Phi có biết không?

- Tại sao phải nghe lời hấn chứ cha? Hấn nhỏ hơn con hai canh giờ lận đó!

- Hiên Phi bảo tiêu hai năm rồi hiểu biết hơn con. Đừng làm hỏng thanh danh tiêu cục nhà mình nha con!

Lệ Nhan không phục tí xiu nào nhưng vẫn miễn cưỡng gật đầu với cha. Cả hai tiêu chủ đều đặt biệt cho gia nhân tinh thông võ nghệ nhất trong tiêu cục đi cùng hai đứa. Mỗi bên mười người, thêm Lệ Nhan và Hiên Phi là có hai mươi hai người cùng đi áp tiêu.

Hiên Phi cũng nghe cha dặn dò rồi xoay nhìn nàng. Hấn cười mang ra một cái bánh nướng thơm phức mùi trứng và sữa. Mùi vừa tới mũi, Lệ Nhan đã nghe nước miếng sôi rào rạo rồi.

- Có muốn ăn không Lệ Nhan muội muội?

- Không thèm! Đây là việc nghiêm túc, ta sẽ không thèm gây sự với người! - Nàng khoanh tay trước ngực ngoảnh mặt làm ngơ tỏ ra ý chí kiên cường trước cái bánh đó. Thấy vậy Hiên Phi càng phe phẩy bánh nóng sốp, chút mật ong giữa bánh tươm ra lóng lánh vô cùng sinh động.

- Vậy àk? Bánh này bán ngay đầu thành... hình như có ai đó rất thích... ưm thơm chết đi được Lệ Nhan ơi!

Về mặt tuyệt sắc của hấn châm chọc thật là thô bỉ cùng bánh nướng hấp dẫn kia. Lệ Nhan nhin nhin cuối cùng ý chí không thành, nàng nhảy qua không câu nệ tiểu tiết tham ăn há to miệng mặt dày nói lớn...

- Cho ta một nửa!

- Tự mua đi!... NÈ!!! Người dám cắn bánh của ta?

Nhà nàng và nhà hấn ai nấy đồng loạt lau mồ hôi lạnh lo lắng vô cùng. Thậm chí còn chưa xuất phát cả hai đứa đã giành ăn đến mức không ra thể thống gì rồi. Mười ngày tiếp theo chẳng rõ thanh danh của hai tiêu cục đệ nhất có còn trụ vững nổi hay không?

Trước hết mọi người cùng đến Phù Tương lấy hàng gồm có ba thùng gỗ lớn niêm phong chặt chẽ. Lệ Nhan uy thế oai hùm cuối cùng chỉ là bù nhìn đứng cạnh tôn thêm vẻ đẹp cho Hiên Phi mà thôi khi hấn chỉ đạo hết mọi việc.

Hấn ta quả đã quen việc, tính toán nhanh chóng chuẩn xác khi mang hàng từ thuyền lớn cho lên ba cỗ xe ngựa chuyên dụng. Trên xe có khóa xích khóa lại, phù thêm một tấm vải che đậy có tên tiêu cục như một lời cảnh báo Long Môn ở đây, muốn cướp hàng nên suy nghĩ thêm.

Mỗi xe có hai ngựa kéo, hai xe đầu mỗi xe có tám huynh bảo hộ, xe sau cùng là hai đứa và bốn huynh còn lại bắt đầu di chuyển về Kinh thành. Để đến được Kinh thành theo đường bộ cần mất năm ngày. Nhưng Hiên Phi cho hai ngày đầu di chuyển liên tục ngày đêm chỉ dùng thay ngựa nhằm rút ngắn bớt thời gian bảo tiêu.

Cả gia nhân tiêu cục nhà Lê Nhan cũng nghe răm rắp theo lệnh Hiên Phi, thậm chí khen hấn tuổi còn trẻ đã vô cùng vững vàng trong nghề này rồi. Lê Nhan chỉ biết bấu môi liếc qua thấy Hiên Phi nhếch mép cười lên mặt, rõ ràng hấn ta không biết thế nào là khiêm tốn.

Hai đứa tất nhiên có tranh cãi, thắng thua chia đều, tuy nhiên ngồi hai ngày liên tục nằng thật không có sức cãi nhau với hấn nữa. Lê Nhan ẹo qua ẹo lại thân người dựa vào hấn. . .

- Hòiiii... Mối chết đi được!? Ngồi sao cũng không thoải mái!

- Ngồi là may rồi, ngươi có muốn xuống đường tự đi không ta giúp!

Hiên Phi vừa nói vừa hất tay không cho dựa. Nàng vì thế trừng mắt tiếp tục dựa ngược dựa xuôi sau cùng ngang nhiên nằm gối đầu lên chân hấn. Hiên Phi tập trung đánh xe cũng phải nhìn xuống thấy nằng cười thỏa mãn. . .

- Nằm vẫn là sướng nhất nha!

- Ấy... có ai nhìn thấy mà hiểu lầm gây ô uế mặt mũi ta thì ngươi có đền nổi không hả? - Hiên Phi nói đau khổ như thể nằng cường bức hấn không bằng khiến nằng chun mũi nói.

- Ta là nữ nhi không câu nệ tiểu tiết thì ngươi lo ô uế cái gì chứ?

- Xiii... Ngươi mà là nữ nhi sao? Hấn ngựa cũng phải có ngực rồi!

- Ngươi... Thỏ Phi thúi tha!

Cả hai đứa nhìn xa đáng về thân mật, đến khi lại gần mới biết là kẻ thù mấy kiếp cãi nhau om xòm nát mặt đối phương. Các huynh cùng đi chỉ biết lắc đầu xoay đi ngắm cảnh, mặc kệ cho hai đứa thoải mái xung tã hữu đột.

Đến lúc nằng mơ màng thấy trời vẫn còn chưa sáng hấn, không khí ẩm ướt sương hơi lạnh cũng có chút bàng hoàng không nhớ ngủ quên lúc nào. Hiên Phi vẫn ngồi cho nằng gối đầu, còn có cái áo choàng trùm cho nữa. Ba cỗ xe ngựa đi được suốt đêm vẫn rất êm ả không xảy ra chuyện gì.

Lê Nhan dụi dụi mắt thầm khen mình dù hoàn cảnh bất tiện thế vẫn ngủ ngon cả đêm nha. Nhưng chợt giọng hấn êm ái vang lên cho nằng tỉnh hấn. . .

- Dậy rồi hả tiểu thư? Đến nơi GIẬT ngay cái quần này cho ta nghe chưa?

Nằng ngồi lên nhìn đuôi hấn có mảng ướt nước. Lấy tay sờ mép miệng vẫn còn đọng một chút “tinh hoa” của nước miếng, Lê Nhan không hổ thẹn còn cười khi khi khiến Hiên Phi cho ngay một cú quất đầu tuyệt chiêu.

Lê Nhan ôm đầu không la lại, cú đánh làm tỉnh ngủ luôn, dù sao chính nằng làm ướt quần người ta, có mặt dày đi mấy lúc này cũng không nói gì được.

Đến một con suối dọc đường rừng, mọi người nghỉ ngơi một chút. Các huynh đều thay phiên nhau ngủ, chỉ có mỗi Hiên Phi chưa chợp mắt tí nào mà thần sắc vẫn tuyệt nhiên rạng rỡ xinh đẹp.

- Suối có cá kia bắt lên nướng ăn đi! - Lê Nhan hớn hờ nhảy tung tung chỉ tay làm Hiên Phi nheo mắt nói.

- Không phải đi chơi đâu thím hai!? Chỗ này không tiện ở lâu, sau khi lấy nước, ăn lương khô thì phải đi tiếp.

- Làm như người giỏi lắm vậy?

Giọng hấn cứ như ta đây thâm hậu, coi nằng không ra con nít, nói tóm lại là thật đáng ghét. Hiên Phi không ngại đáp lời. . .

- Ta giỏi hơn đầu heo “nhân sắc diễm lệ” là đủ rồi!

Nằng trừng mắt hận thù và cả hai nhanh chóng ầu đả, xem ra không phân thắng bại không thể đi tiếp. Chợt lúc đang cao hứng đánh nằng thì Hiên Phi lại nhìn ngay cánh rừng rậm ven suối không lo đánh nữa. Cứ như xem thường nằng vậy làm Lê Nhan tức muốn chết cổ hung hăng hơn. Nhưng một đám người cầm vũ khí xông ra cười khà khà khiến nằng thôi pha trò nữa. . .

- Lâm tặc đây! Nếu muốn sống thì để vũ khí xuống bỏ hàng lại đây haha. . .

Lâm tặc cũng thuộc phường thổ phi nói chung, mà Mạch tiểu thư đây vô cùng ghét các loại thổ phi. Nàng quyết sống chết một trận với chúng. Dù sao bên nằng nhân lực hai mươi người tinh thông võ thuật không cần quá sợ mấy chục tên lâm tặc này.

Nhưng hình như các huynh không ai động đây, vẫn còn thư thái ăn nốt cho hết bánh mặc kệ như bọn lâm tặc đến múa vui. Lê Nhan tính nóng như lửa định cầm kiếm thì Hiên Phi gờ thêm bánh nói. . .

- Người ăn thêm không?
- Giờ mà còn ăn sao?
- Để các huynh ấy giải quyết đủ rồi!

Hiên Phi nói lúc các huynh đệ vừa ăn xong đã nhanh chóng tuốt kiếm. Luận về võ công, các huynh đi theo hai đứa lần này toàn là những người giỏi nhất trong hai tiêu cục. Bọn lâm tặc tự dưng hơi run chút xíu nhưng vẫn xông lên. Tiếng khua kiếm đánh nhau nhanh chóng làm chim chóc hoảng sợ, bay tán loạn khỏi các tầng cây rừng.

Lệ Nhan cũng biết chút võ phòng thân nên sung sức lắm lao lên “đạp loạn”. Hiên Phi chỉ nhíu mày nhìn nàng múa tay múa chân bộ dạng còn xấu hơn mấy con khỉ nữa. Nói chung thì cô bị hấn ăn hiếp mỗi ngày nhưng nàng cũng không tệ hại yếu đuối quá khi xử lâm tặc. Và cô già hô lên...

- Có cả nữ nhi nữa trại chủ ơi!
- Woa... nhìn không đẹp nhưng bắt về làm tì nữ còn đỡ hơn nhìn bọn nam nhân các người nha!

Nàng nghe còn hơn tiếng sét ngang tai, tức giận bùng lên muốn xỉ khỏi đầu vì bọn lâm tặc khốn đó. Song càng khiến nàng hận chính là cái tên Long Hiên Phi thúi cũng đã nghe thấy hết rồi nên ôm bụng, ngửa mặt cười điên dại chọc nàng hơn nữa. Chuyện vui bêu xấu Lệ Nhan như thế hấn không là người cười đầu tiên mới là lạ.

Gã trại chủ vì nghe tiếng cười giòn tan mới nhìn qua rồi há hốc miệng sững sờ. Giữa nơi rừng rú hoang sơ, chim kêu vượn hót có thể tìm đâu ra một mỹ nhân như vậy chứ?

Hiên Phi ngồi bên suối trong, dáng vẻ thư thái thoát tục, nụ cười có chút hơi càn rỡ nhưng không làm át mất nhan sắc tuyệt mỹ. Và không do dự, gã trại chủ bộ dạng háo sắc lao qua sờ ngay mặt Hiên Phi. Hấn vì lo cười Lệ Nhan nên không đề ý đề phòng, mắt cũng ngược nhìn lão tặc to gan đó.

Lệ Nhan cảm kiếm buông thõng, mắt mở to nhìn trại chủ nâng nhẹ cầm Hiên Phi lên, hai người nhìn nhau như thể người xưa có nói: “anh hùng khó qua ải mỹ nhân”

- Mỹ nhân... tuy ta thích nữ nhi nhưng đem người về làm áp trại “phụ quân” cũng khiến ta hạnh phúc ak!

Lệ Nhan giờ tay bịt miệng mình lại nếu không sẽ vừa cười vừa nôn mửa. Chứng kiến cảnh này nàng chỉ hận không mang theo giấy mực vẽ ngay lại cho thiên hạ biết siêu cấp mỹ nam nhân - hấn ta chỉ mất một khắc đã chinh phục xong trái tim bé bỏng của trại chủ lâm tặc rồi. Hiên Phi xem ra còn bị nhục nhã hơn nàng rồi khiến nàng khoái chí chết đi được.

Hiên Phi đánh mặt lại, ánh mắt đột ngột lạnh băng nhìn thẳng lão tặc đó. Giờ thì Lệ Nhan mới chú ý ra là có mỗi hấn ta đi không mang theo binh khí gì phòng thân cả. Nàng đang nghĩ hấn sẽ tặng lão ta cú quất đầu tuyệt chiêu như chơi với nàng nữa?

Nhưng hấn chỉ gạt nhẹ tay tên trại chủ đó khỏi mặt, sau đó nhanh như chớp đứng thẳng lên dùng tay trái lên đỉnh đầu lão, tay phải giữ vai phải lão. Trại chủ chưa kịp làm gì thì hấn xuống tay nhanh như chớp bẻ đầu gập nhanh xuống cổ bằng lực tay nghe vang một tiếng gãy xương cổ giòn ngọt.

Động tác vừa nhanh vừa dứt khoát mang chút hơi hướm tàn nhẫn. Lệ Nhan đứng như trời trồng từ đầu đến cuối trông trại chủ trợn trắng, mắt miệng trào máu té khụy xuống. Bất giác, nàng cũng tự thu tay ôm lấy cổ mình xoa xoa.

Lệ Nhan cứ nghĩ Hiên Phi chỉ có mỗi cú quất đầu tuyệt chiêu thôi không ngờ hấn ta võ công tiến bộ đến mức nàng không biết luôn dù ngày nào cũng gặp.

Hiên Phi bực mình, lấy tay chùi chùi mặt nơi bị vuốt ve rồi xoay lại thấy Lệ Nhan cầm kiếm nhưng lại cứ đứng như con ngốc. Phía sau nàng có tên lâm tặc đang lao đến, Hiên Phi vùn nhẹ mũi gậy tung một viên sỏi nhỏ lên cao ngang tầm tay thì chụp phóng ngay về phía nàng.

Nàng nghe gió từ viên đá nhỏ lướt vút qua bên trái tai của mình, tiếng đá va vào vật mềm nghe cũng thiệt là êm ái vọng nhanh. Nàng run run xoay lại thì tên lâm tặc tấn công nàng từ sau tư thế vẫn bất động cùng một lỗ tròn xuyên sâu vào trong trán đang tươm máu. Lệ Nhan tái mét cả mặt, may mà vẫn còn kịp nhảy né cái xác té sụp xuống phía nàng.

Lệ Nhan lại tự ôm lấy trán, cảm giác ón lạnh. Sau này nàng thề với lòng không bao giờ đi sinh sự đánh nhau với Hiên Phi nữa đâu. Hấn bước đến gần, trông bộ dạng ngu ngốc của nàng chỉ giờ tay cầm lấy kiếm trong tay nàng và chửi cho một câu ngọt ngào.

- Đồ vô dụng!
- Đang bị sốc quá nhưng nàng vẫn phản ứng lại khi bị chửi nha.
- Nói ai vô dụng hả Thổ Phi thúi!?

Lệ Nhan hét toán lên nhưng không ai thèm chú ý vì Hiên Phi đã cầm kiếm đi phụ các huynh cho nhanh để còn lên đường. Nhìn cảnh mọi người bận rộn máu me, lâm tặc la hét cứu mạng, nàng chỉ buồn hiu ngồi ăn bánh thiệt là vô dụng.

Tự dưng hôm nay thấy Hiên Phi không còn là thằng nhóc trắng xanh, yếu đuối bệnh hoạn ngày trước thì nàng thất vọng ghê gớm. Sau này làm sao nàng

có gan chọc hấn nữa chứ? Lệ Nhan thật nhớ cái thời mình lớn con tha hồ ăn hiếp giành ăn hết bánh của hấn quá.

Bọn lâm tặc xấu số xem như cướp lộn ngày. Các huynh xem ra đều quen với chuyện bảo tiêu gặp cướp nên vui vẻ rửa tay lên đường đi tiếp. Hiên Phi nhìn Lệ Nhan ngồi cúi gằm mặt rầu rĩ, lòng hấn có chút gì đó khó chịu cần ngoát miệng ra cười ngay mới thỏa...

- Há há... cảm thấy ta chửi vô dụng đúng quá phải không? Nhục mặt chưa, đừng đem mặt mũi ra nhìn đời nữa nha Lệ Nhan muối muối!

Hấn cười càn rỡ, xấu xa, thô bỉ hỏi sao nàng có thể buồn tui thêm chứ? Nàng lườm mắt dọa hấn, hấn le lưỡi chọc lại cuối cùng cả hai lại đánh nhau trên xe. Dù sao nàng biết Hiên Phi cũng không có gan bẻ xương cổ hay phóng sỏi xuyên trán nàng đâu nên tha hồ thoải mái.

Đi được một quãng, nhìn đường rừng khá yên tĩnh, Hiên Phi máng dây cương điều khiển ngựa lên móc phía trước. Lệ Nhan chưa kịp nhìn đã thấy hấn phúi phúi chân mình...

- Làm gì vậy?... Áh.. người làm gì vậy Thổ Phi?

Lệ Nhan hét lên khiến các huynh đều phải trông lại một cái. Hiên Phi nhăn mặt tí xú vì giọng la của nàng, sau đó lại nhúc nhích người điều chỉnh tư thế nằm tốt nhất khi đến lượt hấn gối đầu lên chân nàng. Hiên Phi ngược lên nhìn về mặt bà chằn thờ phì phò vì tức của nàng mà đáp lời thật là đáng yêu...

- Người ngủ trên chân ta được sao ta lại không hả Lệ Nhan muối muối?

- Ta nhỏ, người thì to như con trâu. Mà để người ta nhìn thấy lại hiểu lầm ta không đoan chính! - Dù sao nàng cũng là hoàng hoa khuê nữ nha, tháng sau thành thân rồi không thể bị ô uế thanh danh. Hiên Phi nghe xong chỉ bĩu môi mòng nói.

- Xiii... người mà đoan với chả chính. Có nam nhân tuấn tú như ta nằm lên chân là nhà người tu hành mười kiếp lẻ ba tháng rồi đó!

- Tu cái đầu người!?

Hai đứa cãi lộn ỉ xèo, nắm tóc nắm đầu cuối cùng kết quả vẫn là Hiên Phi nằm gối đầu trên chân nàng. Các huynh không để ý nữa vì quan hệ của hai đứa “quá tốt” nên không suy nghĩ hiểu lầm tình ý gì trong đây. Và lại nàng và hấn thanh mai trúc mã, cũng có thể xem là “quần quít” từ nhỏ đến lớn có hành động thân mật này cũng không lạ lắm.

Chỉ là ngồi nửa canh giờ chân nàng bắt đầu tê cứng, không hiểu sao đêm qua hấn chịu nổi mà không hất nàng xuống đất. Giờ Lệ Nhan thật muốn hất hấn quá đi mất vì người đâu có đầu nặng thế.

Hiên Phi khoanh tay trước ngực, mắt nhắm nghiền hình như ngủ rồi. Gương mặt hoàn hảo lúc ngủ càng có nét kiều mị, thánh thiện hóp hờn người. Lệ Nhan nhìn kĩ mặt hấn chỉ biết nuốt lệ vào tim vì người gì đâu đẹp đến bất thường. Hấn còn đẹp hơn cả Thu Nguyệt huống chi đem ra so với nàng.

Sống với những người đẹp càng khiến tim Lệ Nhan đau đớn vô hạn. Nếu nàng được một phần như hấn may ra cũng không xấu lắm. Nam nhân gì da lại láng mịn, nàng còn có thể lớp lông măng tuyết vờn trên má hấn. Mối kìa cứ hồng nhuận, căng mọng cân đối khiêu khích người ta.

Các huynh thấy nàng hết nhìn chăm chăm Hiên Phi lại từ từ khom xuống tưởng nàng muốn nới thú tính cướp sắc, tuy nhiên nàng nhe răng cười lộ ra bộ dạng gian ác.

Ngựa sặc một cái khiến Hiên Phi mở mắt. Hấn chớp mắt cũng được hơn hai canh giờ nên cảm thấy khá hơn nhiều. Và thứ đập vào tầm mắt làm hấn xém đứng tim chính là Lệ Nhan gặt gù ngủ nên mặt muốn dán xuống mặt hấn.

Nàng ngủ ngồi, xe di chuyển nên đầu cứ lúc gục lên lúc gục xuống đến đáng thương. Khoảng cách mặt cả hai thật gần, không hiểu sao phút chốc tim hấn có chút bối rối. Gương mặt ngày nào hấn cũng trêu chọc hôm nay mới lần đầu nhìn gần đến vậy.

Song cái thứ chất lỏng lấp lánh từ cái miệng nhỏ của nàng đang tuôn ra theo dòng, thuận theo địa tính sắp rơi thẳng xuống. Hiên Phi hoảng hồn ngồi lên không kịp. Thế là nước miếng nhỏ xuống một dòng trên má hấn. Hiên Phi run rẩy sau đó hét lên...

- Lệ Nhan!!! Đồ nữ nhi không có ý tứ!

Đang ngủ ngon thì bị chửi làm nàng giật mình tỉnh giấc lập tức ngơ ngác nhìn quanh. Hiên Phi ớn lạnh chùi nước miếng dính trên mặt lại phát hiện ra tay áo vừa chùi dính đất đen thui.

Các huynh nhìn lại chỉ dám lên cười làm Hiên Phi không biết cái mặt đẹp của mình biến thành buồn cười từ khi nào nữa. Lệ Nhan chùi miệng sau đó vỗ đùi cười ha hả chiêm ngưỡng tác phẩm của mình. Hiên Phi nghi lắm, lấy tay sờ lên mặt mới phát hiện ra có kẻ trét bùn dơ nát cả tuần nhan tuyết mỹ of mình.

Chẳng cần tra hỏi, chỉ có một kẻ to gan dám làm thế khi hấn ngủ thôi.

- MẠCH LỆ NHAN!!!

Hấn hét lên và cả hai nhanh chóng đánh nhau tiếp khiến các huynh cười suốt cả chặn đường vì hai đứa này quá thú vị. Nhìn rồi chỉ khiến người ta tự hỏi

hai đứa này có thể sống xa nhau quá hai mươi bước chân hay không?

Cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi ở nhà trọ làm nằng sung sướng vô cùng. Ở đây là một trấn nhỏ nên có duy nhất một khách điểm thời. Hiền Phi nét mặt vẫn se cứng đầu đã rửa sạch hết bùn đất cùng nước miếng dính trên mặt. Nàng chưa kịp nói thì hắn đã ra dáng “cầm đầu” nói với ông chủ...

- Còn phòng không chủ quán?

- Còn bảy phòng thôi thừa khách quan!

- Vậy ta thuê hết! Ta một phòng, các huynh chia nhau ra đêm nay thay phiên nhau xuống giữ xe. Chuẩn bị đồ ăn nhanh ngon nha ông chủ!

Hắn nói, tay đặt trước nển bạc làm ông chủ cười rộ rỡ mau chóng báo tiểu nhị dẫn đường chu đáo. Chỉ có Lê Nhan co quắp mặt nín ngay lấy cổ áo của Hiền Phi từ thể không chút thực nữ...

- Ngươi một phòng! Hai mươi huynh chen chúc sáu phòng còn lại! Vậy thì ta ngủ ở đây?

- Ủh nhỉ, thì ra còn có đầu heo này theo! Ngủ dưới gầm xe hợp với heo lắm đó! - Hiền Phi ngoát miệng ra cười vì bố trí hợp lý đó khiến nàng nổi trận xung thiên.

- Thổ Phi thôi! Ta là nữ nhi đó! Ta sẽ ở phòng riêng, ngươi ngủ gầm xe một mình đi!

- Nằm mơ đi muội! Ta ngủ một phòng rồi!

Thế là cả hai lườm nhau đáng sợ, cả tiểu nhị còn phải ôm chủ quán nép sang tránh đường cho hai khách quan chạy đi giành phòng. Hai mươi huynh còn lại lắc lắc đầu, từ từ lại nhẹ nhàng chia nhau phòng không giành là như nằng và hắn.

Kết thúc trận trời long đất lở, Lê Nhan và Hiền Phi bắt phân thắng bại đành dùng chung một phòng. Khổ cái không ai ngăn cô nam quả nữ ở cùng nhau vì ngoại trừ trường hợp có thể có án mạng xảy ra thì các huynh không ai lo thêm chuyện khác phát sinh.

Mọi người ăn uống thoải mái bắt đầu thay phiên xuống giữ ba xe hàng, cứ ba canh giờ thay gác một lượt. Trên phòng, sau khi đánh nhau, Lê Nhan ôm khư khư cái giường lo sợ bị cướp. Hiền Phi ‘hừ’ lạnh một tiếng không chấp nhất nữ nhi. Lê Nhan le lưỡi vui mừng chiến thắng. Võ công cao thì sao chứ? Hắn cũng chẳng dám hạ sát giành giường thắng nàng đâu.

Hiền Phi lấy áo ra, xoay nhìn nàng nói mà mặt mang chút gian tà...

- Ta bây giờ đi tắm, có thể phiên ngươi ra ngoài không?

Bồn gỗ đặt phía đối diện giường có tấm bình phong họa hình tứ quý che chắn. Lê Nhan nhìn rồi vẫn ôm khư khư thành giường.

- Dụ ta ra để giành mất giường hả? Ngươi tắm thì cứ tắm đi!

- Ngươi... đồ nữ nhi không ra giống gì!?

- Chửi ta đi! Ta vẫn ngủ trên giường!

Xem ra không thể giành được cái giường, Hiền Phi tức giận bỏ đi tắm luôn. Lê Nhan hạnh phúc nằm lăn ra đệm êm một cách hớn hờ. Hai ngày trời trên xe ngựa thật là khô sở, hưởng thụ thế này mới là chốn bông lai tiên cảnh.

Nhưng nhất đến tiên cảnh thì nàng nghe liền tiếng nước động. Hiền Phi máng áo thay ra lên tắm bình phong, từ bên đây nàng có thể thấy hơi nước ấm bốc lên.

Giờ hắn đang không mặc gì thật sao... thiệt là khiến người ta tò mò, hoàn cảnh như vậy dễ khiến con người giờ trò hạ lưu nha. Song chưa chi Hiền Phi đang ngâm người thư thái đã nói vọng ra dọa trước...

- Đừng có mà không chịu nổi xem lên ta tắm đó!

Giọng điệu hắn thật đáng ghét, xem nàng như mấy người hâm mộ hắn ở Vạn An không bằng? Lê Nhan chun mũi nói...

- Hừ! Có gì để xem chứ? Ta với ngươi không phải đã từng ở trường tắm mưa đánh lộn rồi sao, không nhớ hả?

- Phải rồi! người mập như con heo, phì từ trên xuống dưới quả là hắc trư!

Hiền Phi nói rất hả hê làm nàng tức nha dù lúc đó cả hai mới chừng năm – sáu tuổi đầu không mập không phẳng cũng thật kì dị. Bị chọc giận đương nhiên ăn miếng trả miếng, nàng ngồi bật dậy tiếp lời ngay nha.

- Còn nhà ngươi xấu hổ che cái lá sen bị A Thiềm hàng xóm nói là nhỏ xíu, chỉ cần lá tre cũng đủ che “con trùng” rồi háhà...

Nàng cười một cách khoái chí thì nghe vang một cái “rắc”, hình như thùng gỗ tắm lớn vừa bị bẻ gãy một mảng. Tiếng nước động làm nàng có chút hơi

sợ... rồi Lệ Nhan ngo ngác thêm chút sững sờ nhìn hấn chẳng mặc gì bước ra khỏi bình phong.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Oan Gia Thật Là Thất Sách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Chọc được Hiên Phi, dù là chuyện gì nàng cũng có thể cười khoái chí ba ngày ba đêm nha. Song đột nhiên hấn lao ra khỏi bình phong với thân trần như thể nàng thật cười không nổi, mắt mở to không tài nào chớp được.

Hiên Phi nét mặt tuyệt mỹ đang rất giận, từ trên xuống dưới trần như nhộng hoàn toàn không có gì che đậy, thậm chí tay hấn còn chỉ ngay cái nơi thấp thấp phía bên dưới nói còn hơn dọa nàng...

- Nhỏ hả? Cho người nhìn xem còn “nhỏ” hay không?

Lệ Nhan bất động nhìn cảnh tượng thiệt là huy hoàng. Ái chà, nàng thật không biết phải diễn tả “hình thù” và “mức độ” huy hoàng ấy của hấn ra sao nhưng mãi mất hai vòng bay quanh phòng của ruồi nàng mới có thể nuốt khan một cái. Hiên Phi thật sự đang không mặc gì cả.

Và cũng có người nhận ra mình quá nóng nảy. Nữ nhi khác bị lâm vào cảnh này không đỏ mặt cũng phải hét toán lên, thế mà nha đầu kia chỉ ngồi nhìn một cách ngây ngốc. Nàng nhìn như thể còn xuyên được luôn nội tạng của hấn, khiến hấn hơi lạnh người nha, cảm thấy không còn hùng hồn được nữa đành thu tay che lại.

Nhưng hình như che như thế vẫn rất kì cục, nàng vẫn không chớp mắt nhìn hấn lúng túng rút áo trên bình phong quần lại phía dưới... Sau cùng chính hấn tự lao ra, lại tự nhục nhã núp trở ra sau bình phong rồi đỏ mặt thờ hồn hèn. Hiên Phi nhăn nhó, đầu hấn rỗng hay sao lại có thể trần trụi đi ra hiên ngang đến thế chứ?

Lệ Nhan bây giờ không bị cảnh xuân hại não nữa mới phục hồi thần trí nói hơi run giọng...

- Quả là không còn “nhỏ”! Nhờ người mà hôm nay ta được mở rộng tầm mắt đó nha!

Hiên Phi đứng núp thở hắt ra không ngờ nha đầu đó còn không đoan trang hơn mình tưởng nhiều. Hấn cần gì phải mặc cỡ với Lệ Nhan chứ. Hai đứa hồi nhỏ trần truồng hoài đó thôi, giờ lớn thì nha đầu đó cũng không ra dáng nữ nhi. Uống công hấn lúng túng, mặc cỡ núp vào.

- Người là đồ háo sắc!

- Ấy... là tự người chạy ra chứ ta đâu có xông vào đâu mà chửi ta háo sắc!

Hiên Phi hít một hơi sau đó vội vào bồn tắm cho bình tâm lại. Lệ Nhan ở ngoài sau khi trả lời hấn một cách rất tỉnh táo như thế rồi nằm xuống lẩn qua một bên má cũng đỏ lên. Mắt nàng hình như chẳng nhắm lại được nữa, cái cảnh huy hoàng từ cơ thể nam nhân hoàn hảo kia...

...từ hai vai rộng, ngực trần, cơ bụng và ... phía dưới dưới “hấp dẫn” sẽ làm nàng xị máu mũi mất thôi.

Nàng đã lớn, hấn ta cũng đâu còn là trẻ con nữa sao nàng lại có thể quên chọc tức khiến hấn làm ra cái trò hại mắt hại não như thế.

Thế là Hiên Phi ra thấy nàng cuộn người ngủ, không khí mắc cỡ, ngại ngùng làm mạnh ai nấy ngủ không đôi co tranh cãi như thường. Hiên Phi nằm dưới sàn cứ tự hỏi hận vì mình làm trò khùng điên. Nhưng chưa qua nửa đêm, hấn ngồi lên nhìn về phía cửa sổ. Lệ Nhan cũng đâu ngủ nổi, nhanh chóng ngồi lên hỏi hấn...

- Sao vậy? Có gì không ổn hả?

- Ta xuống canh xe thôi! Không có gì đâu, ngủ đi!

Hấn nói thế rõ ràng là có chuyện không ổn. Lệ Nhan nhìn Hiên Phi định xuống bằng lối cửa sổ cho nhanh thì nói...

- Dừng kiếm của ta kia!

Hiên Phi nhìn nàng, cả hai lập tức xấu hổ chết được. Cứ như vậy thật là không hợp với cả hai nên hấn nói cho một câu nhẹ nhàng điều chỉnh lại “hòa khí”...

- Kiếm cùn, ta không thèm!

- Cùn cái đầu nguoi, Thổ Phi thúil?!

Hiên Phi lè lười trên nạng rồi nhảy ra cửa sổ từ lâu một này. Lệ Nhan ngồi bàn thần sau đó vỗ nhẹ má có vẻ ổn hơn rồi. Cả hai phải tranh cãi, hiềm khích mới đúng và tự nhiên hơn.

Nàng vừa mới cười nhẹ nhõm thì bên dưới đã nhanh chóng vang lên tiếng hét hòa vào tiếng khua binh khí. Xem ra phía dưới xe hàng có trận giao đầu khốc liệt lắm. Trong nhà trọ ai cũng nghe thấy hết nhưng cứ vờ như không biết, đóng kín cửa ngủ giữ mạng. Lệ Nhan cũng biết mình xuống cũng không phụ giúp thêm được gì nên lấy áo đi tắm.

Ban nãy vì ngại với Hiên Phi nên giả vờ lăn ra ngủ, cả người dơ thật khó chịu. Còn gì sướng hơn khi biết có người muốn cướp hàng mà mình có thể yên tâm tinh thần như vậy chứ?

Ồn ào nhanh chóng êm thấm, các huynh chia nhau dọn xác sạch sẽ để sáng ra dân quanh đây không bị dọa sợ. Hiên Phi thấy đã xong hết mới mò trở lên cửa sổ tầng một để về phòng ngủ. Cánh cửa mở nhẹ, hắt hết hồn mặt nóng rang lên vội khép ngay lại.

Lệ Nhan thư thái tắm trong bồn không chú ý phía cửa sổ ở sau. Hiên Phi thật sự không muốn trả thù ngay lập tức chuyện nàng thấy hết người hắt đầu nhưng nha đầu nạng sao lại chọn lúc này đi tắm chứ?

Hắn nép ở mép cửa cao, tim đang đập loạn xạ. Tâm hồn mỹ nam đấu tranh vô cùng quyết liệt, dù sao hắn cũng đang ở cái độ tuổi trưởng thành khó kiểm soát lí tính nha, vậy nên mỹ nam xấu xa thắng mỹ nam thánh thiện trong tâm hắn. Hiên Phi khẽ mở nhẹ cửa sổ đủ một khe hẹp nhìn Lệ Nhan vẫn đang trong bồn gỗ tắm còn vui vẻ ngân nga với chất giọng vệt đục khó nghe của nàng.

Tóc dài quần cao bằng một đoạn đũa tre nên còn sót vài sợi bết ướt xuống cổ và lưng. Da nàng không trắng như tuyết nhưng ngăm nhẹ cũng khá mịn màng nhìn không hề thô ráp tệ hại. Nàng quơ tay qua lại trong nước ấm, vui vẻ giỡn với nước. Hiên Phi nuốt khan nhìn, chỉ muốn mắng nha đầu ngốc đó không biết đang bị xem lên hay sao còn có thể nhón như đến vậy.

Cuối cùng Lệ Nhan cũng tắm xong, nạng đứng lên thì lập tức Hiên Phi xoay ra ngoài thở hổn hển mặt nóng rang không dám nhìn. Chỉ là Lệ Nhan xấu xí, đầu phải mỹ nữ nào đầu nhưng người hắt nóng lắm rồi.

Dù gì hắt cũng đã bị nhìn thấy hết sạch, có xem lại nàng chút xíu cũng là đúng lẽ nha. Coi như kiểm tra nàng lớn có khác khi bé hay không thôi không hề làm gì “xấu” cả.

Nghĩ xong Hiên Phi quyết định tiếp tục xoay vào nhìn lên thì mắt rung rợn. Lúc hắt xoay đi phân vân thì nàng đã bước ra khỏi bồn, mặc áo ở phía kia bức bình phong cản trở tầm nhìn góc xéo của hắt. Giờ anh chàng chỉ thấy tay nàng tự lúi húi cột dây áo yếm sau lưng mà chẳng thấy được thêm cái gì đáng xem cả. Cuối cùng xem lên người ta tắm không đạt được chút kết quả nào, bù lại làm cho Hiên Phi vô cùng không hiểu nổi mình bị cái gì nữa.

Lệ Nhan sau khi tắm mát, mặc áo chải tóc mới đi đến mở cửa sổ trông xuống xem. Hình như mọi việc đã ổn hết nhưng không thấy Hiên Phi trở lên. Nàng để cửa mở như thế cho Hiên Phi trở lên vào ngủ, sau đó trèo lên giường ngủ hạnh phúc không biết gì.

Hiên Phi ngủ trên xe ngựa nên cả đêm không hề ngon giấc. Cả hai ngồi chung nhưng không cãi nhau làm các huynh cũng thấy lạ nha. Lệ Nhan ngại cũng bình thường, còn hắt vừa ngại thêm chuyện đi nhìn lên nàng tắm, thật sự không còn can đảm nhìn mặt nàng nữa. Thế nhưng chính Lệ Nhan phá vỡ không khí căng thẳng trước bằng túi giấy...

- Hạt dẻ đó! Ta dặn rang không muối người thích ăn đó Thổ Phi!

Sáng ra chuẩn bị lên đường thấy người ta bán nên Lệ Nhan mua mang theo ăn vặt. Hiên Phi nhìn túi hạt dẻ rồi nhìn nàng. Cả hai tuy cãi nhau, xung đột nhưng cũng hiểu rõ đối phương như lòng bàn tay. Có lẽ cả cha còn chưa biết con trai mình thích ăn hạt dẻ lát không muối.

Trong lòng Hiên Phi phút chốc có chút cảm giác là lạ, hơi vui, hơi khó hiểu đành cầm lấy túi hạt ăn một mình. Lệ Nhan đang định làm hòa không ngờ hắt hành động như thế nên hung hăng lấy lại túi giấy...

- Ta bỏ tiền mua mời nguoi ăn chung vài hạt thôi lại muốn ăn hết của ta!?

- Ăn hết khi nào? Ai bảo mua đúng thứ ta thích ăn nên ăn nhiều chút thôi!

- Ta không cho nguoi ăn nữa!

- Tường ta gốc không biết giành ăn sao?

Giờ thì các huynh hết lo lắng vì cả hai trở nên bình thường rồi. Nàng và hắt giành có túi đậu mà la hét ầm ĩ. Cuối cùng vài hạt cuối, Lệ Nhan vui vẻ há to miệng ngón ăn nhóp nhép trong sự thèm thuồng chảy nước miệng của hắt. Chợt một hạt rơi tọt vào cổ áo khiến Lệ Nhan nhìn vội xuống.

Hiên Phi cũng nhìn theo đường cong đó mà nuốt khan. Nàng giơ tay định vạch áo tìm hạt giữ thanh thiên bạch nhật. Tuy đáng Lệ Nhan không đẩy đà, gọi cảm như Thu Nguyệt song vẫn có chút đường cong mềm mại. Chỉ khổ một chuyện, trước đây hắt có bao giờ để ý là nàng cũng có ngực đâu sao giờ thấy người ta nhiều nét giống nữ nhi đến thế?

Hít vào một hơi khó nhọc, Hiền Phi biết đây là hậu quả kinh khủng của hành động hạ lưu xem lên người ta tắm mang lại. Nhưng Hiền Phi chẳng biết làm gì đành cân nằng. . .

- Nó rơi vào trong áo thì đến chỗ kín lấy ra sao người cứ vạch áo thật không ra thể thống gì!

Lệ Nhan ngạc nhiên nhìn hấn rồi chớp mắt không hiểu nổi. Hiền Phi run run, bình thường hấn có như thế đâu nhưng may mà nàng chỉ chun mũi nói không nghi ngờ gì. . .

- Kệ ta!!!

Nói xong nàng cũng tìm được cái hạt kẹt ở giữa lớp áo ngoài thôi nên không lộ ra gì cả, nàng cho ngay vào miệng nhai nhai vui vẻ không chút ý tứ. Hiền Phi nhẹ nhõm trong lòng nhìn về phía trước. Lệ Nhan hãy cứ như thế, giữ bộ dạng không đoan trang – thiếu nữ tính thì hấn sẽ mau ổn lại thôi.

Đi thêm một chút, hấn đã cố không quan tâm nàng nhưng Lệ Nhan ẹo qua ẹo lại không thành lại bỏ tự trọng hỏi lí nhí. . .

- Cho mượn chân đi ta không làm ướt quần người nữa đâu Thổ Phi!

- Không cho!!!

- Đi mà Hiền Phi ca ca!

Nàng gọi mũi mẫn nhất có thể khiến hấn rùng mình, cả người nổi đầy gai ốc hét lên. . .

- Làm ơn đừng thêm hai từ “ca ca” giùm ta!? Thu Nguyệt và Dĩ Hồng gọi dễ thương bao nhiêu còn người gọi thật kinh khủng!

- Kinh khủng cái đầu người? Thế ta gọi Thổ Phi đệ đệ người chịu chứ gì?

- Tránh xa ta ra đầu heo kia!

- Nằm mơ đi, mau đưa chân cho ta!

Cả hai đánh nhau một lúc cuối cùng Lệ Nhan sung sướng được gối đầu trên chân mỹ nam. Tuy phản đối là thế nhưng nàng đã nằm Hiền Phi ngồi im. Lòng hấn lại có chút cảm giác quái lạ đó nên chỉ biết nhìn phía trước thôi. Mãi đến khi nàng ngủ khi hấn mới len len nhìn xuống.

Lệ Nhan nằm nghiêng co người như một con cuốn chiếu xấu xí. . . nhưng nếu miễn cưỡng cố ngồi nhìn lâu thêm cũng có chút dễ thương. Mặt nàng ngủ say thật rất là đần độn cả vượn còn thua xa. Khi Thu Nguyệt không ở cạnh, nàng cũng không xấu xí tệ hại quá. Hiền Phi cứ thế len len nhìn nàng ngủ. Rồi cảm xúc ngừng ngay giây phút ấy khiến Hiền Phi trào lệ hận không ném quăng nàng xuống đường. . .

. . . Lệ Nhan chép chép miệng ngủ ngon không hay lại làm ướt quần của hấn bằng tinh hoa nước miếng nữa rồi.

Cuối cùng cũng đã đến Kinh thành, chỉ tốn hơn ba ngày một đêm thôi. Đối với bảo tiêu thời gian chính là chuyên nghiệp, cả tiêu cục nhà nàng và nhà hấn đều có tiếng không bao giờ để mất hàng và quá hạn giao.

Ba xe ngựa đi đến Thất vương phủ, Lệ Nhan háo hức nhìn cảnh vật kinh thành náo nhiệt xung quanh. . .

- Woa. . . khi về phải mua quà đặc sản mới được!

- Hèn gì cha người phải nhờ hơi con rể, nếu để người kế thừa tiêu cục nhà người chắc chắn phá sản!

- Phá sản cái đầu thú vị người đó!

Hai đứa cãi nhau cho đến khi ngừng trước cổng Thất vương phủ. Phủ gia to lớn rất tráng lệ và uy phong, lính gác đã nghe dặn nên niềm nở tiếp đón rước hàng vào. Cả đoàn cùng chờ vương gia ở đại sảnh. Một nam nhân tuổi ngoài tam tuần vẫn còn phong độ, áo gấm cao sang khí chất tỏa ra bất phàm đi ra mặt cười tươi như hoa vì hài lòng. Cả bọn cùng quỳ xuống hành lễ.

- Vương gia cát tường!

- Không cần đa lễ! Chỉ ba ngày hơn đã đến rồi thật không hổ danh là hai tiêu cục hàng đầu Kỳ Mạc, không làm ta thất vọng tí nào. Mau cho ta biết tên hai áp tiêu chính được không?

Thất vương gia là vương gia duy nhất trong triều, thân cao vọng trọng nhưng ăn nói gần gũi thoải mái không làm người ta quá kính sợ lại rất kính nể. Cả bọn vẫn quỳ không thấy phía sau có một bạch y nam nhân nhẹ nhàng quan sát. Lệ Nhan bèn lên xưng danh trước với vương gia. . .

- Tiểu nữ Mạc Lệ Nhan của Cửu Nhật tiêu cục!

- Lệ Nhan sao? Tên hay! Cho bốn vương nhìn mặt thử đi!

Nàng hận không thể trào nước bọt chết ngay lúc này vì cái tên tuyệt vời ấy ban cho. Hiền Phi cạnh bên vẫn khom đầu nhưng len lén cười khìu khục

trong cỗ hòm. Nếu ở đây không có vương gia, nàng tin chắc hẳn ta sẽ lăn tròn cười vài vòng chọc quê nàng rồi.

Dù sao cũng đến nước này, Lệ Nhan buồn bã ngẩn mặt lên. Vương gia trong lòng cũng học máu nhưng lịch sự không để nàng gánh sự nhục nhã.

- Cô nương khả ái lắm! - Vương gia khen khi trán lấm tấm mồ hôi.

- Vương gia quá lời rồi! - Nàng trả lời khi lệ đổ vào tim đau khổ cùng cực.

Chỉ có Hiền Phi là khoái chí gần chết khi chứng kiến cảnh nàng bị nhục nhã như vậy. Rồi vương gia nhanh chóng chuyển sang hỏi hấn...

- Còn đây là...

- Tiểu nhân Long Hiền Phi của Long Môn tiêu cục!

Hiền Phi ngẩn mặt lên, mắt vương gia vì thế mở tròn đầy sững sờ cứ như chưa từng nhìn thấy kì trân dị bảo nào “hào hạng” được dường như vậy. Nàng hận trong lòng, chắc vương gia cũng cho rằng cái tên “Lệ Nhan” nên dành cho Hiền Phi mới đúng. Phải ôm nhục thế này vì đi cùng người quá đẹp như hấn khiến Lệ Nhan chỉ thấy hận cha mình mà thôi nha.

Vương gia mê ngay cái nhan sắc tuyệt trần của Hiền Phi nên nần nặc giữ mọi người lại trong phủ đêm nay. Dù cả bọn thấy căng thẳng lắm nhưng vương gia đã có lòng, không dám từ chối cả.

Ngủ ở đâu có giường đang hoàng là Lệ Nhan vui rồi không bận tâm mấy. Khi nàng đi về phòng thấy gia nhân trong phủ đang dỡ hàng đem ra sau hậu viện. Trong đầu nảy sinh chút xiu tò mò.

- Người nghĩ trong ba thùng hàng gỗ đó chứa gì Thổ Phỉ?

Hiền Phi nghe nàng hỏi mới trông lên cái mặt ngốc của nàng vì ăn com nên thức ăn dính đầy. Hấn lúc này không sinh ra cảm giác hồi hộp đó nữa nên khỏe hẳn trong người, may là nàng không có chút xiu nữ tính nào cả thật là an tâm. Hấn vừa ăn vừa thờ ơ đáp lời...

- Nguyên tắc bảo tiêu đầu tiên chính là không tìm hiểu hàng của khách là gì dầu có bốc mùi xác chết đi chăng nữa. Còn không là do khách tự nói thì thôi!

- Xiii... ta biết mà! Chi là ta tò mò chút xiu!

- Tò mò dễ chết lắm đó thím hai. Lo mà ăn lẹ, về ngủ mai đi sớm nữa đó!

Hiền Phi tò ra đáng vẻ người lớn thật đáng ghét, nàng vì thế càng hậm hực giành ăn. Chẳng hiểu sao họ sắp xếp hai đứa áp tiêu chính ăn riêng với nhau đã đành, còn phục vụ tại phòng Hiền Phi thôi cứ như lo sợ hấn phải đi xa vất vả. Nàng chuốt khổ mò qua đây mới có đồ cho vào bụng trong khi nàng mới là nữ nhi yếu đuối cần trân trọng nha.

Giờ Lệ Nhan ngắm ra đẹp cũng rất có lợi, tiếc thay nàng xấu quá. Chuyện xấu đẹp này có rầu rĩ cũng không khá hơn nên nàng lúi thủi bước rồi phát hiện ra vấn đề nghiêm trọng. Nàng nhớ phòng nàng đâu có cách xa phòng Hiền Phi đến vậy, khi xoay lại cũng không thấy phòng hấn đâu làm sao kêu hấn dất về. Vương phủ to lớn, nàng lạc thật rồi sao?

Queo trái rẽ phải lại càng đi lung tung, Lệ Nhan định bụng kêu rống lên cho ai đó nghe thấy giúp thì nghe tiếng khuỵu binh khí nhưng nhẹ nhàng không giống đánh nhau. Nàng bước theo hành lang nhìn vô số binh khí, thuốc pháo từ thùng hàng lớn chuyển vào kho. Các gia nhân làm việc rất tất bật, dáng mờ hình như là vương gia đang giám sát thì phải.

Lệ Nhan cắn môi giữ im lặng, vương gia đưa những thứ như vậy về phủ có giống như đi chợ mua quà không nhỉ? Tự nhiên nhớ Hiền Phi nói với nàng tò mò dễ chết nên nàng vội bước lùi thật khê rồi đi thật nhanh.

Nàng muốn nói ngay cho Hiền Phi biết nhưng mới đi qua vài hành lang đã yếu tim với ánh đèn của một người đi tới. Dáng người ấy cao ốm, mặc một bộ bạch y tươm tất, tóc được búi cao phía sau gọn gàng, gương mặt chỉ trong ánh đèn lồng mờ cũng toát lên vẻ tuấn mỹ.

Nếu không phải thường xuyên cãi nhau với “siêu cấp mỹ nam nhân” thì hẳn là Lệ Nhan cũng chết cứng vì nam nhân này rồi. Bạch y nam nhân này thật khôi ngô, mày thanh mắt sáng, ngũ quan hài hòa không sai lệch nửa phần. Lại thêm thần thái nho nhã, tay còn cầm một phiến quạt giấy trông như công tử giàu sang có học thức.

Nhìn thấy nàng, bạch y nam nhân ôn hòa cất tiếng trước vô cùng nhẹ nhàng.

- Lệ Nhan cô nương, đã khuya rồi còn đi đâu thế?

Nàng định bụng hỏi sao người này biết tên mình nhưng lại không hỏi, cố gắng đoan trang nhẹ nhàng nhất có thể, nàng cũng chỉ nặn ra được nụ cười gượng xấu chưa từng thấy...

- Thật ra... tiểu nữ đang tìm phòng mình, đi một hồi bị lạc... thật không nhớ phòng mình nằm đâu cả! - Gặp một nam nhân đẹp như vậy mà nàng đã lộ ra sự ngu si của mình rồi thiệt là ê mặt. Nhưng bạch y nam nhân vẫn nói nhẹ giọng,

- Ta có thể giúp cô nương!

Lệ Nhan mừng quá, không nghĩ ngờ xa xăm vội hớn hờ đi theo. Dáng vẻ người này từ sau đã toát ra khí chất hơn người, dáng đi cũng rất cao quý nha. Lệ Nhan gạt gù, trong lòng thầm nghĩ mỹ nam phải là thế này ai như Hiên Phi tuy cái mặt đẹp nhưng hành động không thua phường đạo tặc.

Nàng bám theo, thấy người này rành đường rẽ lối nên buộc miệng hỏi...

- Công tử là người trong phủ hả?

- Àh không... ta cũng chỉ là khách của vương gia thôi! Tiện đây, ta tên Nhan Chí Bình!

Chí Bình nói, gương mặt mỉm cười hiền hiền càng làm người ta có nhiều hảo cảm. Mắt Lệ Nhan mơ màng không kiềm chế được cảm thán.

- Nhan công tử thật là đẹp... Nếu để Hiên Phi gặp được công tử thì hẳn sau này khỏi tự cao tự đại cho là mình đẹp nhất nữa!

Nàng không phủ nhận Hiên Phi đẹp nhưng Chí Bình biết cách làm cho vẻ đẹp hoàn hảo một cách cụ thể qua cả cử chỉ. Nàng nói ra xuất phát từ đầu óc vô tư, lại khiến Chí Bình bất ngờ, cười ngay một cách trang nhã...

- Lần đầu có người khen ta như vậy!

- Ấy... xem ra chỗ công tử ở mọi người không ai rảnh rang hết có đúng không? Ở Vạn An ai ai cũng đi ngang khen Thổ Phi àh không... Hiên Phi là siêu cấp mỹ nam nhân gì đó. Thật là buồn nôn!

Lệ Nhan cũng nôn hết mấy lần, giờ cũng quen bụng rồi không sao nữa. Chí Bình một lúc cũng ngỡ ngác vì có nữ nhi lần đầu đã nói chuyện như vậy với mình như thế rồi nên cười lớn. Lệ Nhan đứng trơ ra, thấy huynh ta cười xong chỉ nhìn nhìn bằng ánh mắt rất lạ, mặt nàng tự động nhăn nhúm lại hỏi...

- Mặt tui dính cái gì hả?

- Khi nam nhân nhìn, cô nương đều hỏi lại như vậy sao?

- Tất nhiên là không! Họ nhìn mặt rồi nhắm lại tên Lệ Nhan của tui nếu không thất vọng thì cũng cười giấu cợt nên tui sẽ hỏi tiếp: “Muốn gây sự hả!”

Nàng không ngần ngại khoe nắm tay tuyệt vời của mình họa thêm. Chí Bình thật sự là cười đến khóe mắt cũng ướt nước. Lệ Nhan giờ hơi lo người này có bị vấn đề gì ở đâu không lại cười không ngừng như thế. Sau cùng Chí Bình nhìn nàng thật kỹ, môi cười triều mến...

- Được trò chuyện với Lệ Nhan cô nương hôm nay ta được cười bằng cả một năm đó!

- Công tử đang chọc tui đúng không?

- Không! Là ta nói thật mà!

Chí Bình nói lúc đã đến căn phòng của nàng. Lệ Nhan đưa đầu vào xem thử thấy có tai nải của mình mới dám an tâm là đúng nơi. Nàng xoay ra khom đầu lễ phép...

- Đa tạ công tử!

- Lần sau cứ gọi ta là Chí Bình. Ta rất muốn có cơ hội gặp lại cô nương!

Nàng chưa biết đáp lời ra sao cho trang nhã thì Nhan công tử đã nhẹ nhàng cầm đèn đi mất. Dáng huynh ta cùng ánh đèn lồng mau chóng khuất sau góc hành lang khác. Lệ Nhan đứng gãi mũi, cảm giác có chút ớn lạnh cứ như đã gặp ma vậy.

Hôm sau vương gia thật tiếc phải rời xa Hiên Phi. Mặt hấn trắng bệch khi vương gia cứ nắm tay xoa xoa hạn ngày tái ngộ. Lệ Nhan cố nén cười không thành, vừa ra khỏi cổng phủ hấn liền cho ngay cú quất đầu tuyệt chiêu cái tội cười chọc hấn.

Nàng bận rộn mua quà Kinh thành về cho mẹ và tiểu muội nên cũng quên mất chuyện mình thấy định kể cho Hiên Phi nghe đêm qua. Cuộc bảo tiêu chung lần đầu của hai tiêu cục lưng lầy giang hồ, do hai đứa miệng còn hôi sữa thực kiện kết thúc thành công tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đứng Oan Gia Thật Là Thất Sách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Sau khi con gái về nhà bình an, Mạch Kiểm vội đi thấp hương cảm ơn tổ tiên đã phù hộ giúp thanh danh tiêu cực không bị con mình hủy hại. Lệ Nhan cúi mày vì cha thật biết khi dễ con gái. Nhưng dù sao nàng thay cha đi bảo tiêu cùng Hiên Phi thành công tốt đẹp ai ai cũng công nhận.

Hiên Phi thì vừa về đến nhà, Long thúc đã bắt đi chuyển hàng khác rồi. Nàng cũng không quan tâm hấn mấy vì lo vui với mẹ cùng hai tiểu muội xem mấy món quà đặc sản nàng mua từ Kinh thành về. Nhờ vậy nên hàng xóm được yên ổn không nghe cả hai ầm ĩ được mấy ngày.

Đến khi Hiên Phi trở về đã thấy bên phủ họ Mạch treo vải đỏ báo hi sự. Hấn thấy gia nhân nhà nàng lo trang trí chỉ lặng nhìn. Đúng lúc Lệ Nhan cùng Thu Nguyệt và Dĩ Hồng vừa đi ra chợ về. Thấy hấn, Thu Nguyệt mừng vì Hiên Phi ca ca đã về, môi xinh cũng cười nhẹ một cách kín đáo. Bé con Dĩ Hồng thì đã nhanh nhẩu gọi.

- Hiên Phi ca ca!!!

Dĩ Hồng trẻ con còn chưa biết nhiều về hiềm khích hai nhà nên luôn vui vẻ với Hiên Phi như đại huynh. Còn Lệ Nhan không thêm cần dịu dàng như thế, nàng hờn hờ la lớn cổ gáy chú ý với hấn sau tam muội của mình...

- Ngươi về rồi Thổ Phi!? Ta cứ nghĩ ngươi không về kịp lúc ta thành thân chứ!

Hiên Phi nhìn nàng, ánh mắt khế nhìn vải đỏ treo cao phía trên. Có một chút chậm chạp so với bình thường nhưng hấn vẫn đáp lại bằng chất giọng đáng ghét hằng ngày.

- Chứ không phải ngươi không mời ta sao? Giờ mà khoanh tay khom đầu mời ta một tiếng Long ca ca thì biết đâu miễn cưỡng ta cũng sang dự!

Cái tên chết tiệt họ Long đúng là oan gia của nàng, mở miệng ra nói một câu đủ làm nàng tức điên rồi. Nàng hất cằm, trả lời đầy kiêu ngạo.

- Xiii... Ai thêm mời ngươi? Cái ta cần là có ngươi ở đây cho mọi người biết là ta không mời ngươi sang dự tiệc haha...

- Trẻ con!!! - Hiên Phi nói ngay vì cái mặt nham nhở của nàng.

- Ngươi nhỏ hơn ta mà dám nói ta trẻ con sao, bộ ngươi “bự” hơn ta chắc?

Thế là hai đứa lại nhanh chóng tranh cãi sau nhiều ngày không gặp. Hàng xóm thiệt là khổ sở chuẩn bị đóng cửa hết may mà Long lão gia đi ra công.

- Sao con về sớm thế? Giao hàng ở Tây Liêng phải mười hai ngày nữa mới về mà!

- Lão gia... thiếu gia bắt đi tám ngày đêm liên tục không cho nghỉ đó!!!

Long Bách Phi hốt hoảng nhìn gia nhân của mình thi nhau xiu lên xiu xuống vì quá mệt. Chuyến hàng cần đi một tháng là nhanh nhất vậy mà hấn chỉ đi và về có hai mươi ngày hỏi ai chịu nổi. Cha hấn đỡ gia nhân vừa chửi con nhưng hấn không thêm quan tâm. Hiên Phi bây giờ chỉ thấy đầy các mẫu giấy hoa song hỉ dán trang trí trước mắt mình.

Lệ Nhan thật sự sắp thành thân rồi. Chẳng hiểu sao Hiên Phi cảm thấy trong lòng mang chút khó thở không vui, anh chàng cứ thế giấu kỹ ánh mắt hơi buồn quay vào nhà mình không nói tiếng nào nữa.

Lệ Nhan hết hồn nhưng không nhận ra chút kì lạ từ hấn. Chỉ có Thu Nguyệt tinh tế nhìn thấy tất cả nên im lặng không nói gì. Lệ Nhan thì đã mau chóng bám theo gây sự cho xong.

- Nè!? Cái lộn chưa xong mà Thổ Phi!

Hiên Phi nhìn nàng. Cái mặt Lệ Nhan hung hăng lại càng khó nhìn nhưng không hiểu sao hấn chỉ thấy càng có gì đó đè nặng trên ngực. Và cố gắng lắm Hiên Phi mới trả lời nhẹ nhàng với nàng...

- ...ta bận dắt Cầu Cầu của ta đi nhà xí rồi!

- Ngươi... Lí do khôn nạn, vô liêm sỉ ak! Không có gan cãi lộn với ta thì nói đi Thổ Phi thú tha!

Lệ Nhan tức quá song hấn trốn vào nhà rồi làm gì được nữa. Thế là nàng đành xoay lại dẫn tam muội vào nhà xem như để mai xử hấn. Thu Nguyệt buồn bã nhìn đại tỉ của mình thật sự là quá vô tư hay là ngốc thật lại không thấy tất cả biểu hiện của Hiên Phi ra như thế vì tí ấy.

Ba tỉ muội họ Mạch vào nhà, Long Bách Phi vẫn loay hoay đỡ gia nhân rồi chửi thẳng con dám đầy đoạ gia nhân của mình. Nếu như mọi việc trông bên ngoài vẫn như cũ nhưng thật chất lòng người đã khác xa một đoạn rồi.

Hiên Phi nằm đắp chăn, ở trần nửa người, mắt khép lại cố ngủ và quên đi... Long Bách Phi – cha mình. Nhưng có cố gắng thế nào hấn cũng không thể làm ngo được nên nổi điên ngồi lên hét ra lửa...

- Cha làm ơn đi chỗ khác cho con ngủ có được không!?

Long Bách Phi đang đi qua lại giận cũng trả lời con mình ngay...

- Con ngủ cả ngày hôm qua về rồi còn gì? Mai thành thân rồi mà lão già Mạch Kiểm đó thật không mời cha dự thật. Cả Vạn An này trên dưới ai cũng được mời dự lễ chỉ có cha con mình là không... TA HẬN LÃO GIA ĐÓ!!!

Hiên Phi thở dài nhìn ông cha mỹ nam trung niên của mình rồi cảm lấy áo mặc vào. Ngày nào cũng ném rác qua nhà người ta, liên tục chửi nhau hơn hai mươi năm nay hỏi sao nhà người ta không mời cha hấn cơ chứ. Hấn đang thật mừng vì không mời mình đây.

Chợt Long Bách Phi này ra sáng kiến nhìn ngay con trai rồi nói...

- Hay là tháng sau con thành thân ngay đi! Cha sẽ mời cả Vạn An không mời nhà lão... haha quá hay!?!

- Con lấy cha hả?

Hiên Phi vừa mặc áo vừa nheo mắt nhìn cha. Hẹn tháng sau muốn lấy vợ là lấy liền như cha nói chỉ có thể là cha hấn chịu làm tân nương xinh đẹp vì con trai thôi chứ tìm đâu ra. Ông bố nghe thế cười khì, tay phe phẩy nói...

- Ấy da... Cha ở vậy thờ mẹ con nha! Tất nhiên là cha sẽ tìm cho con một tiểu thư nhà đảng hoàn rồi. Cỡ con trai của Long Bách Phi này thiếu gì người đòi lấy chứ háhà...

- Thế thì cha tự mình đi lấy vợ đi!

- Sao vậy? Con đi đâu thế Hiên nhi? Cha chưa nói chuyện xong mà!

Hiên Phi mặc kệ ông bố dở hơi của mình đi luôn khỏi nhà. Vừa bước chân khỏi cổng phủ hấn đã phải thấy vài đồ treo bên nhà “hàng xóm”, trong người nhanh chóng bực mình đi luôn ra phố.

Hiên Phi lúc này có ba khúc mắc trong đầu khó giải đáp:

Thứ nhất: tại sao Lệ Nhan lấy chồng hấn không vui?

Thứ hai: tại sao hấn lại không vui đến mức này?

Thứ ba: Hấn thật không thể nghĩ ra tại sao lại cứ không vui vì Lệ Nhan thành thân như vậy!?

Mọi người trên phố đơ ra vì “siêu cấp mỹ nam nhân” ôm đầu nhìn trời ngay giữa đường. Hấn thật sự là buồn bực, khó chịu trong lòng sắp điên rồi. Đi bảo tiêu, trong đầu hấn cứ lo sẽ về không kịp hôn lễ của Lệ Nhan. Sau khi đi gấp rút về kịp lại tự hỏi... hấn muốn về kịp để làm gì chứ?

Chắc là để hấn như tên ngốc khùng điên tuyệt đẹp giữa phố như lúc này đây cho mọi người ngắm nhìn khi bận nghĩ mãi cũng không ra.

Hiên Phi hít một hơi lấy lại phong độ rồi đi tiếp. Hấn cần đến nơi vui vẻ như kì viện để không suy nghĩ lung tung về nha đầu Lệ Nhan nữa. Song đang thẳng tiến đến kì viện, Hiên Phi lại thấy Cừu Vạn Sinh đang uống rượu ở tửu lâu. Bên cạnh huynh ta có một ông thúc già ngồi chung.

Ngày mai Vạn Sinh là tân lang rồi cơ mà sao lại mang bộ dạng sầu thảm uống rượu giải sầu ở đây. Không chừng hôn sự có vấn đề không thành. Nghĩ thế tự dưng Hiên Phi tươi tỉnh hẳn, nhanh chóng đi vào chọn bàn trên tầng lầu có lang can nhìn xuống bàn của Vạn Sinh bên dưới tầng trệt.

Vạn Sinh và ông thúc lạ đang nói chuyện với nhau...

- Con không muốn... - Vạn Sinh vừa nói vừa nốc rượu thê thảm. Ông thúc cố khuyên nhủ.

- Muốn hay không muốn cái gì chứ!? Uống ít thôi con...

- Cừu cừu ơi! Thu Nguyệt xinh đẹp như vậy... sao con lại phải lấy một nha đầu thật là xấu xí từ trong lầu ngoài như vậy chứ?

Lời Vạn Sinh nghe đến tai, tự động tay Hiên Phi siết lại giận dữ. Trên đời này kẻ dám chửi Mạch Lệ Nhan xấu chỉ có mỗi Hiên Phi thôi mà tên khốn Cừu Vạn Sinh đó dám chửi nằng. Chỉ thiếu một chút bình tĩnh nữa thôi có lẽ Hiên Phi đã lao xuống đâm vào mặt Vạn Sinh rồi. Thật may là hấn kịp suy nghĩ lại tại sao lại tức giận thay Lệ Nhan như vậy chứ.

Lúc Hiên Phi đang cố kiềm chế con giận vô cớ thay Lệ Nhan thì bên dưới ông cậu của Vạn Sinh nói như đổ dành.

- Cừu cừu đã nói với con rồi! Mạch Lệ Nhan là trưởng nữ kế nghiệp, phải có nha đầu đó mới có cả tiêu cục.

- Nhưng con muốn có cả Thu Nguyệt xinh đẹp cơ!

- Con thật tham lam đó Sinh nhi! Vì thế cừu cừu đã nghĩ ra một cách này hay lắm dành cho con!

Vạn Sinh ngà ngà say vẫn cố tỉnh táo nhìn cậu đưa ra một tờ giấy. Nhìn bên ngoài đầy chữ trong như một tờ khế ước đơn thuần. Nhưng lão già cười gian chỉ con Vạn Sinh xem bên trong thật ra là một tờ giấy ghép đôi dính vào nhau bởi hai mép giấy hai bên. Cừu Vạn Sinh ngây ngơ nhìn.

- Đêm động phòng hoa chúc sau khi chuốt say rồi làm con bé mê mẩn, con ép nó đè tên vào khế ước này. Trên đây chỉ là cam kết chung thủy một lòng, giao quyền hành quân tiêu cực cho con. Còn ẩn một mặt giấu bên trong phải xé ra mới thấy chính là cam kết để nhệ muội của con bé làm vợ lẽ của con. Đến lúc Lệ Nhan tỉnh táo thì đã một tay giao tiêu cực, một tay dâng tiểu muội xinh đẹp cho phu quân rồi. Con lúc ấy vừa có Cửu Nhật tiêu cực vừa có cả mỹ nhân nha!

Vạn Sinh phút chốc nhìn tờ giấy đơn giản lại mang đến toàn điều tốt đẹp, từ từ cũng nở nụ cười tà vởi ông cậu của mình. Chỉ có Hiên Phi nghe thấy, nhìn thấy hết giận đến tay bóp vỡ chung trà trong tay. Hắn định xuống xử hai người đó ngay nhưng kịp dừng đầu óc thay vì nóng tính sử dụng bạo lực lúc này.

Việc này liên quan đến Lệ Nhan, suy cho cùng nếu hắn xử lí ngay đây cũng không làm Lệ Nhan nhận ra bộ mặt xấu xa của Cửu Vạn Sinh. Nghĩ thế Hiên Phi vội trở về nói cho Lệ Nhan biết.

Ngày mai thành thân làm tân nương rồi, nàng vui đến đến chết mắt nằm lăn trên giường nhìn bộ áo tân nương đỏ rực rỡ của mình. Đột nhiên có tiếng gõ nhẹ từ cửa sổ thật lịch sự khiến nàng cũng ngây ngơ hỏi như có người ngoài cửa chính. . .

- Ai vậy?

- Ta vô một chút nhé!?

- Ừm... mà cái giọng này...

Nàng ngồi bật lên thì Hiên Phi đã mở cửa sổ nhảy gọn vào phòng. Ngay lập tức chiếc giày chọi đến, hắn nhanh tay chụp lấy bảo vệ cái mặt đẹp của mình khỏi ăn giày. Lệ Nhan trên giường hung hăng

- Đêm hôm khuya khoắt, người vào phòng ta có ý đồ gì Thổ Phi?

- Mặt trời còn chưa xuống núi đêm khuya cái đầu heo nhà người! Ta gõ cửa xin vào rồi mà!

- Được thôi! Hôm nay người to gan mò sang tận phòng ta gây sự thì ta sẵn sàng tiếp đón không sợ đâu!

Nhìn bộ dạng hung dữ của nàng đứng trên giường thủ thế đánh nhau làm Hiên Phi thông cảm sâu sắc vì sao Cửu Vạn Sinh thâm hiểm không muốn thú nha đầu này làm vợ rồi. Hắn vào tìm nàng không vì gây sự nên nói thẳng thắn.

- Ta có chuyện cần nói với người!

- Nói há? Chứ không phải cái lộn sao? - Nàng hạ tay ngu ngơ hỏi khiến Hiên Phi không tức điên lên cũng lạ.

- Rót trà mời ta uống ngay đi!

- Người lên vào nhà ta rồi còn bắt ta mời trà nữa sao?

Hắn mặc kệ, cứ thế ngồi xuống ghế. Lệ Nhan tuy hậm hực tức vẫn bước xuống rót trà. Mắt hắn nhìn qua bộ áo đỏ tân nương của nàng treo cao mà trong lòng cảm giác khó chịu. Lệ Nhan rót trà xong nhứu mày lên tiếng.

- Nói gì nói lẹ đi Thổ Phi!

Hiên Phi nhìn nàng, ánh mắt cương định, giọng nói cất lên quả quyết đáp lại nàng.

- Ngày mai người không được thành thân với Cửu Vạn Sinh!!!

Nàng nhứu mày chờ xem hắn mò sang đây để nói chuyện quái gì. Hiên Phi nhìn nàng, ánh mắt cương nghị, giọng nói cất lên quả quyết nói thật dứt khoát.

- Ngày mai người không được thành thân với Cửu Vạn Sinh!!!

Lệ Nhan sững ra ngay như tiếng sét ngay tai. Nàng biết Hiên Phi từ lâu, hắn tuy có chút bất thường nhưng chưa bao giờ mở miệng phát ngôn câu nào gây sốc cho nàng đến mức này. Chẳng suy nghĩ gì, nàng giờ tay lên hướng về phía Hiên Phi. Hiên Phi vẫn nhất mực nhìn nàng một cách kiên định để ăn trọn cú đấm của Mịch đại tiểu thư.

Lệ Nhan đánh chuẩn ngay mặt hắn, Hiên Phi xoay lại chùi máu mũi, tuần nhan hơi bị tổn hại nhưng không quá mức bầm dập vẫn gắng nói tiếp.

- Cái này người phải nghe lời ta!

- Nghe người cái con khỉ!? Rảnh rỗi quá nên sang phá ta trước ngày ta xuất giá chứ gì Thổ Phi!

Lệ Nhan tức lắm rồi, nàng đã đứng một chân gác lên ghế, tay áo sẵn cao sẵn sàng lao đánh như tên khốn họ Long này ngay. Hiên Phi biết mình chọc nàng rồi vẫn cố nói.

- Cừu Vạn Sinh không thích người, hắn chỉ thích Thu Nguyệt và tiêu cực này thôi. Hắn sẽ lừa người để có cả Thu Nguyệt đó!

Lệ Nhan nghe và nhanh chóng thờ thẩn nhìn Hiên Phi. Hiên Phi nhìn thẳng vào nàng mong nàng sẽ tin lời mình nói. Nhưng Lệ Nhan hạ tay xem ra bình tĩnh bất động không muốn đánh hắn nữa. Tuy nhiên nàng lại suy nghĩ sang ý khác.

- Ta biết là ta không đẹp bằng muội ấy nhưng có cần người phá hoại tình cảm tí muội của ta như vậy không?

- Ta không có!!! Ta vừa mới nghe Vạn Sinh và cậu của hắn bàn nhau lừa người bằng tờ khế ước gian trá. Ta không dám chỉ hay phá hoại tình cảm tí muội nhà người cả mà ta đang cố nói cho người sự thật là Vạn Sinh xấu xa. Người tuyệt đối không thể thành thân với loại người đó!

Hiên Phi không biết lời mình có khiến nàng tin hay không nhưng hắn thật hết lời giải thích rồi. Lệ Nhan nhìn ánh mắt Hiên Phi rồi suy nghĩ một lúc. Hắn chờ đợi cuối cùng nàng nhủ mi đáp lời một cách dứt khoát.

- Ta không tin người!

Hiên Phi thiếu chút tự đập đầu xuống bàn rồi vì nha đầu này đúng là không đổi nghĩ sao nói thế. Tất nhiên Hiên Phi biết rất rõ vị trí “tuyệt vời” của mình trong lòng nàng, trừ khi nàng điên mới đi tin oan gia như hắn nha. Hiên Phi nhăn mày vừa tức vừa bức rức không nên lời...

- Ta biết người thế nào cũng không tin ta mà...

- Vậy thì về đi ta không tiễn!

Nàng đuỗi thẳng vì không muốn nhìn thấy cái bản mặt đẹp đáng ghét của Hiên Phi trong phòng mình nữa. Ngày mai nàng sẽ là tân nương hạnh phúc rồi thì hẳn lù lù treo cửa sổ nói thế không nóng giận nàng chẳng phải con người nữa.

Hắn nhắm mắt nói với nàng như lời suông không có giá trị đành nói không khác gì nài nỉ...

- Lệ Nhan! Hôn nhân đại sự là chuyện hệ trọng cả đời. Người đừng lấy loại người đó mà!

Hiên Phi hi vọng chút tình cảm hàng xóm từ lúc lọt lòng của cả hai sẽ khiến nàng lay chuyển rồi suy nghĩ lại. Nhưng cũng như cha hắn không được dự hôn lễ chỉ vì hiềm khích với cha nàng, giữ hắn với nàng xung đột nhiều hơn kỉ niệm đẹp. Có gì đáng phải tin một kẻ chuyên trêu chọc nàng cơ chứ.

- Ta với người ghét nhau như vậy, nếu là thật thì người không phải càng mừng vì ta lấy trúng kẻ xấu hay sao? Ta thấy người chỉ cố ý chọc phá ta mà thôi!

Nàng nhìn hắn, nói một cách có suy nghĩ dựa theo quan hệ “tốt” của cả hai. Lòng Hiên Phi có một chút tổn thương vì không ngờ trong đầu óc của Lệ Nhan, mình lúc nào cũng xấu xa đến thế. Hiên Phi lần nữa mong nàng tin mình.

- Chuyện này ta đem ra chọc phá người được hay sao? Chúng ta dù ít dù nhiều cũng cùng nhau lớn lên, hãy tin ta Lệ Nhan! Bộ mặt của hắn là xấu xa không tốt đẹp đâu!

- Cũng như người mặt đẹp mà tâm có tốt thật đâu!?

Nàng đáp lời làm Hiên Phi cảm thất vô vọng. Nói đến đây lời nào cũng đã cạn. Vạn Sinh là biểu ca, là hôn phu của nàng, nếu nàng không tin Vạn Sinh sinh chẳng lẽ phải đi tin lời hàng xóm thù địch với nàng sao?

Hắn nhìn nàng lần cuối, gương mặt nàng se lại rõ ràng cố nén giận. Hiên Phi đứng lên nói.

- Nói cho người cũng vô ích rồi, dù sao ta đã tận tâm sang đây nói nhưng người không tin. Sau này khổ sở đừng có tìm ta mà chửi!

Lệ Nhan không nói cũng không thèm nhìn Hiên Phi. Hiên Phi nén lại cơn giận vì sự ngốc nghếch, cứng đầu của nàng cứ thế bước khỏi cửa. Thu Nguyệt đang đi về hướng phòng kêu tí ti ra ăn chè thì giật mình thấy Hiên Phi.

Hắn treo tường vào nhưng lại quang minh chính đại đi ra bằng lối cửa chính. Trên khuôn mặt vì giận không hề mang chút cảm xúc khiến người ta nhìn thôi cũng đã sợ muốn chết ák.

Mạch Kiểm cùng vợ và Di Hồng đang ngồi ăn chè ở đại sảnh đồng loạt ho sặc nhìn Hiên Phi từ đâu trong hậu viện đi khỏi cổng nhà không xem sắc diện chủ nhà ra gì. Mạch Kiểm thấy Long Bách Phi đã dày mặt lắm rồi, mãi đến hôm nay mới biết Long Hiên Phi xem ra còn táo bạo hơn cả cha mình.

Thu Nguyệt bước đến nhìn cửa phòng đại ti vẫn chưa khép. Lệ Nhan ngồi u ám một mình, trên mặt vô cùng khó coi. Thu Nguyệt rụt rè bước vào thấy tí ti như vậy cũng dõn can đảm lắm mới dám cất tiếng hỏi.

- Hiên Phi ca ca sang tìm tí có chuyện gì sao?

- ... chết tiệt! Đồ Thổ Phi khốn nạn!

Nàng điên lên chỉ biết mắng chửi hắn cho giải khuây. Tâm trạng vui vẻ, hạnh phúc cho ngày trọng đại bị hắn ta phá hư mất tiêu. Lúc ấy bên nhà hàng xóm cũng vang lên tiếng đập phá đồ đạc của Long thiếu gia. Xung quanh đó chỉ hi vọng Lệ Nhan thành thân rồi cả hai sẽ bớt xung đột gây ồn ào nữa nha.

Long Bách Phi mặc trên người bộ áo ngủ gấm màu xanh lục tươi mát, nằm cuộn người trong chăn ấm nhưng về mặt vì thiếu ngủ thiệt là kinh dị. Sau cùng ông ấy cũng ngồi bật lên gào vào mặt tiểu tử “cung” của mình.

- Con khó ngủ thì cứ về phòng mình rồi thức, sao cả đêm cứ phá cha hả?
- Cái đồ đầu heo ngốc đó... Nha đầu đó sẽ hối hận khóc lóc cả đời vì cái tội không tin con!

Hiên Phi vừa nói vừa nghiêng răng nghiêng lợi càng thêm giận. Cha hấn một lăm rồi gục đầu xuống gối rên rĩ thay cả phần Lệ Nhan.

- Cha nghe cả đêm rồi. Cừu Vạn Sinh xấu xa đúng không? Giờ con đi đi cha hiểu hết mọi chuyện rồi, tha cho cha đi mà!

Long Bách Phi cũng buồn bực chuyện Mạch Kiểm không mời mình dự hôn lễ con gái lão lăm rồi, chỉ muốn ngủ cho hết ngày lại còn bị thằng con độc nhất phá rối. Hiên Phi ngồi xuống ghế tự cắn môi bức rức khó chịu trong lòng. Có cảm giác ngồi là thế vẫn không yên, cảm xúc lạ dầy vò tâm trí hấn.

Ông bố nhú mày nhìn thái độ của con mình, sau đó lại ngồi lên nói.

- Cha thấy không phải Vạn Sinh xấu xa khiến con bức bối như thế... Cha cảm thấy hình như là con không muốn con bé thành thân thôi Hiên nhi!

Hiên Phi nghe vậy cũng ngẩn lên nhìn cha.

- Ý cha là sao?
- Con không cảm thấy con đang làm trò rất kì lạ sao?

Tuy bộ dạng Long tiêu chủ đây không đường hoàn hơn Hiên Phi là bao nhiêu nhưng cũng là người lớn, cái nhìn bao giờ cũng cao thâm hơn. Song Hiên Phi vẫn chưa nhận ra vấn đề cốt yếu nhất chỉ trả lời theo con giận trong lòng.

- Tại con biết hấn ta xấu xa, Con đã cảnh báo trước mà nha đầu đó hoàn toàn không tin lời con!
- ...xú tiểu tử này, cha thì lại thấy giống như là con thích...

Long Bách Phi chưa nói xong hết thì tiếng kèn nhạc vui vẻ đã vang qua. Tay Hiên Phi lập tức siết chặt thành ghế. Vì Vạn Sinh cũng ở trong tiêu cục nên không có rước tân nương, nhạc báo giờ lành làm lễ đã điểm.

Hai cha con Long môn tiêu cục đầu được mời nên từ sớm đã cho gia nhân khép chặt cổng phủ. Bên ngoài chắc hẳn đã rất nhộn nhịp rồi. Long Bách Phi đang lăm bằm trong bụng chữ rửa lão già Mạch Kiểm không mời mình thì nhìn con trai... mặt ông ấy tái xanh ngay.

Hiên Phi run lên cổ kiễng chế điều gì đó sắp bùng nổ trong người mình. Tuấn nhan vì thế thật khó coi cứ như đau bụng lại phải chờ nhà xí thật lâu vậy. Long Bách Phi thấy trước tình hình không ổn nên trèo xuống giường ngay. Hai tay Hiên Phi càng lúc càng nắm mạnh thành ghế khi tiếng nhạc từ nhà hàng xóm cứ nhộn nhịp thêm.

Đến khi thành ghế gỗ vì không chịu nổi lực tay quá mạnh nên bật bung lên cái “rắc”. Ngay lập tức Long Bách Phi nhào lại ôm chầm lấy con trai rồi nói một cách bấn loạn.

- Hiên nhi! Có chuyện gì cũng phải kiềm chế! Kiềm chế đó con có hiểu không hả?

Dĩ nhiên Long lão gia biết con mình giống cái đức tính “đáng quý” của mình là một khi nóng giận dễ gây ra chuyện nông nổi nên đã cố ngăn rồi. Tuy nhiên Hiên Phi ngẩn lên, ánh mắt đã không còn giới hạn kiềm giữ lại. Hấn quăng cái thành ghế gãy xồng xồng lao ra ngoài như bão cát – gió lốc không thể khống chế.

Bên kia Lệ Nhan không thể cười nổi một nụ cười tròn vẹn vui vẻ thật sự. Nàng miệng nói không tin Hiên Phi nhưng trong bụng đầy hoài nghi. Nàng biết đây là cái chuyện lớn, Hiên Phi không trẻ con đến mức lấy ra trêu nàng.

Thu Nguyệt nhìn tỉ mỉ cả tháng đều vui vẻ nôm thành thân, vậy mà hôm qua Hiên Phi tìm sang lại không còn vui nữa. Tiểu muội xinh đẹp rút rè hỏi Lệ Nhan...

- Có phải hôm qua ... Hiên Phi ca ca kêu tỉ đừng thành thân đúng không?

Thu Nguyệt hỏi, trong lòng cũng thất lại lo lắng. Lệ Nhan ngẩn nhìn, không rõ sao tiểu muội đoán ra được nhưng cũng không quá thắc mắc. Trong đầu nàng lúc này đủ rồi trí lăm rồi không muốn nghĩ gì thêm. Nàng trả lời mang chút lãnh đạm.

- Đừng gọi cho tỉ nhớ cái tên khốn đó nữa!

Thu Nguyệt mím môi, xem ra sự hoài nghi trong lòng cũng là sự thật. Hiên Phi thật có ý với đại tì. Hôm trước, ánh mắt Hiên Phi đã tỏ ra không vui khi thấy bên đây chuẩn bị trang trí hi sự. Rồi Hiên Phi lại đường đột vào nhà gặp Lệ Nhan như thế, tất cả đều chứng tỏ Thu Nguyệt đoán đều chính xác hết.

Nhưng giờ đây Lệ Nhan đã bước ra ngoài làm lễ rồi. Che khăn đỏ, nàng hít sâu một hơi đầy lòng ngực cố không suy nghĩ nhiều. Điều này nàng chờ biết bao lâu nay. Vạn Sinh là đối tượng nàng mơ tưởng duy nhất, không có gì có thể khiến nàng chùn bước.

Bà mai chủ lễ dẫn nàng ra đại sảnh. Tiếng kèn nhạc, tiếng người đông vui như trẩy hội. Cha mẹ nàng vô cùng hài lòng trong dịp vui của tiểu nữ. Xung quanh là thế nhưng trong đầu nàng có cố thể nào cũng văng vỏi lời của Hiên Phi. Về mặt của Hiên Phi lúc ấy là nghiêm túc không đùa giỡn, nàng biết hẳn hiểu nàng như chính nàng hiểu rất rõ về hắn, Hiên Phi không nói dối nàng nhưng nàng thật không muốn tin.

Từ lâu rồi nàng luôn mơ làm vợ biểu ca, chẳng lẽ đến giờ phút quyết định này lại nghi ngờ huynh ấy – nghi ngờ luôn cả sự lựa chọn của bản thân hay sao? Hiên Phi chỉ vì không được nàng mời dự tiệc nên ôm hận thế thôi.

Vạn Sinh áo đỏ tân lang cười tươi vô cùng tươi tỉnh. Các khách đến dự đều nôn nóng nhìn tân nương đi ra. Lệ Nhan che khăn đỏ không thể nhìn thấy vẻ mặt chiến thắng của Vạn Sinh lúc này. Mỗi bước chân không hiểu sao thật nặng nề, lòng nàng đang sợ hãi chứ không phải hạnh phúc.

Khi bà mai cho cả hai cầm dây tú cầu đỏ, tim nàng đập dồn không vì hồi hộp mà vì hoang mang. Nàng cuối cùng có nên tin Hiên Phi hay không?

Mười tám năm qua dù cả hai sinh sự, cãi nhau, đánh lộn nhưng đơn thuần như trẻ con xung đột chứ không phải vì huyết hận gì. Lúc đi bảo tiêu, hẳn cứu nàng, tuy ngoài miệng có xấu xa thật nhưng bảo vệ nàng. Hẳn có đáng ghét nhưng không phải loại người dựng chuyện chọc phá nàng.

Khoảnh khắc này lòng nàng đầu tranh như cả vạn năm, cuộc đời dài phía trước xem ra sống hay chết cứ như là do lựa chọn lúc này. Và giọng người dẫn lễ vang lên...

- Tân lang - tân nương chuẩn bị làm lễ bái thiên địa!

Vạn Sinh vui vẻ chuẩn bị, ánh mắt lén hương về Thu Nguyệt xinh đẹp đứng bên kia. Cả tiêu cục nhất nhì giang hồ và tuyệt sắc giai nhân thì quá là tốt. Tuy phải lấy Lệ Nhan cũng chẳng sao với gã ta cả, xem như chịu thiệt thòi chút ít để đạt được điều tuyệt vời hơn. Cha mẹ nàng rất vui ngồi chờ hai đứa hành lễ trước mình.

Người dẫn lễ vui vẻ cao giọng...

- Nhất bái...

- Chờ đã!!!

Tất cả tiếng ồn nhanh chóng hòa vào im lặng. Vạn Sinh ngỡ cùng cha mẹ nàng nhìn không hiểu chuyện gì nữa. Không khí đang vui vẻ phút chốc căng thẳng lên vì tân nương. Lệ Nhan thờ nhọc, nàng không biết mình có điên hay không nhưng miệng nàng đã hoàn lại hôn lễ. Giờ nàng thật không biết nên làm cái gì nữa.

Đột nhiên từ ngoài cổng phủ, chất giọng quen thuộc của Long Bách Phi – tiêu chủ Long môn tiêu cục rí rả năn nỉ kêu gào...

- Hiên nhi... Dù có thù ghét nhà người ta nhưng phá hi sự thì không có được đâu con ơi!

Mọi người xoay nhìn Long tiêu chủ vẫn còn mặc y phục ngủ cố ngăn Hiên Phi lại. Nhưng Hiên Phi đã xông vào đến tận trong nhà rồi, trên tuần nhan xinh đẹp chỉ còn se lại gợn dử. Và trước mặt biết bao nhiêu quan khách, hẳn lớn tiếng...

- Không được thành thân!!!

Hiên Phi cuối cùng cũng làm ra cái chuyện “không thể chấp nhận được nơi đông người” khiến Long Bách Phi chỉ nhăn nhó quần quai. Lần này Mạch Kiểm giết ông ấy là cái chắc nha.

Lệ Nhan nghe giọng Hiên Phi, ngay lập tức nàng vén khăn đỏ nhìn ra. Cha mẹ nàng bất ngờ đến đứng ngay đây. Thu Nguyệt đứng một bên cùng tam muội chẳng ngờ đến Hiên Phi có thể vì tí ti làm thế này.

Thiếu gia Long môn tiêu cục sang phá hôn lễ nhà hàng xóm khiến người ta chỉ nghĩ ra có một lí do duy nhất thôi. Mọi người mau chóng truyền tai nhau rì rì to nhỏ khi hi sự đang vui lại thành lung tung lên hết. Bên phía nhà nàng dĩ nhiên sốc vô cùng rồi. Chỉ có mỗi Vạn Sinh nhanh nhẹn còn vờ vui vẻ nói.

- Hiên Phi đệ đâu không được mời dự tiệc cũng không thể sang quấy phá như thế chứ!?

- Ngươi đóng kịch giỏi lắm, Vạn Sinh! Ngươi vốn có mưu đồ, giấu trong người kẻ ước lừa gạt Lệ Nhan có cả tiêu cục và Thu Nguyệt thành vợ lẽ nữa!

Vạn Sinh thoáng tái mặt không ngờ mọi chuyện đã bị Hiên Phi phát hiện. Mọi người chứng kiến càng bàn tán ồn ào hơn vui như hội chợ. Trước mắt sắp thành thân với Lệ Nhan rồi, Vạn Sinh không muốn mất cơ hội lớn của mình như thế.

Lệ Nhan chỉ nhìn Hiên Phi nhưng không nói gì cả. Và mẹ nàng nhẹ nhàng cất tiếng vẫn rất ôn nhu hiền từ với Hiên Phi.

- Hiên Phi, con muốn chọc Lệ Nhan đúng không? Hai đứa chơi thân ưa cãi vã ta hiểu nhưng giờ là giờ lành làm lễ thành thân của Lệ Nhan, con có thể về

không?

- Con không chọc gì Lê Nhan cả Mạch nương! Tất cả đều con nói là sự thật!

Vạn Sinh siết tay lại run rẩy lo không khéo hư cả hôn lễ nên nhanh trí chỉ tay về phía hấn rồi hùng hổ nói lớn.

- Người có tình ý với Lê Nhan nhưng bị muội ấy từ chối mới ôm hận đổ oan cho ta đúng không Long Hiên Phi!?

Mọi người thi nhau “ồh” lên theo càng tin Hiên Phi ngoài lí do có tình cảm riêng tư ra thì đâu còn lí do nào sang phá hôn lễ như vậy. Hiên Phi nghe vậy, mặt co quắp lại hận không thể phun ra lửa để diễn tả con thịnh nộ lúc này khi “bị oan”.

- Ta có tình ý với con nha đầu nữ nhi không ra “nhi nữ” này bao giờ chứ??? Chớ có nói bậy nha!

Này giờ hôn lễ bị phá ngang nàng không hề tỏ thái độ gì nhưng đến lúc này không cảm lòng im lặng được nữa. Thế là tân nương nhanh chóng cầm giày chọi Hiên Phi.

- Còn người bắt nam bắt nữ, ta mới không thèm người!

- Cứ chửi ta đi miễn người tin ta Lê Nhan! Đừng có thành thân với hấn!

Hiên Phi nói không còn chút bình tĩnh. Trong đại sảnh lúc này thật sự là vừa căng thẳng vừa náo loạn. Vạn Sinh tức giận lắm rồi không muốn hồng chuyện nên vội ra lệnh.

- Đem tên phá rối này ra ngoài đi!

Gia nhân nhanh chóng theo lệnh đến khổng chế Hiên Phi đem ra ngoài. Long Bách Phi sợ bị vạ lây theo con nên đã trốn về nhà từ đời kiếp nào rồi, thành ra lúc này có mỗi mình hấn bên nhà họ Mạch thôi. Hiên Phi chống cự lại ba gia nhân, thân người to lớn vì thế phải thêm hai người nữa cố sức mới giữ tay lôi ra được.

Hấn nhìn nàng vẫn đứng đó cạnh Vạn Sinh mà lòng tức lắm. Sang phá hi sự đến nước này hấn càng không để mặc Lê Nhan rơi vào bẫy của Vạn Sinh. Vừa chống cự, Hiên Phi vừa gào theo nàng...

- Lê Nhan... người nhất định phải tin ta!... Đừng thành thân với hấn!

Nhìn Hiên Phi như thế mọi người càng tin thiếu gia nhà họ Long thật là vừa tuấn tú vừa “si tình” nha. Lê Nhan nhìn thấy hấn bị gia nhân nhà mình mang đi như vậy trong lòng phút chốc khó chịu. Chân nàng chồm bước theo định ngăn lại thì Vạn Sinh đã nhanh hơn nàng một bước.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Oan Gia Thật Là Thất Sách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Lê Nhan nhìn thấy Hiên Phi bị gia nhân nhà mình mang đi như vậy trong lòng phút chốc khó chịu. Chân nàng chồm bước theo định ngăn lại thì...

- Mang hấn ta ra ngoài rồi khóa cổng lại, nếu còn lộn xộn cứ thẳng tay không tha!

Vạn Sinh vì quá tức giận nên lớn tiếng hét đuổi Hiên Phi ra sợ hỏng mất chuyện tốt của mình. Hiên Phi để gì ngoan ngoãn cho gia nhân nhà nàng động vào mình nên tiếp tục chống cự quyết liệt. Chỉ có nàng đứng nhìn Vạn Sinh từ trước đến nay chưa từng có vẻ mặt và dáng vẻ đáng sợ như lúc này đuổi Hiên Phi đi. Vốn biểu ca của nàng tính cách ôn hòa, giờ nổi cơn giận căng thẳng như vậy xem ra không hề bình thường.

Và nàng vô tình nhìn thấy ngay lúc ấy mép áo tân lang của Vạn Sinh lộ ra một phần góc giấy trắng. Không suy nghĩ nhiều, Lê Nhan với tay đến rút ngay ra khiến Vạn Sinh hoảng người không biết làm gì. Nàng đọc sơ cả người nhanh chóng bất động vì quả có tờ giấy khế ước giao tiêu cục cho Vạn Sinh quản. Hiên Phi mừng rỡ, hai tay hất ngã hết nắm gia nhân nhà nàng rồi nói lớn...

- Còn một mặt bị giấu bên trong nữa!

Cả nhà nàng giờ thì tin Hiên Phi thật rồi khi chính tay Lê Nhan xé ra mặt giấu bên trong bị dán chặt có ghi cả việc phải cho Thu Nguyệt làm thị thiếp hầu hạ phu quân nàng – tức Vạn Sinh. Mọi chuyện vỡ lở hết rồi khiến Vạn Sinh tái mặt, không biết làm gì ngoài ngụy biện chỉ tay về phía Hiên Phi...

- Chính là Hiên Phi hại huynh... hấn lén giấu vào người huynh hồi nào mà huynh không biết đó Lê Nhan!

Nghe Vạn Sinh giải thích, nàng đưa mắt nhìn lên sau đó tay quăng tờ giấy khế ước xấu xa đi. Vạn Sinh lúc này chỉ biết thoái lui trông nàng khẽ cười, vén tay áo tần nung đáp lời thật nhẹ nhàng nhưng lạnh khốc...

- Vậy sao biểu ca!? Hiền Phi chuẩn bị chu đáo hại huynh đến vậy sao?

- Phải! Phải! Chính là tại hần!

- ...tại hần sao? Trông ta là đồ ngu sẽ tin sao?

Nàng giơ tay đâm vào mặt Vạn Sinh một cú hết sức lực khiến gã ta té ngay xuống đất. Hiền Phi vui mừng cũng nhanh nhẩu lao lại đánh giúp nàng một tay. Thế là Vạn Sinh co ro bị hai đứa tranh nhau đánh như từ.

- Đồ khốn! Dám nói là ta hại, còn nói ta có tình ý với nha đầu này nữa, ta quyết đánh chết ngươi!

- Ngươi tránh ra Thổ Phi, không được giành đánh với ta!

- Ta không tránh!

Cả hai thay phiên trả thù Vạn Sinh một cách vô lương tâm, đến trẻ con còn không dám nhìn cảnh tượng “thảm khốc” đó. Cha mẹ nàng cùng Thu Nguyệt nhất xem tờ khế ước quả không sai lời của Hiền Phi. Thu Nguyệt run lên vì chuyện này xem chút hại tí ti lẫn mình luôn rồi.

Lệ Nhan và Hiền Phi vẫn chưa thỏa lòng đánh Vạn Sinh thì Mạch Kiểm đột ngột kéo hai đứa ra. Mọi người chứng kiến cứ tưởng Mạch tiêu chủ người lớn không cho hai đứa trẻ giải quyết bằng tay chân như vậy với Vạn Sinh nữa thì không ngờ... Chính cha nàng nắm áo Vạn Sinh tự đánh cho một đấm trời giáng khiến Vạn Sinh té lăn trên sàn.

Từ trước đến nay chỉ có mỗi Long Bách Phi mới chịu nổi cú đấm sắt của Mạch Kiểm mà thôi. Hiền Phi cũng cảm thấy có chút thương xót cho gã ta bị đánh te tua đến mức thừa sống thiếu chết lúc này. Vạn Sinh đã quá sai lầm khi muốn lừa gạt tiểu nữ cung của Mạch Kiểm rồi.

- Ta nuôi ngươi, tin tưởng người giao phó mọi việc kể cả tiểu nữ của ta mà ngươi dám...

- ...con ... tại cừu cừu của con bày trò. Con không cố ý đầu bá phụ!

Vạn Sinh cố nói như rặn từng chữ do quá sợ hãi Mạch Kiểm sẽ đánh tiếp. Nghe thế, mẹ nàng cũng nhíu mi lên tiếng...

- Cha mẹ con mất rồi. Con nói là không còn ai họ hàng ngoài ta cơ mà!

- ...cừu cừu nói con vào đây chờ cơ hội có cả sản nghiệp. Tha cho con, con lỡ dại thôi bá phụ, bá mẫu!

Vạn Sinh nói thật đáng thương, cứ trông cái mặt bầm dập của hần người nào không sinh lòng thương cảm chứ. Vậy mà Mạch Kiểm vẫn lạnh mặt bẻ nắm tay chuẩn bị “vận động”. Hiền Phi cũng phải xoay đi không dám nhìn cho dù ban nãy chính mình đánh tên khốn Vạn Sinh ấy cũng không ít. Có tội phải nhận lấy tội, Mạch Kiểm dĩ nhiên phải thay con xử trí cho tốt rồi.

Mọi việc đều đã rõ ràng, hi sự đang vui rồi tung lên hết khiến quan khách hoang mang bàn luận. Chợt Lệ Nhan giữa đại sảnh cời bớt áo ngoài tần nung của mình quăng đi nói lớn giọng cứng cỏi...

- Mọi người ở đây đã chứng kiến rồi đó. Mạch Lệ Nhan này từ hôn Cừu Vạn Sinh không thành thân nữa!

- Woa! Làm thế đúng rồi hần xấu xa quá mà!

Mọi người vỗ tay hòa theo nàng vì chuyện này là do Vạn Sinh bày mưu, thanh danh của nàng không đáng vì thế phải mang danh thành thân không thành. Hiền Phi trong lòng rất vui vì nàng chịu thông minh quyết định không lấy loại nam nhân xấu như Vạn Sinh nữa. Anh chàng định nói với nàng thì chưa gì Lệ Nhan đã xoay người bỏ đi một mạch vào hậu viện nhà mình.

Mẹ nàng cùng hai tiểu muội nhanh chóng đuổi theo để bên ngoài đã có cha nàng đã xử lý. Thu Nguyệt đi cũng khẽ ngoảnh nhìn Hiền Phi. Chuyện hôm nay ai ai cũng thấy rõ, nếu không hề có chút tình cảm gì thì Hiền Phi cũng không vì Lệ Nhan mà sang phá hôn lễ như vậy đâu.

Hiền Phi chỉ biết đứng nhìn, trong đầu hần nghĩ là nàng khi phát hiện ra Vạn Sinh xấu xa không thành thân nữa sẽ vui mừng nhưng hần suy nghĩ đơn giản quá rồi.

Sự việc thành thân không thành của đại tiểu thư Cừu Nhật tiêu cục nhanh chóng trở thành tin tức nóng hổi khắp cả Vạn An. Cừu Vạn Sinh dĩ nhiên bị Mạch Kiểm đuổi thẳng khỏi phủ xem như mất trắng tất cả.

Hần ngồi trước cổng có khóc lóc kêu gào cũng không được Mạch Kiểm thương xót. Dẫu Vạn Sinh là đệ tử làm được việc nhất trong tiêu cục nhưng tính cách như vậy, cả gan mưu tính lừa Lệ Nhan hại Thu Nguyệt thì không thể dùng tiếp được.

Và Vạn Sinh đang thâm vô cùng thì nhìn thấy Hiền Phi đứng ung dung trước mặt. Tất cả mọi chuyện thành ra thế này với gã ta chỉ do Hiền Phi thôi

nên Vạn Sinh điên lên lao đến như một con thú hoang dại không còn gì để mất.

- Tất cả đều tại ngươi!

Vạn Sinh thân bại danh liệt, không hận Hiên Phi cũng lạ nhưng Hiên Phi chỉ đứng nhìn sau đó nhẹ nhàng giơ chân trái lên. Vạn Sinh sững ra vì trán mình bị chân Hiên Phi cản lại. Gương mặt tuấn tú của “siêu cấp mỹ nam nhân” nhanh chóng nở nụ cười nửa miệng cực kì gian ác...

- Tất nhiên là tại ta vạch trần hết tội của ngươi rồi chứ chẳng lẽ là do con chó, con gà hay là cha ta làm ra sao Vạn Sinh ca ca!?

Long Bách Phi đang đi cạnh con được nhất đến cũng cố gắng cười đẹp một cách đáng ghét không thua con trai mình bao nhiêu. Hai cha con hả hê nhìn Vạn Sinh phục người thảm bại giữa đường lớn. Vạn Sinh nhìn Hiên Phi mà ghi hận vào lòng, ánh mắt long lên đáng sợ nói một lời không khác gì khiêu chiến.

- Ta nhất định sẽ trả thù này với ngươi Long Hiên Phi!!!

- Cứ thoải mái! Ngươi biết nhà ta ở đây rồi đó nhớ tìm ta sau nhé, ta sẽ chờ haha!

Hiên Phi đáp lời bằng chất giọng hống hách, khinh thường Vạn Sinh rồi cùng cha đi vào nhà họ Mạch hàng xóm. Vạn Sinh siết chặt hai nắm tay, trong lòng tự thề nguyện phải thấy máu Hiên Phi nhuộm đỏ cả hai tay mới thỏa lòng.

Song cho dù rước thêm một người thù ghét Long công tử cũng không khiến người ta kinh hãi như lúc này. Long tiêu chủ của Long môn tiêu cực đích thân dẫn con qua nhà Mạch Kiểm. Hai ông cha liếc nhau như thường lệ, tuy nhiên Long Bách Phi cố nhin lấy tay đè đầu Hiên Phi xuống trước cha mẹ Lệ Nhan.

- Tuy ta và ông có thù riêng nhưng chuyện con trai ta sang phá hôn lễ là sai. Nay ta đích thân mang nó sang đây xin lỗi cả nhà. Hiên nhi!

- Con xin lỗi Mạch thúc, Mạch nương! Sau này con không dám làm vậy nữa!

Hiên Phi nói ra lời này không phải lần đầu. Cứ mỗi khi xung đột làm Lệ Nhan đau đầu hẳn đều phải sang xin lỗi. Dẫu sao chuyện người lớn ghét nhau là chuyện người lớn, còn hai đứa nhỏ có ghét nhau là chuyện của trẻ con nên thành ra cha mẹ nàng cũng không hề có ác cảm với Hiên Phi.

Mạch Kiểm cũng trọng lễ nghĩa, dù sao Long Bách Phi dẫn con sang đây là nể mặt nhau lắm rồi nên chép miệng nói...

- Con không cần xin lỗi Hiên Phi! Nhờ con sang phá mọi người mới biết mọi chuyện nếu không khổ cả một đời của Lệ Nhan rồi!

- Vậy thì ông cũng nên biết điều cảm tạ con trai cưng của ta đi!

Mới thấy không khí có chút yên ổn thì Long Bách Phi đã không cầm lòng được nói một câu chọc tức Mạch Kiểm rồi. Thế là cả hai ông ấy nhanh chóng rút vũ khí lao vào đánh nhau loạn xạ. Hiên Phi nhìn chỉ thấy thật đau đầu không biết có phải cha mình và cha Lệ Nhan có thù mười kiếp tích tụ hay không nữa mà chẳng khi nào nói chuyện bằng miệng được quá hai câu.

Mẹ nàng cũng không quan tâm lắm hai người đó đánh nhau chỉ quay sang dụi dụi mắt nói...

- Cảm ơn con Hiên Phi!

- Cha con ưa đùa đó, không cần vậy đâu Mạch nương!

- Ta và cha Lệ Nhan đều nghĩ Vạn Sinh tốt. Nếu không nhờ con thì Lệ Nhan đau khổ cũng do ta và cha của nó hại rồi còn gì!?

Nữ nhi cả đời chỉ có một tấm chồng thôi nếu chọn sai lầm thì cứ như xui xẻo cả cuộc đời và phải chịu nỗi khổ không hề đơn giản. Hiên Phi rụt rè hỏi tiếp...

- Lệ Nhan sao rồi Mạch nương? Con không thấy nha đầu đó ra công sinh sự!

Ý của Hiên Phi dĩ nhiên mẹ nàng hiểu, cả hai luôn cãi nhau inh ỏi trước nhà. Thật sự Hiên Phi muốn hỏi thẳng nàng ra sao rồi nhưng lại chẳng biết nói làm sao, cả bản thân còn không rõ sao lại rất quan tâm đến nàng. Mẹ nàng nhìn thấy ánh mắt Hiên Phi đang che giấu nhưng không nói gì, chỉ nhẹ đáp...

- Nó không tỏ ra buồn khóc gì cả nhưng có chửi rủa đập phá đồ đạc thôi. Đã hư hết hai bộ bàn ghế rồi nhưng như thế còn hơn bắt nó kiềm nén! - Loại nữ nhi có cách giải sầu như thế chỉ có một mà thôi làm Hiên Phi cũng an tâm hơn nói.

- Đúng là Lệ Nhan rồi... Thôi con xin phép về!

Hắn xoay đi nhìn hai ông cha đang trên nóc nhà đánh nhau chỉ nhún mày định về luôn không chờ cha. Đột ngột từ trong hậu viện Thu Nguyệt hốt hoảng chạy ra núm lấy mẹ, nói loạn cả lên.

- Mẹ ơi! Tí tí đi đâu mất tiêu rồi. Con và Dĩ Hồng tìm khắp phủ đều không thấy người!

Mẹ nàng nghe thế mặt nhanh chóng xanh xao. Chuyện xảy ra, tinh thần Lệ Nhan chưa ổn dễ sinh suy nghĩ nông nổi nay lại chạy đi đâu không biết. Hiên

Phi nghe thấy nhưng không nói gì, chân cứ bước tiếp khỏi phủ nhà nàng. Gia nhân trong Cửu Nhật tiêu cực dồn sức tìm đại tiểu thư khắp nơi đầu không thấy tăm hơi là cả nhà nàng lo lắng.

Sau đền thổ thần ven ngoại thành là bãi cỏ lớn nơi con nít rất thích ra thả diều, chơi đùa. Hôm nay lại là một ngày đẹp trời nên tiếng cười còn ngập tràn hơn. Ở khuất sau đền có một cây đại thụ to lớn buông tán cây rộng. Hiên Phi đi đến nhìn đụn rom rạ cũ chất sát gốc cây và bờ tường tường thổ thần.

Hắn đẩy nhẹ rom sang một bên để lộ một nhà chòi bằng gỗ giấu trong đống rom. Lệ Nhan bên trong đang khóc lem nhem cũng ngẩn nhìn ra. Lúc nào cũng chỉ có hắn biết nàng sẽ đến đây khóc. Dù sao nơi này là do cả hai lúc nhỏ cùng làm nên không ai khác biết cũng chẳng lạ.

Lệ Nhan không nói, không nhìn hắn vẫn co ro ôm chân khóc bên trong. Hiên Phi thờ dãi một chút rồi cũng khom người chui vào nhưng có chút khó khăn vì hắn đã to lớn hơn xưa rất nhiều.

Cực khổ, cuối cùng hắn cũng vào trong ngòi đối diện nhìn nàng. Trông nàng khóc xấu như vậy, từ lúc nhỏ hắn đã rất ghét rồi nên luôn tìm cách giúp nàng không khóc thế nữa. Và giờ đây vẫn như thế, lúc nàng trốn đi khóc, hắn sẽ ngồi chờ như thằng ngốc đến lúc chắc chắn nàng sẽ không khóc nữa mới chịu.

- Ngươi chưa thành thân với hắn mà có gì lại phải khóc chứ!?

- Hic... chưa thành thân nhưng ta làm tân nương không thành, mọi người sẽ đàm tiếu. Ta cũng buồn khổ lắm chứ bộ không khóc thì biết làm gì?

Lệ Nhan nói xong lệ lại tuôn như mưa. Nữ nhi gặp cảnh này sau này ai thêm thú về làm vợ nữa, huống hồ nàng còn chẳng xinh đẹp gì. Hiên Phi thờ dãi cố nói.

- Không thành đã khóc thế này, nếu lúc đó thành thân rồi biết mình bị lừa không phải ngươi còn phải đau buồn hơn sao!? Xem việc này như việc tốt rồi nín đi!

Lệ Nhan ngẩng lên nhìn gương mặt đẹp đến mức hoa nhường nguyệt thẹn của hắn rồi nói lí nhí như muỗi kêu có chút nghẹn lại...

- Ta xin lỗi vì đã không tin ngươi ngay từ đầu!

- Không sao! Với mỗi “quan hệ tốt đẹp” của chúng ta thì nếu ta là ngươi ta cũng sẽ không tin!

Nàng nghe thế, trong lòng cũng bớt chút có lỗi vì không tin lời Hiên Phi sau đó ngẩng lên lau má ướt. Hiên Phi ngồi nhìn nàng mi bết ướt trông cũng có chút nữ tính. Không hiểu sao vì hành động chùi mũi, quét nước lem nhem của nàng lại có thể khiến trái tim mỹ nam của hắn đập trề mắt mấy nhịp. Cứ thế hắn thấy không ổn nên nói có chút khấn trương hung dữ...

- Sao khóc mãi thế? Nín ngay đi nếu không ta đánh đó!

- Ta không nín được chứ bộ...

Nàng cứ thế không thể ngừng khóc. Hắn nhú mày xem cảnh nàng đem nước mũi cùng nước mắt tạo thành hỗn hợp nhầy nhụa rồi.

- Ngươi tệt thế này trốn đến đây khóc là phải rồi đó!

- Hic... Ta không muốn cha mẹ lo lắng thôi!

Nàng mà khóc lóc, yếu đuối chỉ càng khiến cha mẹ lung tung hơn nữa. Chuyện gì chịu được một mình không liên lụy ai thì Lệ Nhan nhất định sẽ không cho ai hay biết. Nhưng chẳng hiểu sao trước mặt Hiên Phi nàng không bao giờ giấu nổi. Lúc nào tệt hại nhất hắn cũng chứng kiến cả thiệt là xấu hổ.

Hiên Phi oai theo luôn, cứ cái kiểu khóc khó không chế này thì đến tối trời hắn vẫn phải cùng nàng ngồi chịu trận không về được. Chẳng nghĩ nhiều, hắn giờ tay ra nói.

- Lại gần đây ta đỡ cho ngươi mau nín!

- Ngươi biết đỡ thiệt sao?

- Tất nhiên! Cầu Cầu nhà ta có ta đỡ dành không bao giờ sửa đêm cả!

Lệ Nhan đang khóc cũng muốn tức điên vì hắn dám coi nàng như chó sủa bậy vậy. Nhưng nàng không hung hăng nổi, chuyện nàng trải qua quá mức đau lòng. Ít ra có tên Thổ Phi này cạnh bên còn hơn khóc một mình.

Thế là nàng nhòm người hướng đến Hiên Phi. Tuy nhiên tay hắn giờ ra kiểu như vậy làm nàng mím môi chút xiu hỏi lại.

- Ngươi định ôm ta sao?

- Chứ ngươi thích ta đỡ bằng cách đánh ngươi sao? Hay là ngươi học được thế nào mắc cỡ rồi!

Xưa giờ Hiên Phi luôn không mấy may xem nàng là nữ nhi do cái tính không biết xấu hổ mắc cỡ của nàng nha. Nghe Hiên Phi khinh bỉ mình như thế,

nàng chun mũi đáp lại cùng lúc thôi do dự.

- Hứ! Ai thêm mắc cỡ với người!

Nói rồi nàng dựa thẳng ngay vào ngực Hiên Phi luôn. Nhưng ngay lập tức mặt hai đứa đều đỏ ra hết vì cái tư thế mới phát sinh này.

Nói rồi Lệ Nhan không do dự nữa, dựa ngay vào ngực hắn. Lập tức cả hai đứa đều cứng đờ người. Nàng không ngờ bờ ngực của Hiên Phi đã trở nên to lớn, mạnh mẽ như vậy. Còn chính hắn kinh thường nàng hôm nay cũng biết mắc cỡ thì chính bản thân hắn đang cảm thấy vô cùng mắc cỡ khi Lệ Nhan đang trong tầm tay mình.

Hiên Phi cắn răng, trong đầu đấu tranh tâm lý vô cùng quyết liệt, kết quả mỹ nam xấu xa lại lần nữa chiến thắng thôi thúc hắn thu tay lại ôm thử nàng. Lệ Nhan chớp mắt không khóc nổi tiếp vì tay Hiên Phi ép người nàng sát vào ngực hắn hơn.

Hắn run run, bình thường đánh nhau đâu có để ý người Lệ Nhan vừa mềm vừa nhỏ như vậy. Cơ thể yếu mềm như vậy mà hắn đã từng ra tay đánh hay sao?

Đầu óc hắn lúc này không mấy tỉnh táo cho lắm, trong lòng sinh ra chút cảm xúc dễ chịu khi gần gũi Lệ Nhan thế này. Hiên Phi thật thích cái cảm giác ôm lấy Lệ Nhan.

Mặt Lệ Nhan càng lúc càng khó coi vì hình như tay hắn ôm mình càng lúc càng chặt hơn. Dựa vào bờ ngực nam tính, nàng nghe tiếng tim hắn và nhịp thở đều đều. Cuối cùng nàng cũng bền lên hỏi.

- Sao người dở ta mà tim đập nhanh quá vậy Thổ Phi?

- Ta cũng không rõ! - Hiên Phi trả lời, tay vẫn ôm nàng nhưng mặt đẹp sắp đỏ lên hết rồi.

- Thôi! Ta nín rồi nè!

Cả hai nhanh chóng lùi xa nhau ra vì không khí đột nhiên quá căng thẳng. Lệ Nhan chỉ cảm thấy khó hiểu sao mình phải ngại với Hiên Phi. Trong khi đó chính hắn cố giữ cho mặt đỏ của mình mau bình thường lại. Hắn còn hơi run sợ vì ý muốn ôm tiếp nha đầu Lệ Nhan nữa, may là nàng lên tiếng...

- Dù sao cũng cảm ơn người!

- Không... không có gì!? Về thôi, cả nhà người đang tìm đó!

Nàng gật đầu chịu về vì Hiên Phi thiệt có kinh nghiệm dỗ người khác nha, nàng mới vừa khóc không ngừng thì thấy bình thường lại ngay rồi. Cả hai ra ngoài dùng rom che ‘căn cứ bí mật’ lại để trẻ con không phá. Nàng đứng vỗ nhẹ hai má hi vọng về nhà cha mẹ không phát hiện ra. Khi xoay lại, Hiên Phi như thường lệ đã đứng chờ nàng.

Hoàng hôn buông nhẹ khiến nền trời mang chút màu tím tím, Hiên Phi lại cõng nàng về như ngày còn nhỏ. Dẫu bất cứ lí do gì khiến nàng chạy đến đây khóc, hắn cũng sẽ cõng nàng về.

Hôm nay không hiểu sao cõng Lệ Nhan trên lưng, lòng hắn có chút hồi hộp vui vui. Nàng cũng cảm thấy thật khác hồi bé có lẽ vì Hiên Phi đã trưởng thành ra dáng nam nhân rồi.

- Hồi nhỏ người ốm yếu như vậy ta đều bắt người cõng ta về tận nhà, chắc người ghét ta lắm đúng không Thổ Phi?

- Giờ ta có hết ghét người đâu còn hỏi như thế!

- Hi... Ta biết mà! Ta cũng rất ghét người nha!

Nàng cười khúc khích khiến hắn cũng cười đi nhanh về nhà. Lúc đó Thu Nguyệt cùng mẹ lo lắng chờ mọi người đi tìm tí ti về báo tin. Nhưng từ xa, Hiên Phi đã mang Lệ Nhan về như mọi khi. Thậm chí cảm xúc về đến nơi lúc nào cũng khiến hắn sung sướng vì cõng nha đầu Lệ Nhan mệt chết đi được.

Thu Nguyệt nhìn cả hai bên nhau như thế trong lòng sinh ra chút buồn bã. Hiên Phi lắc nhẹ vai đánh thức Lệ Nhan dậy.

- Nè! Dậy đi! Về đến nhà rồi nè đầu heo!

Lệ Nhan gục ngủ, đầu nghiêng qua tạo thành một mảng nước miếng dính đầy vai áo hắn. Hiên Phi trông thấy nàng còn chếp chếp cái miệng chùi chùi dính hết vào áo mình thì điên lên hất thẳng tay. Nàng đang ngủ ngon té bẹp ra đất một cú lăn quay. Còn hắn quăng nàng xong cũng nhảy dựng kinh tởm vai áo mình mà hết toát lên...

- Mịch Lệ Nhan! ...người lúc nào cũng...

- Người dám bỏ ta té hả? - Nàng ngồi dưới đất ngay giữa phố lớn vì đau lập tức hung dữ nha.

- Tại người làm ướt áo của ta. Áo này người phải giặt sạch cho ta!

- Bỏ ta té rồi còn dám lớn tiếng sao? Ta không thèm giặt đồ người làm gì được ta hả Thổ Phi?

Cả hai lại cãi nhau, thấy không xong thì lao vào đánh đấm như hằng ngày. Cả nhà nàng đều thờ phào vì Lệ Nhan về rồi, còn có sức sinh sự với Hiền Phi như thế thì chắc chắn ‘bình thường’. Chỉ có mỗi Thu Nguyệt nhìn không nói gì cho đến lúc về phòng cùng với Lệ Nhan.

- Hiền Phi ca ca... thích tí!

Thu Nguyệt cuối cùng cũng nói ra làm Lệ Nhan đang trong hồ tắm cười phá lên. Nàng cười quần quai thiếu chút chết chìm trong đó luôn sau đó mới nhìn tiểu muội xinh đẹp của mình...

- Tất nhiên là hấn “thích” tí với chọn tí đánh nhau chứ!?

- Muội không nói chuyện trào phúng đâu đại tí. Tại sao lúc nào cũng chỉ có huynh ấy tìm được tí về khi tí mất tiêu không ai tìm ra?

Thu Nguyệt nói rất bức xúc nhưng nàng chỉ ngoảnh mặt ngốc đáp lời...

- Vì tí trốn ở chỗ hấn biết!

- Hiền Phi ca ca còn...

Thu Nguyệt nói thêm nhiều chứng cứ với gương mặt mang chút khổ sở. Tuy nhiên Lệ Nhan không cho lọt vào lỗ tai câu nào cả chuyện Hiền Phi có thể thích mình. Nàng mặc áo bước khỏi hồ đi sang ngồi cùng tiểu muội nói vui về...

- Nếu muội còn thích hấn, tí sẽ giúp cho!

- Sao... sao tí... - Thu Nguyệt bất ngờ đến mức nói không ra hơi.

Người phản đối Hiền Phi nhiều nhất chính là Lệ Nhan chứ ai, sau mới là đến cha. Giờ từ miệng Lệ Nhan nói giúp tác thành cho tiểu muội và Hiền Phi khiến người ta dễ bị yếu tim nha. Nàng ngồi chải tóc ướt nói với Thu Nguyệt...

- Hấn lúc nào cũng đánh thắng tí nên tí ôm hận vậy thôi chứ Hiền Phi cũng không tệ như hoạn quan trong cung. Lần này cũng nhờ hấn giúp tí không bị Vạn Sinh lừa nên miễn cưỡng cho hấn có thể tử đẹp như muội cũng được. Muội cũng vui vẻ nữa càng khiến tí vui hơn nha!

Lệ Nhan cười toe toét thành tâm làm Thu Nguyệt cắn lấy môi hồng có chút phân vân. Thu Nguyệt đã ganh tị với tí nhưng xem ra cả hai thanh mai trúc mã thân thiết quá dễ làm người khác suy nghĩ lệch lạc. Lệ Nhan nói thật lòng như vậy là muốn giúp thật khiến Thu Nguyệt cười thẹn thùng...

- Có được không tí?

- Được! Tí sẽ giúp muội có nhiều cơ hội đi chơi cùng hấn. Còn chuyện cha và Long thúc ghét nhau muội đừng có lo, cùng lắm gạo nấu thành cơm bồng về một tiểu oa nhi thì không ai ngăn cản!

- Tí nói gì kì quá đi đại tí!

Thu Nguyệt ôm má xấu hổ càng xinh đẹp động lòng người. Người ta tiểu thư nhu mì lễ nghĩa đâu như đại tí bá đạo nói chuyện không chút mắc cỡ. Nhưng Lệ Nhan thấy Thu Nguyệt vui vẻ, cũng cười nham nhảm lấy tay tiểu muội. Thu Nguyệt chớp mắt hạnh phúc nhìn Lệ Nhan đưa áo nói dặn dò tận tình.

- Tí nói sẽ làm được! Muội cứ tin tí nha. Giờ trước hết có áo của hấn ta đây muội đi giặt giúp tí nhé!

Thu Nguyệt nhìn cái áo to quá là của Hiền Phi liền cười hạnh phúc đi giặt ngay. Lệ Nhan nằm lăn ra giường cười khà khà khỏi phải đi giặt áo nữa. Chỉ có Thu Nguyệt ngây thơ không biết mình bị dụ giặt áo dính đầy tinh hoa nước miếng của đại tí.

Tác hợp cho Thu Nguyệt và Hiền Phi, Lệ Nhan sẽ thành tí tí tốt vừa trả ơn Hiền Phi lần này quả là một công đôi việc. Nàng thiết hăm mộ đầu óc thông minh của mình nha!

Vạn Sinh bị đuổi đi làm Mạch Kiểm tạm thời bận rộn trở lại do phải đích thân bảo tiêu những chuyến hàng quan trọng. Công việc cộng với thanh danh tiêu cực, ông ấy chưa tìm ra ai tin tưởng giao phó cả. Chính vì thế buổi sáng Long Bách Phi không có ai đánh nhau đành nằm buồn trong phòng.

Giờ chỉ có hai con chó và hai đứa nhỏ tìm nhau sinh sự thôi. Nhưng không hiểu sao hôm nay Cầu Cầu và Khả Khả đứng với hai chủ nhân chỉ húi húi mũi im ru không sủa ầm lên như thường lệ. Thu Nguyệt đi cùng Lệ Nhan, rụt rè đưa áo đã giặt sạch sẽ thơm tho...

- Áo của Hiền Phi ca ca!

Hấn nhú mày cầm lại áo, chỉ với nửa con mắt cũng biết là Lệ Nhan giờ trò đùa nỡ nhàn rồi. Thế là hấn nhàn hạ ôm lấy vai Thu Nguyệt khiến cô nhóc má đỏ ửng lên hết khi được gần hấn. Cái chính là Hiền Phi háo sắc, sau là tiện chửi nha đầu Lệ Nhan.

- Cực cho muội quá Nguyệt nhi. Xinh đẹp như muội lại có đại tí lòng lang dạ sói đùa bắt muội giặt áo!?

- Không có... là muối tự nguyện giặt thay tí tí!

Thu Nguyệt hai má đỏ hồng, tình ý ai nhìn cũng rõ. Lệ Nhan đứng khoanh tay nhìn cảnh chỉ muốn đá Hiên Phi một cước vì dám sàm sỡ Thu Nguyệt. Nhưng vì đã lỡ hứa giúp tiểu muội rồi nên nàng đành nhịn.

Hiên Phi nhú mày, không để ý Thu Nguyệt thẹn thùng với mình, chỉ lạ là Lệ Nhan không ngăn hấn động vào Thu Nguyệt như mọi ngày. Thật sự lúc này đây Lệ Nhan không biết mình đem tiểu muội yêu dấu giso cho loại người như hấn ta có sai lầm hay không nữa.

- Sắp có hoa đăng nữa đó, ngươi có bận đi bảo tiểu không Thổ Phi?

- Cha ta làm việc không bao giờ báo trước làm sao ta biết chứ? Nhưng hoa đăng đến rằm còn xa mà, hay ngươi có ý đồ gì xấu xa há đầu heo diêm lệ?

Thu Nguyệt ở giữa nhìn hai huynh tỉ lúc nào cũng nói chuyện với nhau khó nghe như vậy nhưng thật sự là do quen miệng thôi. Lệ Nhan cố nhịn tức đáp lời...

- Thì ta muốn rủ ngươi đi chung cho vui thôi!

Hiên Phi nghe tự dưng lòng có chút vui vui. Cả hai xưa giờ dịp lễ hội nào cũng gặp do Vạn An này nhỏ, hướng chỉ hàng xóm của nhau. Tuy nhiên chưa bao giờ Lệ Nhan sang rủ hấn cùng đi như vậy. Hấn thật muốn cười nói đồng ý ngay may là tự chủ kịp thời. Thu Nguyệt hồi hộp chờ, Lệ Nhan thì nhăn mặt lên giọng khó nghe...

- Ngươi có đi hay không nói mau?

- Đi thì đi có gì phải sợ! - Hiên Phi cố giữ phong độ khi nói đầu mình thật rất muốn đi cùng nàng. Nhưng Lệ Nhan thoải mái nói thêm

- Vậy đến ngày hôm đó tí muội ta gặp ngươi ở đây nha!

Nàng ám chỉ “ở đây” chính là giữa đường lớn trước cổng hai nhà. Hiên Phi thì tình luôn cứ ngỡ đi riêng với Lệ Nhan. Nhưng sao hấn lại muốn đi chung với nha đầu chắc chắn sẽ gây sự, giành ăn với mình như vậy chứ? Hấn thật điên rồi.

Thu Nguyệt đang rất mừng vì Hiên Phi chịu cùng đi thì hấn lại ôm vai nói.

- Được đi cùng với muội thật tốt, quang cảnh tuyệt vời ở hoa đăng sẽ không bị đầu heo diêm lệ kia hại hư mất!

Thu Nguyệt nghe lời mật ngọt trên hoa ghẹo nguyệt, cùng tuấn nhan lộng lẫy của hấn thì sớm si suyễn. Lệ Nhan đã cố nhịn vì Thu Nguyệt lảm rồi nhưng cái tên Long Hiên Phi này xinh ra trên đời là khắc tinh chọc điên nàng mà.

- Đồ Thổ Phi thúi tha!

- Bị ta nói trung quá nên giận rồi kìa haha...

- Ngươi đứng lại!!!

Cả hai lại dí nhau lòng vòng chuẩn bị đánh một trận tời long đất lở. Thu Nguyệt vẫn còn mơ màng vì Hiên Phi nên không thềm ngăn cản.

Lệ Nhan háo thắng, vừa nắm được lưng áo Hiên Phi chuẩn bị đánh thì có giọng nói từ sau khiến chính nàng và hấn cùng lúc sững sờ. Một nam nhân xa lạ quý ngay trước nàng giờ lẽ vật là trâm ngọc nói vô cùng xúc động...

- Lệ Nhan cô nương xin hãy làm thê tử của ta!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Oan Gia Thật Là Thất Sách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

- Lệ Nhan cô nương xin hãy làm thê tử của ta!

Mặt nàng và Hiên Phi cùng đỏ ửng tại tư thế đánh nhau, mắt nhìn một nam nhân chưa từng gặp quý giờ ra trâm lễ vật cầu hôn nàng. Lệ Nhan run rẩy ngay trong khi Hiên Phi hận không thể bò lăn ra cười lúc này. Trên đời này thật có người khùng đến mức đi cầu hôn nha đầu Lệ Nhan đó!

Lệ Nhan thật sốc vì bất ngờ đến không nói nên lời thì Hiền Phi đã nhanh chóng tỏ ra thương tiếc gã nam nhân lạ đó thay cả nàng...

- Vị huynh đài đây xem ra bệnh tình khá trầm trọng ở đầu và con mắt rồi đúng không? Hay là nhầm lẫn đó, bên kia có mỹ nhân kia!

Hiền Phi ám chỉ Thu Nguyệt vẫn còn đứng nơi thềm phủ họ Mạch. Lệ Nhan phùng mang trợn má liếc cái tên khốn Thổ Phi này thật đáng ghét cứ phá cảm xúc lâng lâng của nàng mới chịu được. Song gã nam nhân cầu hôn nàng xoay nhìn Thu Nguyệt xinh đẹp, lòng lấy cũng chỉ biết run lên rồi nuốt lệ quay trở lại nhìn Lệ Nhan.

- Lấy được Lệ Nhan cô nương mới là mục đích lớn nhất của đời ta!

Hiền Phi thiết bất ngờ đến mức chút nữa sắc nước bọt tự mình chết rồi. Hắn không ngờ rằng trên đời này có kẻ bệnh nặng đến mức mê đắm nha đầu Lệ Nhan. Trong khi Lệ Nhan bồi rối tự ôm ngay hai má đã sẫm đỏ thẹn và nói vài câu tự mãn...

- Thì ra có người ái mộ ta đến vậy!?

Thấy nàng mơ màng, sung sướng vì có người cầu hôn rồi khiến hắn vội chen vào nói ngay...

- Cái gã này từ đâu xuất hiện, chê cả Thu Nguyệt, còn đòi thú người làm vợ chắc chắn là có ý đồ bất chính rồi!

- Người thấy ta có người ái mộ nên ghen tị đúng không Thổ Phi? - Nàng không tức cũng lạ nha. Hiền Phi rõ ràng kinh bỉ nàng xưa nay không được ai hâm mộ như hắn và Thu Nguyệt. Nhưng Hiền Phi vội nhăn nhó đáp lời.

- Xiii... Long Hiền Phi ta có người ái mộ xếp hàng từ Vạn An này cho đến Kinh thành còn chưa hết nữa, đâu có rảnh rỗi ghen tị với người!

Lệ Nhan và Hiền Phi lại bắt đầu liếc mắt nhìn nhau phóng ra lửa phẫn nộ. Chỉ thiếu chút nữa thôi hắn nàng cũng lao vào đánh hắn cho hả dạ rồi nhưng lại có thêm hai nam nhân lạ xuất hiện đột ngột cũng lao đến trước nàng hét lên tranh giành.

- Lệ Nhan cô nương hãy làm thê tử của ta!

Giờ thì Hiền Phi quá sức kinh hãi rồi. Hắn không tin lại có nhiều kẻ bị bệnh nặng như thế cố tranh nhau cầu hôn Lệ Nhan. Thâm tâm hắn lúc này thật muốn đến an ủi từng người một cách chia sẻ nhất có thể.

Lệ Nhan lúc này không thấy khoái chí vì có người hâm mộ nữa. Nếu một người thì còn hi hữu xảy ra nhưng cùng lúc nhiều người đến cầu hôn nàng đến vậy cũng thật bất thường như lời Hiền Phi nói. Thu Nguyệt nhìn cũng lo lắng theo không biết chuyện này có gì không ổn cho đại ti không.

Nhưng cả ba đứa chưa ai làm gì thì từ phía xa ầm ầm kéo đến một nhóm nam nhân vô cùng náo loạn. Họ hùa nhau vây quanh Lệ Nhan rồi quỳ xuống cầu hôn chân thành. Có thể nói đó là cảnh tượng khủng khiếp nhất trong đời Hiền Phi từng chứng kiến qua.

- Đám người này điên hết rồi sao lại đi cầu hôn đầu heo diêm lệ này chứ!?

Lệ Nhan đang hoang mang trong đám nam nhân nghe hắn ta nói thế cũng phải tức lên nha. Nàng giơ tay đám cho Hiền Phi một cú làm hắn té ra ngoài đám đông. Trên đường lớn cũng nhiều người xem cảnh cầu hôn Mạch đại tiểu thư của Cửu Nhật tiêu cục.

Lệ Nhan lúc này không cảm thấy hay ho nữa rồi khi có cả chục người dâng lễ vật cầu hôn như thế. Và cuối cùng nàng cũng biết ra lý do có nhiều kẻ khủng thế này.

- Ai có được Lệ Nhan cô nương sẽ có được Cửu Nhật tiêu cục đó!

Nghe thế nhiều nam nhân cũng gắng liều mình nhào vào cầu hôn để thử thay đổi tài vận khiến nàng giận sôi máu, trào nước bọt. Nàng biết mình tệ, không ra dáng khuê nữ thật nhưng có cần người ta vì chút lợi ích kia lại làm trò này không?

Làm trưởng nữ có tiêu cục cũng tốt nhưng vì thế mà ra cảnh này thật không hay chút nào. Tất cả chỉ do nàng thành thân với Vạn Sinh không thành, người ta đồn đại mới hỗn loạn. Giờ đây Thu Nguyệt xinh đẹp đến vậy nhưng họ chỉ muốn có tiêu cục lớn nhất nhì giang hồ thôi.

Thế là nàng hậm hực giơ chân, đá tay vào đám nam nhân đang vây lấy mình để xua họ ra.

- Tránh ra!

- Cô nương xin hãy chọn tôi đi!

Cảnh tượng lúc này cứ như một đám ruồi nhặng bầu lấy cục phân chất lượng cao khiến Hiền Phi thật không nhịn cười nổi nữa. Nàng đang bức lắm rồi vội liếc nhìn hắn cười càn rỡ chọc mình hơn. Thậm chí thấy nàng mất độ ngẫu, mặt đen xì giận thì hắn càng cười đắc ý lớn hơn nữa chứ. Đám nam nhân xoay nhìn mỹ nam cười đẹp đến mức khuyên quốc khuyên thành chỉ muốn say sẩm hết.

Lệ Nhan cắn môi hận không thể nhào lại đánh bầm mặt Hiền Phi lúc này do lỡ hứa giúp tiểu muội rồi. Song nếu không phải nàng đánh có lẽ Thu Nguyệt không phản nản gì đâu. Thế là nàng ở giữa đám nam nhân cầu hôn, đồng dục nói...

- Ai muốn làm phu quân của Mạch Lệ Nhan này?

Toàn bộ đồng loạt giơ tay lên trời như bé ngoan trả lời nàng. Nàng có chút nhếch mép cười gian tà nhìn về phía Siêu cấp mỹ nam nhân. Hiên Phi tự dung thấy có chút rung mình sợ nha khi nàng nói tiếp.

- Vậy thì ai có thể đánh Long Hiên Phi sống dở chết dở, Mạch Lệ Nhan này sẽ lấy làm phu quân! - Nàng vừa tuyên bố xong mọi người đều chấn động. Dĩ nhiên kẻ sốc nhất chính là hắn rồi.

- Nè! Việc của người sao lại lôi ta vào chứ nha đầu?

- Tại người chọc ta làm chi? Nếu không muốn bị đánh thì liệu hồn dọn dẹp hết bọn người này cho ta đi Thổ Phi thú!

Nói xong nàng phui tay đi đến kéo Thu Nguyệt cùng vào nhà bỏ Hiên Phi ở lại bơ vơ một mình với đám nam nhân nhón nháo. Nàng cười ác trong bụng dạ phúc hắc của mình. Làm thế vừa chơi xấu Hiên Phi vừa khỏi một khi tự đánh nhau đuổi người nha. Lệ Nhan thật hâm mộ đầu óc thông minh tuyệt vời của mình.

Khi đó, cả đám người nhìn “siêu cấp mỹ nam nhân” đang tái xanh mặt lại càng xinh đẹp động lòng người. Tuy nhiên Lệ Nhan đã công bố như thế, bọn họ không còn lựa chọn nào khác đành rung lệ nhìn Hiên Phi...

- Xin lỗi mỹ nhân... bọn ta muốn có Lệ Nhan cô nương và tiêu cục thôi nên... - Cả đám cùng nhắm mắt lao lên đánh. Hiên Phi bị ép vào đường cùn một cách lằng xẹt không thể không tức giận gào lớn.

- MẠCH LỆ NHAN!!! Ta quyết không tha cho người!

Nàng bên trong nhà dĩ nhiên nghe giọng hét thân quen của “hảo” hàng xóm rồi. Tiếp sau tiếng đánh nhau nhanh chóng vang lên nghe thật là vui tai, hẳn là Hiên Phi có võ công cao cường cũng phải vã mồ hôi với số lượng người như thế thôi.

Nàng chỉ cười, ngồi run đùi ăn hạt dưa không thèm lo lắng gì trong khi Thu Nguyệt thật đứng ngồi không yên, rung rung lệ hỏi.

- Sao tí nữa làm thế với Hiên Phi ca ca chứ?

- Ấy... tí nói giúp muội thành đôi với hắn chứ đâu có nói sẽ đối xử tốt với hắn ta đâu!

- ... tí không sợ sẽ có người thắng lấy được tí và tiêu cục nhà mình sao?

- Nếu hắn ta thua thì tí càng không giao muội cho loại nam nhân yếu đuối đâu. Nhưng Thổ Phi không thua đâu muội đừng lo mà!

Lệ Nhan lại ung dung ăn uống trong khi Thu Nguyệt bồn chồn ngón ra vẫn còn nghe tiếng đánh nhau. Dĩ nhiên Lệ Nhan biết năng lực của Hiên Phi đến đâu, lại cho rằng hắn ưa sĩ diện càng không dễ thua.

Thế nhưng Thu Nguyệt cảm giác Hiên Phi dốc sức đánh người chỉ vì đại tỉ. Nhưng nhìn lại Lệ Nhan vô tư như thế, Thu Nguyệt tự gõ trán cố không nghĩ ngợi chuyện đó nữa vì chính Lệ Nhan đã nói sẽ giúp cả hai thành đôi.

- Con ra ngoài gây sự với ai lại khiến hết kẻ này đến kẻ khác cứ đến nhà ta đòi giao đấu với con, còn đòi phá nhà ta nữa hả Hiên nhi?

Hiên Phi nghe cha chửi chỉ giận đùng đùng ngồi bật dậy khỏi giường cạnh cửa sổ lớn rồi la ầm một cách ầm ức...

- Con gây sự hồi nào? Nha đầu Lệ Nhan hại con... không vì ra ngoài bị người ta đánh thì con cũng xông qua nhà họ Mạch đem bầm nhò nha đầu đó ra thành tương đồ rồi!

Vừa nói Hiên Phi vừa giơ tay diễn tả cách bầm nhừ thịt khiến Long Bách Phi ớn lạnh che miệng thiếu điều buồn nôn theo. Ông ấy nhăn mặt vì độ ác độc dã man của con mình nha.

- Xem ra hai đứa ghét nhau còn hơn cha và lão già Mạch Kiềm nữa. Nhưng hai đứa có xung đột gì cũng lo giải quyết chuyện này êm ngay đi có biết không?

Hiên Phi nghe chỉ nhắm mắt ngửa đầu tỏ ra một cách bất lực. Số người muốn tiêu cục nhiều vô số, đến nay đã qua ba ngày rồi vẫn còn người kéo đến tìm hắn như rồng như rắn. Chưa kể cũng không ít cao thủ trong đó làm Hiên Phi mệt gần chết chỉ biết trốn luôn trong nhà cho yên thân.

Đột nhiên gia nhân hốt hoảng lao vào báo...

- Thiếu gia ơi có chuyện rồi! Đầu thành treo toàn tên của người không đó!

- Cái gì???

Long Bách Phi cũng đi theo con xem mọi chuyện rốt cuộc là sao? Và hắn vừa ra cổng thì bên kia Lệ Nhan cũng vừa nghe tin cùng lúc. Chẳng nghĩ gì thêm, Hiên Phi lao đến giơ tay quát ngay vào đầu nàng một cú tàn bạo trước rồi nọ nắn gì tính toán sau. Nàng ôm đầu, thiếu chút té nhào ra đất bằng

mặt rồi.

Tuy nhiên cả hai không có thời gian trao đổi xung đột thêm bởi dân chúng Vạn An rủ nhau chạy ra cổng thành lớn xem vui như hội. Một pháo đài thí võ lớn múa trống khua chiêng được dựng vững chắc. Bên trên còn treo cao mấy dòng chữ lớn “Ai đánh bại Long Hiên Phi sẽ có Mạch Lệ Nhan và Cửu Nhật tiêu cục”.

Cả hai đứa đều nghếch mặt khờ khạo ra chẳng ngờ bọn người cầu hôn tổ chức cả võ đài long trọng như vậy. Xem ra ngang ngửa với thi võ trạng nguyên hoặc tranh chức võ lâm minh chủ. Long Bách Phi nhìn thấy cũng run lên chửi hai đứa.

- Hai đứa làm cái trò gì thế hả? Mạch Kiếm sẽ giết cha đó!

- Con nói là con bị hại mà cha!!!

Hiên Phi thật là oan ức. Bản thân trong sáng, thanh bạch như vậy chỉ vì nha đầu Lệ Nhan ám hại vùi dập thôi. Lệ Nhan cũng không ngờ chuyện sẽ xé ra “bự” đến mức này. Phía sau truyền đến giọng chửi. . .

- Lệ Nhan! Chuyện này là sao mau giải thích cho cha!

Đến phiên Mạch Kiếm cũng kịp thời xuất hiện la tiểu nữ. Nàng thật là chủ mưu gây ra toàn bộ rắc rối này không hề oan ức gì nhưng cũng làm mặt đáng thương lí nhí trả lời cha.

- Bọn nam nhân cứ đòi cầu hôn con, Hiên Phi lại chọc con nên con định nhờ họ thay tay đánh Hiên Phi trả thù thôi cha!

- Trời ơi. . . tiêu cục cha gây dựng cả đời mà con nữ đem ra làm sinh lễ kén rể như vậy sao? - Mạch Kiếm thật là tức đến thổ huyết vì cô con gái tính tình không giống ai của mình rồi. Thế mà nàng còn chu môi biện hộ cho mình.

- Ấy. . . cái này đâu phải kén rể đâu cha!

Ban đầu Lệ Nhan chỉ tính Hiên Phi đánh xong vài người sẽ ổn không ngờ lại có nhiều người “hâm mộ” nàng đến thế nên sinh ra chuyện này. Mạch Kiếm mặc kệ lí do, chỉ muốn ngưng ngay chuyện này.

- Lỡ có kẻ xấu xa đánh thánh Hiên Phi thì còn cũng chịu làm phu quân rồi cho hấn cả tiêu cục nhà ta luôn sao?

Lệ Nhan mím môi không biết nói ra làm sao nữa. Hiên Phi nghe thế chưa kịp lên tiếng thì cha mình đã hùng hổ nhảy vào nói bảo vệ cho con trai cưng của mình.

- Ông đừng có khi dễ Hiên Phi nhà ta như vậy nha Mạch Kiếm? Ai đủ sức đánh thắng nó ta bỏ com cho ông xem! - Hai ông bố này oan gia lâu năm nên dù đang chôn đông người vẫn không ngại ngừng chửi om xòm làm hai đứa bước lùi chút xíu lo ai đó nhận ra mình có bà con huyết thống với hai ông cha này nha.

- Hừ!? Ông bỏ com kệ ông. Chuyện này liên quan đến tiêu cục nhà ta, ai biết ông có giờ trò kêu Hiên Phi giả thua trước một tên khốn tệt hại hay không?

- Ông tưởng ai cũng lòng lang dạ sói như ông sao Mạch Kiếm? - Bị nghĩ xấu Long Bách Phi không điên cũng lạ.

- Ông không lòng lang dạ sói chứ còn ai trồng khoai đất này hả? - Mạch Kiếm cha nàng cũng không hiền lành gì nhanh chóng túm lấy cổ áo Long Bách Phi.

Hai ông cha nghiêng răng nghiêng lợi thật là quá ghét đối phương. Nếu Hiên Phi không lên tiếng có lẽ cũng đã lao vào đánh nhau mở màn cho võ đài rồi.

- Cha! Mạch thúc! Con sẽ dốc hết sức không để thua đâu. Vạn Sinh lần trước không tốt, con càng không để thêm một kẻ tệt hại lấy Lệ Nhan!

Hai ông cha vẫn nắm áo nhau đờ đẫn nhìn Hiên Phi. Còn nàng ngây người ra cả một lúc, trong lồng ngực tim tự động có chút sai nhịp run run. Nét mặt Hiên Phi nghiêm túc như vậy càng tuần tú bất phàm. Nàng xấu xa đùn rắc rối lên đầu hại hấn như vậy vẫn rất quân tử không hại nàng.

Giây phút này khiến Lệ Nhan nhận ra một điều vô cùng quan trọng. . . chẳng lẽ Hiên Phi thánh thiện chỉ có mình nàng lòng lang dạ sói thôi sao?

Nói xong Hiên Phi đã nhanh chóng xoay người nhẹ nhàng như bóng ma xuất hiện trên võ đài bằng kinh công siêu phàm. Hấn nhìn kẻ bình khí, tùy tiện lấy một đoạn côn vừa tay rồi quay người nói lớn.

- Ai muốn thì lên đây, Long Hiên Phi ta sẽ tiếp đãi hết. Sau hôm nay không cho ai tìm ta để đòi lấy Mạch Lệ Nhan nữa!

Nhìn mỹ nam có chút nóng giận, đáng vẻ dũng mãnh khiến vài cô nương thân thể nhu mềm té xỉu hàng loạt do quá sức choáng ngợp sự hấp dẫn của hấn. Vài gã sợ, vài gã liều mạng cũng lao lên đánh Hiên Phi ngay. Dĩ nhiên khi Long thiếu gia cảm đến bình khí thì đồng nghĩa với việc sẽ đánh nhau nghiêm túc.

Lệ Nhan chỉ biết nhìn Hiên Phi đánh đuổi người cho mình. Long Bách Phi cùng Mạch Kiếm nhìn nhau ngay phút ấy. Lập tức cha hấn buông tay không thèm lo cho con trai đang bị nhiều người vây đánh, đi về luôn. Cả Mạch Kiếm cũng xoay người nói với con gái. . .

- Xong hết về nhà chịu phạt, Nhan nhi!

- Đừng mà cha!!!

Mạch Kiểm nói rồi, mắt nhìn Hiên Phi trên võ đài một cái mới bước về. Hiên Phi đánh hết một nửa bọn người chỉ trong chớp mắt, xem ra không cần quá lo lắng. Số người tràn lên bị đánh te tua văng xuống nằm rên la liệt. Thật may các đại phu trong thành đã được huy động đến cứu chữa ngay nhưng không ai nguy hiểm đến tính mạng trừ gãy vào bộ phận trên người thôi.

Thế là số nữ nhân hâm mộ “siêu cấp mỹ nam nhân” càng tăng không dứt trong khi số nam nhân cầu hôn Lệ Nhan thì ngược lại không còn ai cả.

Xong việc, Hiên Phi bỏ lại sau lưng vô số người nằm rên la. Hắn phủ tay bước đến thấy nàng mặt rù rụm chau mày cả bầu từ khí thế lương. Thấy cảnh nàng như thế Hiên Phi không thể ngăn nổi mình lên tiếng.

- Ta đuổi hết đám người “điên khùng” hâm mộ ngươi nên buồn hả? Sau này chắc chẳng còn ai khùng đi hâm mộ ngươi nữa đâu nên buồn kìa một chút nha đầu heo diễm lệ há há...

Cái gã này thật là biết cách làm tâm tình của nàng biến chuyển. Nàng nhanh chóng nổi khùng la lên biện hộ cho mình.

- Ta về sẽ bị cha phạt nên mới buồn chứ bộ!

- Xạo! Ta thông cảm cho người tệ hại không ai hâm mộ mà!

- Đồ Thô Phi thú! ... đứng lại ngay cho bọn cô nương!

Lệ Nhan tức điên đi đánh Hiên Phi. Hắn cười co dờ vừa chạy vừa chọc nàng hướng về nhà. Trên một lầu có thể nhìn thấy bao quát toàn cảnh võ đài “kén rể”, có một bạch y nam nhân lặng quan sát cả hai chạy giỡn qua bên phía dưới đường lớn.

Vạn An tươi đẹp lại có việc hay đến thế xảy ra, xem ra chuyện này đi đến thật không ổn phí. Nhan Chí Bình đặt nhẹ ly trà thơm xuống bàn một cách nhẹ nhàng, tuần mâu trông lại phía võ đài vẫn còn nhốn nháo chưa xong. Chữ treo cao tên Hiên Phi vẫn còn bay phát phát phía đó.

- Ra hẳn chính là Long Hiên Phi mà cô nương ấy nhất đến. Ngươi thấy hẳn ta có tuần tú không A Thuần!?

- Không thể sánh bằng người thừa công tử!

- Haha... Hôm nay ngươi cũng biết nịnh bợ thật đó A Thuần!

Chí Bình cười nhẹ rồi nhìn theo bóng hai đứa phía xa trên phố đông. Mắt nhìn, môi lại cười mong chờ lúc có thể tái ngộ với Lệ Nhan.

Về đến nơi sau khi chuyện ti thí kết thúc, hai đứa đều bị cha mình mang ra xử phạt. Hiên Phi thật là ảm ức, oan uổng vì mình là người bị hại vẫn bị tội. Cha bắt hẳn quý trước bài vị tổ tiên sáu đời nhà họ Long rồi chửi mắng câu thuộc nằm lòng. Hắn khổ sở rên rỉ...

- Con biết mà cha. Con đâu có làm tổn hại danh dự gì nhà mình đâu. Việc này có phải do con bày ra, tại nhà đầu Lệ Nhan hết thôi!

- Nhưng con cũng có liên quan. Cha lần trước đã thấy nghi ngờ lắm rồi. Sau hôm nay cha càng thấy rõ vấn đề! - Long Bách Phi nói xem ra rất căng thẳng, nghiêm trọng khiến hẳn nhũm mày hỏi.

- Thấy gì cha?

Mặt Hiên Phi ngây thơ, nhân lúc hỏi sẵn tiện rút chân ngồi luôn không thèm quý nữa. Cha hẳn đang lo chuyện lớn nên không chú ý chi tiết gian xảo của con nhà, ông ấy chỉ vào mặt con trai nói dứt khoát.

- Con thích Lệ Nhan!

Nghe ra hẳn thật hết hồn. Không hiểu sao tim đồng thời lại bay lung tung trong ngực cảm giác có chút sợ hãi khi cãi lại.

- Cha... cha nghĩ sao con đi thích nha đầu đó chứ? Thật là tức cười! Ha ha... ha... - Hiên Phi cười không hiểu sao giọng đã mạn. Hắn không nhận ra nổi chính mình đang lúng ta lúng túng một cách bất thường.

- Không thích sao bỏ rồi vậy con? - Cha hẳn tính ý, và lại chỉ có một thằng con trai chẳng lẽ không hiểu rõ nhưng Hiên Phi vẫn cố nói.

- Không có! Con không có thích!

Hiên Phi cố khẳng định. Hắn một lòng một dạ ghét Lệ Nhan xưa giờ ai ai cũng biết, không thể xảy ra chuyện động trời như vậy. Nghe con khẳng khái đảm bảo, Long Bách Phi cũng không dám nhẹ lòng vì chuyện kinh khủng đó vẫn có thể sẽ xảy ra.

- Tốt nhất là không có! Cha không muốn làm suy gia với lão Mạch Kiểm ấy đâu. Cha đã nhờ người mai mối cho con để làm một buổi thành thân hoành tráng trả thù lần trước Mạch Kiểm không mời cha sang dự!

Xem ra cha hẳn đang hưng phấn khi nghĩ đến vẻ mặt thèm thuồng dự hôn lễ của Mạch Kiểm. Tim Hiên Phi vẫn còn run rẩy do cha nói mình thích Lê Nhan nhưng thấy cha khoái chí đến vậy lập tức nhăn nhó lên tiếng. ...

- Cha đừng có mang hôn nhân đại sự của con ra để trả thù riêng của cha chứ!?
- Vợ này cha chọn cho con. Con không thích thì vợ sau con tự chọn cha sẽ không nhúng tay vào!
- Cha chung tình chỉ một thê tử thì tại sao con phải lấy nhiều vợ chứ!?

Hiên Phi hiểu cha mình tuy bên ngoài lảng nhảng rất dữ nhưng là một lòng yêu nhớ mẹ mình. Lần nào đến ngày giỗ cũng ôm chân bàn thờ lên khóc thiết là thế thảm vậy mà cứ lên mặt tỏ ra mạnh mẽ với con. Long Bách Phi bấu môi nói với lại ngay.

- Ngốc tử này thật là... Nhiều vợ mới là sung sướng! Cha thương con như vậy con đừng phụ tình cha nha con trai cưng!?

Long Bách Phi cười khoái trá ôm con trai khiến hẳn chỉ biết chán nản. Nếu ông ấy không phải là cha ruột chắc Hiên Phi cũng quay đầu bỏ chạy vì hoảng sợ rồi.

Khi đó bên nhà họ Mạch hàng xóm, Lê Nhan cũng bị quý vì tội làm loạn gây ra sự việc chấn động này. Mẹ nàng xót con con bị quý cả canh giờ nhưng không dám xin vì chồng vẫn còn tức giận.

- Tối nay không cho ăn cơm. Cấm túc con một tháng không cho bước chân khỏi phủ!
- Một tháng sao cha? Con sẽ chết mất... mười ngày thôi cha ơi hic... con biết lỗi rồi thiết mà! - Lê Nhan rí rí khóc không ra bộ dạng động lòng người như người ta mà lại thành xấu thêm xấu nha.
- Ai biểu con quậy phá lời cả Hiên Phi vào nữa!

Mạch Kiểm cứng rắn không dễ vì cái mặt khóc xấu thê thảm của con gái tha cho dễ dàng. Nghe thế nàng chu môi hít nước mũi vào nói. ...

- Dù sao hẳn cũng giúp con đuổi hết đám người đó rồi. Cha giảm phạt đi cha! Nha cha!

Lê Nhan nước mắt cá sấu, cổ sức roi lệ rờ rạo rồi lết đến gần năn nỉ thảm thiết. Mạch Kiểm hừ lạnh cứng rắn nhưng rồi cũng không thể chịu nổi vì con gái cứ đem vạc quần mình ra làm khăn chùi nước mũi.

- Được rồi! Mười ngày thôi nhưng sau này không cho con được phép gây sự, đánh nhau với Hiên Phi như trước nữa!

Nghe đến đây nàng có chút mừng rỡ vì phạt ít nhưng lại thêm thắc mắc lùi ra quệt mũi hỏi ngây ngô...

- Sao vậy cha? - Nàng và Hiên Phi đánh nhau xung đột là thế nhưng từ nhỏ đến lớn người lớn chưa bao giờ bắt nghỉ chơi như vậy cả.
- Hai đứa đều trưởng thành rồi cứ mãi như trẻ con gây sự như vậy thật không ra thể thống gì cả.
- Chính cha và Long thúc già rồi cũng thế mà! - Lê Nhan chu môi nói "lí lẽ" khiến cha nàng tức lên phất áo nói.
- Dám cãi cha! Tăng lên mười lăm ngày phạt!
- Ah... Con đâu có ý đó! Mười ngày thôi cha ơi!

Lê Nhan thật là quá sức đau lòng có giả khóc lẫn ra giữa nhà thì cha cũng không thèm xót xa tha cho. Mạch Kiểm đi vào thì phu nhân đã dịu dàng đến bên hỏi mặc kệ Lê Nhan vẫn còn rên rỉ ở sau.

- Nhan nhi và Hiên Phi chơi chung từ bé. Chẳng không phải tự dưng căm ghét như vậy!? Nói thiếp nghe có chuyện gì đi!

Quả là chỉ có thê tử tinh ý hiểu Mạch tiêu chủ nhất. Mạch Kiểm nhanh chóng thờ dài nhớ lại đáng về cùng lời nói của Hiên Phi lúc ngoài võ đài rồi trả lời vợ.

- Ta chỉ lo cấm Thu Nguyệt cuối cùng Lê Nhan mới có gì với Hiên Phi. Ta không muốn làm sui gia với Long Bách Phi, nàng biết mà... - Mạch Kiểm nói còn hơn than thở.
- Nếu bọn trẻ có thật thích nhau chẳng càng không thể ngăn chúng được. Nhưng điều khiến thiếp sợ chính là Lê Nhan và Hiên Phi có nhớ thành một đôi... chúng nó sẽ phá nhà ra mất vì giành ăn. - Mẹ nàng đã suy ra viễn cảnh vô cùng thê thảm mà ai biết rõ hai đứa cũng có thể đoán được dễ dàng.
- Phải rồi... Dù sao lo xa vẫn tốt hơn đúng không!?

Người lớn đâu thể kiểm soát được hết mọi chuyện của con trẻ. Ai biết chừng lửa gần rom ướt cũng có thể cháy bùng, việc chưa xảy ra tốt nhất nên ngăn nó có thể xảy ra từ lúc đầu.

Với hình phạt cấm túc trong phủ, buổi hẹn đi chơi hoa đăng cho Thu Nguyệt xem như chấm hết. Lệ Nhan bảo Thu Nguyệt tự mình đi với Hiền Phi nhưng cô nhóc mắc cỡ không dám. Hiền Phi hình như cũng không có ý định đi nữa do biết nàng bị phạt.

Cha mẹ nàng phải dẫn Dĩ Hồng đi nên dẫn theo cả Thu Nguyệt. Mẹ xin cho cả nàng nhưng Mạch Kiểm cứng rắn phạt là phạt không cho ngoại lệ. Vì thế cả nhà đi hoa đăng chơi chỉ có mỗi mình nàng ở nhà thôi. Dù sao năm nào cũng xem hoa đăng rồi, nàng cũng không buồn tiếc lắm. Ở nhà ngủ một giấc sung sướng là quên ngay ý muốn đi chơi ngay thôi.

Nhưng nàng đang nhắm mắt cố ngủ sớm thì lại có tiếng người gõ khê cửa sổ lịch sự. Lệ Nhan bật dậy nhăn mặt nói vọng ra...

- Trèo tường vào nhà người ta rồi còn bày đặt gõ cửa làm gì nữa Thổ Phi!? - Xem ra không cần lên tiếng nàng cũng biết khách đến là ai nên Hiền Phi tự nhiên mở hai cánh cửa sổ. Vừa nhảy vào phòng hắt vừa nói...

- Ấy... Ta không gõ cửa lỡ người hét toán lên thì ai chịu trách nhiệm cho sự thanh bạch của ta chứ?

Hắn nói thấy ghét nhưng nàng cũng không thêm quan tâm, nhanh chóng nằm bẹp ra giường bộ dạng không chút đoan trang dù có nam nhân vào phòng. Dĩ nhiên nàng không cần giữ lễ tiết gì với hắn. Hắn chỉ nhứ mày chút xiu không còn lời nào để nói thêm mức độ tệ hại của nàng.

Hôm nay hắn biết cả nhà nàng đều đi xem hoa đăng rồi nên mới mò sang. Nhưng không ngờ vào phòng nữ nhi lại thấy chẳng có gì hay ho với bộ dạng lười biếng đó của Lệ Nhan cả...

- Cha người lần này phạt nghiêm túc vậy? Không dẫn theo người đi với cả nhà luôn!

- Đem tiêu cục ra chơi thì cha ta giận đúng rồi! - Cái quan trọng chính là nàng biết vẫn cố ý phạm sai nên cha mới điển hơn phạt cứng.

- Vậy có muốn lên đi chơi với ta không?

Hiền Phi ngồi tự rót trà nói làm nàng đang nằm vật vờ bật dậy ngay lập tức...

- Ra hoa đăng lỡ cha mẹ thấy ta thì sao?

- Thì đi chơi nơi khác. Vạn An này chắc chỉ có hoa đăng chơi thôi sao? Ta chỉ cho là người sợ không dám đi thì có!

- Sợ cái đầu heo Thổ Phi nhà người đó! - Lệ Nhan hung hăng gào lên chỉ làm Hiền Phi cười đẹp nói.

- Vậy thì đi!

Hắn đứng lên vui vẻ, nàng cũng hăm hở nhảy xuống giường chẳng nhớ chuyện cha cấm chơi chung với Hiền Phi nữa. Giữa nàng và hắn như thế bao nhiêu năm rồi làm sao bảo không chơi chung là làm được.

Nàng xếp gói cao, đắp chăn giả mình ngủ sau đó thoắt đèn trốn theo Hiền Phi. Nhưng hắn đang định trèo khỏi cửa sổ trước thì nàng đã níu áo...

- Nè! Ta có một nơi chưa từng được đến. Người dẫn ta đến đó nha Thổ Phi?

- Chỗ nào mà chưa đến!? - Nàng nổi tiếng quậy phá, nói ra có nơi chưa đến khiến Hiền Phi có chút bất ngờ nha. Lệ Nhan nhanh chóng nhe răng cười nham nhở nói.

- Thì là... thanh lâu đó! Dẫn ta đến mở rộng tầm mắt có được không?

Xem nàng nói ra không chút xấu hổ khiến Hiền Phi tái mặt nói cho một câu...

- Người đúng là không phải nữ nhi mà!

Có nữ nhân đoan trang nào muốn đi tham quan nơi chốn phong hoa tuyết nguyệt đó một cách trắng trợn như nàng đâu. Nhưng tiếc là Mạch đại tiểu thư phức tạp hơn loại nữ nhi tầm thường, nơi càng "khó vào" nàng càng muốn vào cho biết.

Thế là Hiền Phi chiều ý nàng và tiện để tiện cho người ta không kinh sợ, hắn mang cho nàng áo hồi nhỏ của mình cho nàng giả nam trang. Thế là như hai tiểu tử, nàng và hắn cùng nhau đi chơi kỹ viện.

Vào khu thanh lâu, nàng núm cứng áo Hiền Phi để bước theo khi mắt ngẩn ngơ nhìn nơi trụ lạc của nam nhân. Các kĩ nữ mặc xiêm y mong manh ít vải đua nhau kêu gọi khách vào chơi.

- Long thiếu gia!

Các cô kĩ nữ thiếu điều đập nhau để chạy ra đón hắn đến. Cả Lệ Nhan xém chút cũng bị họ đẩy ra xa tám trượng. Cũng dễ hiểu cho họ vì khách đến đây đa phần xấu xí, hỏi sao họ không ham muốn nam nhân cỡ như "siêu cấp mỹ nam nhân của Vạn An chứ. Hiền Phi thư thái nói...

- Cho ta một phòng hướng ra sông, dọn thêm đồ ăn thịnh soạn không cần ai phục vụ cả!

- Sao lại không? Bọn thiếp tự nguyện nè!

Mấy cô kĩ nữ thật muốn nhào đến lột áo hắn rồi “hưởng thụ” ngay nhưng Hiền Phi chỉ cười trừ. Dĩ nhiên hắn dẫn theo Lệ Nhan làm sao gọi ai phục vụ mình chứ. Nàng lẻo đẹo theo hắn vừa đi vừa xoay nhìn...

- Xem nguoi khiến họ buồn chưa kìa! - Nàng bĩu môi vì vẻ mặt thất vọng hàng loạt của các cô kĩ nữ xinh đẹp.

- Không phải tại nguoi cả sao?

- Sao lại tại ta? Nguoi cứ ăn chơi hết mức để ta mở rộng tầm mắt toàn bộ thú vị nơi thanh lâu chứ!?

- Nguoi không lấy được chồng không phải là không có nguyên do!!!

Hắn vừa nói vừa quất đầu nàng một cú choáng váng. Lệ Nhan rung lệ ôm đầu đầu chỉ biết bước theo.

Lên căn phòng hạng sang trọng nhất, mắt Lệ Nhan sáng trưng nhìn cả bàn đầy thức ăn ngon. Đặc biệt phòng này có cửa sổ lớn ngắm cảnh sông. Bên kia bờ chính là nơi tổ chức hoa đăng nên lung linh các loại đèn màu đủ sắc. Cảnh đẹp, đồ ăn ngon càng khiến Lệ Nhan hớn hờ...

- Tuyệt quá! Ngồi đây xem ra hay hơn chen lấn bên kia đông người.

- Xem ra nguoi thích thanh lâu rồi!

- Uhm... ta thấy chỗ này cũng bình thường mà tại sao người ta không cho nữ nhi vào chơi nhỉ?

Nàng chạy lòng vòng xem thấy không khác gì một phòng trọ đẹp có giường cùng hồ tắm cả. Hiền Phi không nói năng gì cứ mặc kệ nàng ngốc nghếch như thế. Hắn tất nhiên hiểu sức ăn của cả hai nên gọi bàn ăn hoành tráng.

- Không ăn thì ta ăn hết đồ ăn đó đầu heo diêm lệ!

- Chờ ta ăn với!

Thế là cả hai tranh nhau ăn cho thật no rồi tính tiếp. Chuyện giành ăn của cả hai dĩ nhiên diễn ra rồi càng làm phòng đầy tiếng cười giỡn pha lẫn tí xú xung đột. Cả hai không uống rượu, cái chính là Hiền Phi lo nàng say sẽ quậy phá khắp nơi không kiểm soát. Sau khi ăn uống no say, hai đứa trèo ra ngồi trên bệ cửa sổ ngắm thả thiên đăng cùng liên đăng thả trôi sông.

Lệ Nhan hớn ha hớn hờ chỉ mấy cái đèn bay thật là cao vào bầu trời đêm sáng tỏa ánh trắng rằm tháng tám.

- Năm nào cũng đẹp ha Thổ Phi! - Nàng và Hiền Phi năm nào lễ hội mà không gặp nhau xung đột cũng thấy chẳng thú vị nữa. Hiền Phi cũng cười.

- Uhm. Hay năm sau ta với nguoi lại đến đây xem nhé. Ta thấy bên kia đông người vây theo ta cũng thật mệt!

Lệ Nhan bĩu môi vì Hiền Phi lại tỏ ra mình là người nổi tiếng ở Vạn An rồi. Độ nổi tiếng của nàng cũng không thua hẳn tiếc là không bị bầu cứng như thế.

- Xem bên kia nhìn gần cũng hay vậy!?

- Nguoi thật lăm chuyen. Rốt cuộc thích xem gần hay xa?

Cả hai lại hung hăng đang nhau qua lại giống giỡn hơn xung đột. Nhưng trong không gian yên tĩnh dễ nghe vài tiếng động mạng chút kì lạ. Hiền Phi giật mình nhận ra âm thanh đó nhưng không kịp ngăn Lệ Nhan ngóng tai nghe.

Căn phòng phía bên trái có tiếng người kịch liệt rên rĩ từng hồi theo nhịp thờ dốc, vách tường mỏng ngăn phòng xem ra cũng không ngăn nổi chấn động run từng nhịp. Cả người Hiền Phi căng thẳng trong khi Lệ Nhan ngơ ngác....

- Bên kia hình như có giọng nữ nhân rên la có sao không?

- Không sao! Nguoi mặc kệ đi đừng chú ý!

Nghe thế nàng ngoan ngoãn nhắm mắt tiếp. Tuy không ra bộ dạng nữ nhi đoan trang nhưng thật sự Lệ Nhan cũng chẳng biết chút gì về chuyện nam nữ cả. Hiền Phi đâu để nàng biết hết toàn bộ thú vui ở kĩ viện chứ. Nhưng khi cả hai vừa tiếp tục ngắm cảnh đèn tiếp thì lần này từ căn phòng bên phải...

- Đại gia... ghét quá... từ từ đã...

- Chúng ta chơi trò hôn nhẹ đi mỹ nhân!

- Uhm... ghét quá hà! Đại gia hư thật!

Bên đó hình như cũng mau chóng vang chút âm thanh cao trào kịch liệt. Lúc này Hiền Phi ngồi cứng đờ cảm thấy căng thẳng vô cùng. Hắn ngồi cùng Lệ

Nhan trong hoàn cảnh này cảm thấy có chút không nên. Hiền Phi nghĩ đã đến lúc về rồi thì nàng đã chau mày nhíu mày hỏi một câu rõ ràng...

- Trò hôn nhẹ là trò chơi gì?

Nàng thật nghe tên trò chơi lạ hoắc, không biết mới hỏi hân. Hiền Phi thì đỡ ra nhìn nàng.

Lệ Nhan không xinh đẹp tuyệt sắc nhưng đôi mắt nhỏ cũng tròn sáng như sao đêm, mũi thấp cũng dễ thương, cái miệng đầy không mộng đầy nhưng mỏng mỏng xem ra không tệ chút nào. Hiền Phi nuốt khan, chẳng thể động não ngay lúc này. Điều gì đó thôi thúc kiểm soát lí trí của hân lúc này.

- Người không biết trò đó sao?

- Không! Ta với người chưa chơi trò đó qua bao giờ mà!

Nàng từ nhỏ chơi với Hiền Phi là nhiều nhất. Thấy nàng thật ngốc nghếch không biết, hân nuốt khan nói...

- ... để ta chỉ người nha!

- Hay quá! Chơi làm sao chỉ lệ đi!

Lệ Nhan hăm hở, vẻ mặt tò mò nôn nóng muốn biết ngay. Hiền Phi càng nhìn càng như hoa mắt khi thấy nàng phớt phớt cũng khá đáng yêu. Mỹ nam xấu xa cứ vậy vùng lên trong hân không thể ngừng lại.

- Oán tù ti. Ai thua sẽ bị hôn nhẹ!

- Hôn nhẹ là làm sao mới được!?

- Chơi đi ta sẽ chỉ cho...

Lệ Nhan tin tưởng, cười giờ tay oán tù ti ngay cùng hân. Ngay lập tức mặt Lệ Nhan nhăn nhúm lại do đó giờ oán tù ti toàn thua Hiền Phi. Hân vì biết rõ nàng lúc nào cũng sẽ ra thứ tự kéo-búa-bao nên nhớ, dễ dàng thắng liên tục. Nàng rầu rĩ vì thua ngay ván đầu...

- Ta thua rồi thì sao?

- Ngồi yên!

- Có đau như búng lỗ tai không Thổ Phi!?

Hiền Phi mà búng lỗ tai lúc nào nàng cũng trào nước mắt vì đau. Hân lúc này run run nghe tim đập thình thịch trong ngực. Hân chẳng nghĩ ngợi thêm dù là chút lí do ngăn mình làm như thế này, cứ vậy chòm hướng về phía nàng.

Lệ Nhan bắt đầu thấy có chút căng thẳng khi nhìn tuần nhan của hân gần sát. Thế là nàng vội hỏi...

- Trò này không dùng tay sao?

- ... dùng miệng thôi!

- Miệng há?

Lệ Nhan không biết miệng có thể làm được gì thì chút kiên nhẫn của hân cũng đã đến đích. Cánh môi hồng nhuận đầy mộng cân đối phủ nhẹ lên môi nàng. Nàng nghe cả người tê dại ngay lập tức, mắt mở tròn xoe cảm giác từ môi chạm môi sinh ra cảm giác thật lạ. Môi Hiền Phi mềm mềm thơm thơm, môi nàng lại nhỏ nhỏ chẳng đủ che lấp môi hân. Rồi Hiền Phi lùi ra, mặt sớm nóng rang đỏ ửng cố nói...

- Chơi như vậy đó!

- ... cũng không đau nhưng sao ta thấy hơi kì kì đó!

Nàng vẫn còn nghe tim đập như chạy nhanh vậy làm hân rụt rè hỏi ngay...

- Nghe thấy kì kì là kì kì ra sao?

- Tim ta đập rất nhanh nè! Có chút hơi sợ hơn là búng lỗ tai nữa!

Hiền Phi thở ra hơi mừng một chút xem ra vẫn còn có thể nhẹ lòng. Hân biết mình đã lừa gạt để hôn môi người ta nhưng xem ra Lệ Nhan miệng lưỡi không đoan trang lại khờ khạo hơn hân nghĩ. Ban nãy vì run quá hình như hân làm nhanh quá, thật muốn thử lại nên hỏi...

- Có muốn chơi tiếp không?

- Chơi chứ! Trò này lạ, ta về chỉ Thu Nguyệt và Di Hồng cùng chơi!

Hiên Phi nghe thế lập tức nói...

- Không được... trò này nam nữ mới chơi được. Ta chỉ người đầu tiên, người chỉ được chơi với mỗi mình ta thôi!

- Sao kì lạ vậy?

Hắn cảm rằng, thật không muốn Lê Nhan đem trò này ra chơi với nam nhân khác.

- Đó là luật chơi mà!

- Rồi... chơi tiếp đi!

Lê Nhan thật vô tư không biết là do ngu hay quá trong sáng không am hiểu chuyện người lớn. Dù sao hắn cũng đã lỡ xấu xa rồi nên không do dự. Hắn cố ý thắng, lại hôn lâu thêm một chút. Mỗi lần càng hôn dài ra thêm. Lê Nhan thua liên tục càng tức, rất muốn chiến thắng trả đũa với suy nghĩ đơn thuần như chơi búng lỗ tai.

Cuối cùng cũng thắng làm nàng reo lên...

- Ta thắng! Đến ta hôn nhẹ người!

Nàng nhòm lên, Hiên Phi ngồi yên nhìn nàng lao ụp đến. Môi nàng hăm hở áp lên bờ môi hồng tuyệt mỹ. Hiên Phi thật sự thích cảm giác này khi chạm môi nàng như thế và lại có chút thấy không đủ nên giờ tay giữ nhẹ người nàng lại, môi cũng hở ra thêm chút cử động làm nàng bối rối lùi ra ngay.

- Sao người lại muốn cắn ta?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Oan Gia Thật Là Thất Sách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Cuối cùng cũng thắng làm nàng reo lên...

- Ta thắng rồi! Đến ta hôn nhẹ người!

Nàng nhòm lên, Hiên Phi ngồi yên nhìn nàng lao ụp đến. Môi nàng hăm hở áp lên bờ môi hồng tuyệt mỹ. Hiên Phi thật sự thích cảm giác này khi chạm môi nàng như thế và lại có chút thấy không đủ nên giờ tay giữ nhẹ người nàng lại, môi đồng thời cũng hở ra thêm chút cử động làm nàng bối rối lùi ra ngay.

- Sao người lại muốn cắn ta?

- Không phải! Người thua nhiều nên ta cho người hôn mạnh lại ta thôi!

- Hôn mạnh khác hôn nhẹ sao?

Hiên Phi gạt đầu hướng đến cái mặt si ngốc của nàng. Lê Nhan có biết gì đâu rồi cả người dơ ra cảm thấy lưỡi hắn cứ nhiên dăm khảy nhẹ vào miệng mình. Nàng sợ đến run lên, cảm giác kì lạ khiến nàng mau chóng muốn né tránh. Nhưng Hiên Phi đã giữ tay ôm lấy lưng nàng, môi từ từ ép nàng phải hé môi tiếp nhận.

Nàng nghe rõ hơi thở Hiên Phi gần quá, chút ướt át từ môi chạm môi vừa làm nàng say sẩm, vừa có chút tò mò thêm. Đến khi nàng biết hé nhẹ theo thì Hiên Phi đã hôn đến cuồng si. Đôi môi hoàn nữ bá đạo không tận hưởng được hết bờ môi nhỏ nhắn nên ra sức cắn mút thật kĩ.

Lê Nhan nghe cả người mình mềm nhũn ra trong tay hắn. Trước mắt như mờ sương lạc vào chốn mơ hồ bất định. Môi nàng và môi hắn cứ thế liên kề triển miên ngọt ngào.

Nhưng càng hôn cả người càng thấy rất nóng nực, hơi thở dần cũng không thể đều đặn. Thế mà Hiên Phi càng không muốn dừng lại, tay vuốt lên tấm lưng nhỏ kéo ghì nàng thật sát vào ngực mình. Lê Nhan bối rối thật chịu đựng không nổi nữa nên vỗ mạnh xuống hai vai hắn đòi ngừng.

Hiên Phi miễn cưỡng không muốn rời môi nàng chút nào cũng đành ngừng nhìn thử biểu hiện của nàng. Nhưng Lê Nhan chỉ le lưỡi thở hổn hển trông thật giống Cầu Cầu nhà hắn quá.

- Ta không thích hôn mạnh đâu... Thật là khó thở! - Nàng cố hít sâu vẫn là hụt hơi do ban nãy không thở được chút nào. Hiên Phi nôn nóng nói.

- Thờ chút đi hôn tiếp!
- Không! Ta không chơi nữa đâu!
- Chơi thêm chút xíu thôi mà! - Hấn năn nỉ nhưng xem ra nàng chán rồi.
- Không chơi!!!

Lệ Nhan trèo khỏi bệ cửa sổ đi đến bàn tìm nước uống ngay. Trò này nhìn thì đơn giản nhưng khổ hơn chịu búng lỗ tai nhiều nha. Hiên Phi nhìn nàng trong bụng thật muốn chơi tiếp nhưng làm sao dụ nàng tiếp được.

Cuối cùng cả hai đi về. Lệ Nhan bình thần lắm vì cứ cho đó là trò chơi thôi, dù môi có hơi mất cảm giác và cảm xúc quái lạ xâm chiếm. Trong khi đó Hiên Phi bước sau chỉ như người mất hồn. Hấn nhìn nàng đi trước, bản thân hấn biết mình đã làm gì thì sao có thể như trước với nàng.

Đến nhà, nàng cười toe toét nói...

- Hôm nay đi chơi vui lắm! Ngủ ngon nha Thổ Phi! - Nói rồi nàng định trèo tường vào nhà thì Hiên Phi gọi.
- Lệ Nhan...
- Sao nữa?

Nàng đang bám tường nhà mình xoay nhìn. Hiên Phi cắn môi nhìn nàng rồi lại không có can đảm nói gì đành lí nhí.

- Thôi không có gì!? Chùng nào nguoi hết bị phạt gấp sau nhé!
- Ủhm. Biết rồi!

Nàng cười sau đó cố trèo vào bộ dạng thiết xấu không giống nữ nhi tí nào. Hiên Phi đứng nghe nàng đáp đất bằng móng bên trong mới có chút yên tâm đi về nhà mình bên kia. Song bước chân Hiên Phi lên thêm đây do dự, tay chạm cổng phủ thì hấn đã tự đập trán lên thân cửa mấy cái thật mạnh.

Dĩ nhiên có đập nát cái trán đẹp thì Hiên Phi cũng không thể bình tĩnh lại, cũng như ngăn má mình thôi nóng đỏ lên như vậy. Hấn nhận ra mình thật thích nha đầu đó rồi nên không cam tâm chấp nhận sự thật quá kinh khủng này.

Mỹ nam như hấn cả đời cứ chọc ghẹo người ta xấu xí, cuối cùng chính hấn lại ngớ ngẩn đi thích người ta mới đau khổ chứ.

Lệ Nhan ở trong nhà gặm nhấm hình phạt không hiểu sao lúc buồn buồn rãnh rỗi chứ nhớ trò hôn nhẹ với Hiên Phi. Bản thân nàng cảm thấy trò chơi đó thật quái lạ nhưng không biết diễn ta cụ thể là nó lạ thế nào nữa. Đợi hết phạt nàng sang tìm Hiên Phi hỏi vậy.

Song có khách đến tìm tiêu cục nhà nàng vào một buổi chiều đẹp. Bình thường ngày nào cũng có khách thôi nhưng lần này cha mẹ nàng há hốc lúng túng trước người đó. May là vẫn hay nhìn thấy Hiên Phi nên cũng không đến nỗi kinh ngạc lắm vì nhan sắc của người này.

Vị công tử đến nhà nếu đem ra so với Hiên Phi thì cũng là một bên tuyệt sắc, một bên giai nhân rồi.

- Công tử muốn chúng tôi bảo tiêu sao?
- Phải! Ta muốn đại tiểu thư của các vị bảo tiêu cho ta!

Cha nàng hơi nghi ngờ nhưng công tử này bề ngoài thật nho nhã, đường hoàn không giống phường lừa đảo nên cho gọi nàng ra ngay. Lệ Nhan ngoáy mũi bước ra thấy bạch y nam nhân khôi ngô tuấn tú bất phàm, đã gặp một lần không thể nào quên được vội hớn hờ...

- Nhan công tử!
- Chào Lệ Nhan cô nương!

Chí Bình chỉ nhìn thấy vẻ mặt nàng là tâm tình vui vẻ ngay rồi không tiếc nụ cười thật tươi trên môi. Ai nhìn cũng say sẩm như thấy đóa hoa xuân hé nở khoe sắc không ai bì kịp.

Cả Mạch Kiểm cũng phải lo lắng vì tiểu nữ cứ rên ri tên “Lệ Nhan” không hợp với cái mặt xấu của mình vậy mà luôn quen biết với những người đẹp đến mức không thể bình thường hơn. Lệ Nhan thật chỉ vui vẻ vì gặp lại cố nhân thôi.

- Công tử cần gì cứ giao phó! Cừu Nhật tiêu cục nhà tui chưa bao giờ bảo tiêu thất bại! – Lệ Nhan giờ ngón tay cái hăm hờ khoe khoan thanh danh tiêu cục nhà mình. Chí Bình càng cười đáp lời.
- Hi...Ta chỉ muốn cô nương bảo tiêu cho ta thôi!

- Hơ?? Tiểu nữ bảo tiêu không được đâu công tử!

Nàng đi dắt chó đánh nhau sinh sự còn được chứ bảo tiêu một mình thì cha không bao giờ tin tưởng đâu. Chính nàng cũng không tin tưởng nổi mình nữa, Mạch Kiểm run run cũng định nói thì Chí Bình lên tiếng ngay.

- Cô nương giúp ta bảo tiêu một vòng thành Vạn An là được!

- Ngấn vậy thôi sao?

- Ủhm! Không biết có được không tiêu chủ?

Thuộc hạ của Chí Bình nhanh chóng rút sẵn mấy tờ ngân phiếu lớn. Việc này xem ra dễ ăn ngân lượng đây khiến lòng tham của Lệ Nhan sôi trào rồi. Mạch Kiểm suy tư cũng không biết chọn lựa ra sao nhưng thấy nhiều ngân phiếu thế kia đành gạt đầu thử tin tiểu nữ một lần vậy.

Thấy cha đồng ý, nàng cũng vui lắm hơn hờ hời...

- Vậy hàng đầu Nhan công tử?

- Ta chính là hàng. Cô nương bảo tiêu cẩn thận nhé!

Chí Bình cười thật cuốn hút gây lóa mắt. Mặt nàng vì thế có chút co quắp lại, “hàng quý giá” như thế trách nhiệm khá nặng nề nha. Mạch Kiểm lau mồ hôi không biết nên lo cho con gái hay lo cho vị công tử kia đây?

Vì thanh danh tiêu cục nhà mình, Lệ Nhan đành liều mạng hành động một mình. Chí Bình có vẻ rất vui còn bảo thuộc hạ cứ về trước để được đi riêng với nàng. Khi cả hai mới ra khỏi phủ đã thấy Hiên Phi bên kia đường lớn.

Hiên Phi trùng hợp cũng ngược lên nhất trông nàng bên một công tử tuấn tú xém chút cũng bị dọa con mắt vì sự chênh lệch nhan sắc nha. Chỉ tội cho những người đi đường ngang qua thấy hai mỹ nam hai bên công phủ thật không muốn dời bước.

Chí Bình nhẹ nhàng khom người hỏi nàng nhìn sơ qua thế hiện rất thân mật.

- Đó chính là Long Hiên Phi mà cô nương từng nói với ta!?

- Oh... phải!

Nàng cười cười đáp lời một cách đoan trang nhất có thể do đang bảo tiêu “hàng quý”. Hiên Phi thật cực khổ lắm mới chấp nhận sự thật mình thích Lệ Nhan, nay thấy nàng gần kề kẻ khác trong lòng lập tức khó chịu ghen tuông muốn sinh sự ngay.

- Ai vậy, Lệ Nhan muội muội?

Lệ Nhan nhú mày, thấy chưa gì bảo tiêu phải qua ải phá loại của Hiên Phi rồi. Nhưng nàng chưa kịp trả lời thì Chí Bình đã chủ động bước đến một cách nho nhã chấp tay nói.

- Ta là Nhan Chí Bình – khách của Lệ Nhan cô nương!

- Khách bảo tiêu sao? - Mắt Hiên Phi quét từ đầu tới chân đáng vẻ công tử cao sang của tên họ Nhan này thấy khó ưa rồi.

- Phải! Lệ Nhan cô nương giúp ta bảo tiêu một vòng thành Vạn An và ta chính là “hàng” của cô nương ấy!

Chí Bình không ngại nói ra làm Hiên Phi cảm giác như mình ngồi trên tổ kiến lửa ngứa ngáy vô cùng. Cái tên Nhan công tử này rõ ràng có ý đồ muốn đi chung với Lệ Nhan mà thôi. Nàng chẳng có tí nghi ngờ, bước xuống theo khoe với Hiên Phi.

- Lần đầu cha cho ta một mình bảo tiêu đó Thỏ Phi!

- Làm gì có chuyện hần là hàng chứ? - Bị Hiên Phi chỉ thẳng mặt nhưng Chí Bình vẫn nho nhã, sắc diện thần thái sang trọng không hề bị động. Lệ Nhan thì tức rồi nha hung hăng nói.

- Ngươi đừng có phá! Nhan công tử thương lượng hết rồi ta đi đây không rảnh nói nhiều với ngươi!

Nói rồi nàng dẫn Chí Bình đi. Hiên Phi nhìn theo cả hai toàn thân run lên thật tức. Lệ Nhan đã không còn Vạn Sinh, đám nam nhân cầu hôn cũng sợ chạy hết rồi sao nay lại xuất hiện tên công tử này nữa chứ?

Bề ngoài Nhan Chí Bình không tầm thường, tuấn nhan tuyệt vời như thế không khéo Lệ Nhan ngu ngốc kia mê đắm thì tiêu. Vậy là chẳng nghĩ ngợi gì, Hiên Phi mò theo hai người đó ngay.

Đôi nam nữ đang đi dạo nhìn phố chợ Vạn An. Lệ Nhan hăm hở chỉ Chí Bình nãy chỗ vui chơi ở đây. Chí Bình rất vui cùng nàng thì phát hiện ra một kẻ đi cạnh từ đâu xuất hiện. Lệ Nhan nổi điên.

- Người đi theo làm gì Thổ Phỉ?

- Đường là của chung. Ta thích đi đâu ta đi ai nói đi theo người hả?

Lệ Nhan nghiêng răng nghiêng lợi tức, cảm giác Hiên Phi là muốn phá việc làm ăn của mình. Nếu Chí Bình không nhe nhả lên tiếng thì chắc cả hai đứa đã nhào vào nhau đánh một trận hoàng trắng rồi.

- Long Môn tiêu cục danh chấn giang hồ, được đi cùng Long công tử, Nhan mới cảm thấy thật hay quá!

Hiên Phi nghe cái giọng trang trọng lịch thiệp thập phần ‘tà ác’ của Chí Bình mà sồn gai ốc rung rinh cả người. Lệ Nhan bĩu môi nói đáp ngay lời Chí Bình.

- Đi với hắn có gì hay chứ Nhan công tử!

- Ờh? Bộ hắn ta đi với đầu heo điểm lệ như người sẽ thấy hay hơn sao?

Hai đứa liếc nhau hận không thể xung đột bằng tay chân ngay được. Tuy biết mình có ý với nàng nhưng Hiên Phi vẫn không thể ngăn nổi ý muốn gây sự với nàng nha. Chí Bình nhìn cả hai như chỉ xoay cười nói cố ý cho nàng không đề ý vào mỗi Hiên Phi nữa.

- Ta thật là muốn gặp lại Lệ Nhan cô nương mới ghé lại Vạn An. Từ tối đó ta luôn nhớ Lệ Nhan cô nương!

- Cái này... Cảm ơn công tử đã nhớ tui nha!

Nàng ôm hai má đỏ ửng mác cỡ ngay. Hiên Phi nhìn cảnh đó muốn rớt trứng mắt ra vì không ngờ nàng dễ say sẩm với mấy lời tán tỉnh tào tợn của Nhan Chí Bình như vậy.

Thấy Lệ Nhan mà cũng biết đỏ mặt mác cỡ đã đủ sốc với Hiên Phi lắm rồi. Song Hiên Phi còn sốc hơn nữa vì công tử mỹ nam này trông sáng láng, quý tộc như thế cũng bị bệnh ở đầu và con mắt sao? Nhưng nói người ta được, chính Hiên Phi cũng phải nhận định thực tế là mình cũng bị bệnh ở đầu và con mắt mới đi thích loại nữ nhi như nàng.

Hiên Phi không vui về hói Chí Bình ngay...

- Huynh biết nha đầu này ở đâu? - Thái độ của Hiên Phi như phùng đạo tặc hung dữ nhưng Chí Bình vẫn rất lịch sự đáp.

- Ta xem đó là bí mật giữa ta và Lệ Nhan cô nương nên thật tiếc không thể nói cho Long công tử biết được!

Hiên Phi cảm giác bị đánh một cú nội kinh dữ dội. Tên Nhan Chí Bình nhe nhả này nhìn vậy thôi thật lợi hại không dễ chơi. Trông Lệ Nhan ngốc nghếch mê sắc không mấy may nghĩ ngờ thế nữa càng tức chết.

Chí Bình mặc kệ dù biết mắt Hiên Phi nhìn mình như thể phóng được ra tia lửa nha.

- Chúng ta vào lầu này ăn chút gì nhé Lệ Nhan!

- Dạ! Công tử quyết sao cũng được!

- Cứ gọi ta là Chí Bình được rồi!

Trông cả hai ‘tình chàng ý thiếp’ đến phát buồn nôn. Hiên Phi không thể nào tức giận hơn được vẫn bám theo theo không ngại thể diện bị hủy hoại. Thế là khách trong quán cứ hoa mắt nhìn một bàn ăn đã có đến hai nam nhân tuần tú xuất chúng vô cùng cuốn hút.

Chí Bình đẹp có phần mềm mại, Hiên Phi đẹp có nét mạnh mẽ. Ngồi giữa hai người này Lệ Nhan cảm thấy mình càng đặc biệt xấu hơn nha nhưng cũng quen rồi nên nàng không buồn làm gì kéo ảnh hưởng chuyện ăn uống của mình.

Chí Bình vẫn cười nhìn Hiên Phi ngồi đối diện vẫn còn mang nét mặt không vui vẻ.

- Cuộc thi đệ nhất tiêu cục năm nay chắc cả hai cũng sẽ tham gia đúng không?

- Huynh cũng biết cuộc thi đó sao? - Nàng nhai chưa xong vẫn chen vô nói vậy mà trong mắt Chí Bình nàng thật dễ thương, thật thà không câu kiêu tiết như các như tiểu thư tâm thường khác.

- Cuộc thi đó ta đã nghe nói nhiều lần. Năm nay ta đặc biệt quen biết được Lệ Nhan nên nhất định sẽ đến dự!

Lệ Nhan lại mê mẩn vì Chí Bình thiệt biết cách ăn nói ôn nhu ngọt ngào. Mỹ nhân mở miệng phải ra lời lẽ cũng đẹp như thế ai như gã nào đó. Hiên Phi tay bẻ ngang đôi đứa cố gượng cười nén giận.

- Nhan công tử quan tâm Lệ Nhan như vậy thật là có sở thích hơn người!

- Long công tử xem ra sở thích cũng không khác ta là bao nhiêu!

Lệ Nhan cắn đầu không hiểu hai gã này đang nói chuyện gì. Hiền Phi chẳng lẽ chịu thua tên công tử từ đâu xấu hiện này sao. Hắn nhất định phải cho Chí Bình biết ai là người chiếm thể thượng phong ở đây.

- Nghĩ Nhan công tử không giữ sở thích đó lâu được đâu!?

- Sao lại không? Lệ Nhan thật là một cô nương rất đặc biệt!

Nhan Chí Bình không ngại nói còn cười hiền ngay một cái với nàng. Lệ Nhan chớp chớp mắt cũng nhe răng cười lại thật xấu rồi thắc mắc hỏi...

- Cả hai nói chuyện gì liên quan đến tui hả?

Mặt nàng lúc này rõ có chữ “ngu” khắc to đùng trên trán. Hiền Phi nhòm người sang Chí Bình nói không khác gì đe dọa...

- Ta với nha đầu này chơi hôn nhẹ qua rồi, chắc công tử nên ngừng sở thích đó sớm một chút đi là vừa! - Chí Bình nghe, xoay qua thấy mắt Lệ Nhan vẫn nhắm nhỏ không hiểu nên cười đáp.

- Chơi hôn nhẹ thì sao? Biểu hiện của cả hai có chút ý tứ gì phức tạp đâu!? Ta thấy có mỗi Long công tử đa tình suy nghĩ vẫn vơ thôi!

- Ngươi...

Hiền Phi nhin hết nổi nhanh chóng bật dậy với qua bàn túm cổ áo Nhan Chí Bình. Rõ ràng tên công tử này cứ nói những câu thúc hấn đánh nhau từ đầu đến giờ. Lệ Nhan cả kinh khi “hàng quý” của mình bị xâm hại.

Lập tức nàng đánh tay Hiền Phi ra rồi kéo Chí Bình nghiêng về phía mình. Nhan Chí Bình cười khẽ, cố ý nép sát vào người nàng trước mặt Hiền Phi.

- Ngươi phá ta bảo tiêu hạ Thổ Phi?

- Tránh xa hắn ra! - Hiền Phi gầm gừ, mắt nhìn Chí Bình hận không đánh tên công tử đó bầm mặt. Nhưng Lệ Nhan lên giọng nói với hắn.

- Tránh gì mà tránh? Ta phải tránh xa ngươi thì có! Về đi đừng có phá ta nữa!

Hiền Phi nghe nàng nói thế với mình, cả người run lên. Lệ Nhan hung hăng vẫn đứng nép cạnh Nhan Chí Bình. Về mặt của Nhan Chí Bình đặc ý như ngầm nói Hiền Phi đã thua rồi.

Bản thân Hiền Phi nóng tính như vậy nhưng chưa bao giờ tức giận, khó thở trong ngực đến thế. Lệ Nhan chẳng có gì hay ho đáng cho hắn thích vậy mà còn nở đối xử với hắn như vậy. Giận nàng một phần, hắn tự giận mình gốc ghêch nên xoay bước khỏi cửa sổ đây là tầng hai.

Mọi người trong quán nhìn cảnh ồn nầy giờ cũng vội trông “siêu cấp mỹ nam nhân” đáp nhẹ xuống phố bên dưới rồi bỏ đi một mạch. Lệ Nhan nhìn theo chỉ hành động đủ biết là Hiền Phi đang rất giận rồi, lòng có chút khó chịu nhưng ai bảo hắn ta là người làm sai trước chứ.

Chí Bình nhìn nàng rồi cười nhẹ nói.

- Chúng ta ăn tiếp đi!

- Xin lỗi công tử! Hiền Phi luôn nóng tính kì cục vậy đó nhưng hắn không xấu lắm đâu!

- Ta không giữ trong lòng đâu!

Chí Bình cười, nàng cũng cười cười đáp rồi cùng ngồi xuống bàn. Sau đó nàng cũng lên nhìn hướng Hiền Phi bỏ đi, cho hắn giận vài ngày rồi nàng và hắn cũng hòa nhanh thôi.

Hiền Phi bước lên thềm phủ thì cha đã chạy ra rỉ rả than thở nói.

- Con xem cô nương nào tốt hơn hà Hiền nhỉ? Chọn con dâu khổ hơn chọn vợ nhiều!

Long Bách Phi ôm một đóng tranh minh họa các cô nương do bà mai mang đến vẫn không biết chọn ai cho con trai. Trong lòng Hiền Phi đang rất giận Lệ Nhan, Mắt không nhìn đến cha đã vội nói.

- Cha cứ chọn theo ý cha. Ai cũng được miễn không phải họ Mạch là được rồi!

- Ôi! Con cha ngoan quá! Hôn lễ của con cha sẽ chẳng mời ai nhà bên đó đâu haha...

Long Bách Phi mơ màng, toát miệng ra cười càn rỡ với viễn cảnh trả thù Mạch Kiểm lần trước không mời mình sang dự. Hiền Phi không quan tâm, lòng buồn bực đi nhanh về phòng nằm trên giường bộ dạng đáng thương.

Bản thân hắn thiếu mẹ nhưng có ông cha quái dị cũng đủ rồi. Hắn chẳng cần tình cảm của nha đầu đó. Không có Lệ Nhan còn vui vẻ êm tai, “mát mắt”

hơn nữa.

Nhan Chí Bình vui vẻ hẹn gặp lại tại Cuộc thi bảo tiêu. Lệ Nhan chỉ vô tư không biết ý của người ta. Vốn do nàng không xinh đẹp nên ít người ái mộ thành ra không nhạy cảm tí nào.

Bước về nhìn bên nhà Hiên Phi, nàng biết hấn giận mình nhưng không thềm sang làm hòa. Lỗi cũng do hấn chọc phá nàng trước nên mặc kệ luôn.

- Đại tì! Sao mấy ngày rồi tì và Hiên Phi ca ca không gây sự đánh nhau?

- Muội muốn thấy cảnh tì bị đánh lăm hà Nguyệt nhi!?

Nàng nằm ngửa ra lười biếng hỏi thật lòng chi khiến Thu Nguyệt ỉu xiu.

- Tì không gây sự muội không gặp được huynh ấy!

- Vậy muội tự đi gây sự đi!

- Sao mà được!? Tì hứa giúp muội rồi mà tì tì!

- ...tì và hấn giận nhau rồi không giúp gì được nữa đâu!

Lệ Nhan lại nằm bẹp ra khiến Thu Nguyệt chán nản. Lệ Nhan thật lâu quá chưa cãi nhau, đánh lộn với Hiên Phi cảm thấy trong người cũng buồn bực. Không hiểu sao càng lớn hấn càng giận dai như vậy, trong khi lần này người sai chính là hấn chứ ai.

Hôm sau ba tì muội cùng đi chợ dạo chơi. Lệ Nhan mãi lo tiếu tít nói với tam muội thì Thu Nguyệt đã đứng sững ra nhìn phía trước. Thật sự trên phố cũng có nhiều người đang nhìn.

Hiên Phi đi cùng một cô nương nhan sắc diễm lệ, bộ dạng xem ra rất tình tứ khiến bao nhiêu nữ nhi ganh tị rơi lệ.

Lệ Nhan cũng nhìn lên, không hiểu sao cũng muốn ngẩn ngơ sốc như Thu Nguyệt. Trước nay nàng chưa từng trông thấy hấn sánh bước với nữ nhân nào cả. Nay cô nương kia có lẽ rất đặc biệt.

Chợt Dì Hồng nhanh nhẩu vẫy tay như thói quen...

- Hiên Phi ca ca!

Hấn thôi cười với mỹ nhân cạnh mình nữa nhìn ngay qua ba tì muội. Nhưng ánh mắt sớm dừng tại Lệ Nhan, tuấn nhan vì thế có chút không vui vẻ ngay. Hiên Phi cố sức giữ vẻ ngoài bình thản vẫy tay lại Dì Hồng để cùng đi với mỹ nhân. Thật sự lúc quay đi, ánh mắt của Lệ Nhan vẫn làm hấn khó chịu.

Mọi người trong chợ đông nhanh chóng bàn tán ngay...

- Nghe nói đó là vị hôn thê của Long Hiên Phi đó, tiểu thư tri phủ Giang Châu!

- Hình như sắp thành thân rồi!... tiếc quá đi!

Các bà cô, lẫn thiếu nữ đều rên rì. Lệ Nhan bấy giờ mới sực tỉnh nhìn qua thấy mắt Thu Nguyệt ứ chút lệ vрон. Xem ra Thu Nguyệt phải đau lòng lắm rồi.

Còn chính nàng cũng không hiểu sao trong ngực nhói nhói. Tự nghĩ là bản thân buồn thay cho tiểu muội nên nàng cũng không đáng đo nghĩ nhiều thêm. Hiên Phi lấy vợ cũng tốt thôi, hấn sẽ không phá nàng nữa, nàng cũng không phải bầm dập te tua mỗi ngày. Nhưng có nhữ thể nào cũng không vui vẻ được thật kì lạ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Oan Gia Thật Là Thất Sách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Hôn lễ của “siêu cấp mỹ nam nhân” gần kề càng làm gia tăng số vụ cắn lưỡi, treo cổ tự vẫn của các thiếu nữ ở Vạn An.

Theo Lê Nhan thì họ toàn là những cô nương ngu ngốc, bởi vì Thu Nguyệt của nàng có buồn cũng không làm trò như vậy. Cùng lắm Thu Nguyệt chỉ buồn bỏ ăn bỏ ngủ nằm khóc vài bữa giữ dằng thế thôi.

Nhưng dầu thiên địa hỗn loạn, người người kêu khóc thì buổi sáng của hai tiểu chủ hàng xóm vẫn không thay đổi. . .

- Hôn lễ của con trai ta không mời lão đầu Mạch Kiếm!?

- Xiiii. . . ta không thèm dự thì có!

Hai ông bố đánh nhau một trận long trời lở đất và Lê Nhan nhìn cha vào nhà không thôi chửi rủa cha hắn. Khi nhà nàng có hỉ sự không mời người ta đã đành, giờ người ta trả thù không mời lại quá “đúng lễ nghĩa” rồi còn gì thế mà cha cứ chửi um xùm.

Nàng lắc đầu không biết có phải kiếp trước cha nàng và cha hắn yêu nhau không được đành chết, báo hại kiếp này phải làm oan gia khổ vậy. Nàng lắc đầu bước ra cổng dọn bãi chiến trường hậu xung đột. Trùng hợp là Hiền Phi cũng bước ra ngay lúc đó.

Cả hai nhìn nhau, nếu như bình thường thì không phải nàng thì cũng hắn đã lên tiếng gây sự trước rồi. Ấy thế mà nay chỉ biết nhìn nhau không nói lời nào. Cả đến hai con chó cũng bất thường. Cậu Cậu của hắn cứ kêu ăng ẳng gọi con Khả Khả của nàng. Đến chó cũng không thèm cắn nhau, ai nhìn cũng biết là tình hình này quá căng thẳng rồi.

Hiền Phi nén lại cảm xúc khi nhìn thấy Lê Nhan, chỉ xoay người kéo con Cậu Cậu vào nhà. Nhưng không hiểu sao con chó cưng của hắn ù lì không chịu đi khiến hắn nổi nóng. . .

- Nhanh lên Cậu Cậu. . . không nghe lời ta sao?

Khả Khả hướng mắt nhìn bóng Cậu Cậu khuất vô cùng luyến tiếc. Lê Nhan đứng cạnh con chó bị bỏ lại chỉ biết chun mũi không ngờ có ngày nàng và hắn không thèm xung đột như vậy. Xem ra rồi thì cả hai cũng phải trưởng thành hơn, chỉ là không hiểu sao lòng nàng buồn lắm.

Chiều đó bên nhà hắn vọng qua tiếng con Cậu Cậu kêu la ồn ào khiến Khả Khả nhà nàng cứ chạy lòng vòng không yên. Chắc là chó có linh cảm của chó, nàng cố ngồi nghe Cậu Cậu sủa cả buổi trời cũng có hiểu gì đâu.

Lê Nhan cố ăn, xem như không nghe gì cả. Hắn ta cùng con nỉ cầu ấy như thế chẳng lẽ nay đi hành hạ xem ra cũng vô lí nhưng nàng sẽ cảm lòng không suy nghĩ về Hiền Phi nữa.

Cả nhà nàng đang quay quần ăn chiều rất ấm áp, hạnh phúc thì giọng gào lớn vào nhà thiếu chút vì quá hết hồn nàng đã ụp mặt vào chén com ngon đang ăn luôn rồi. Dĩ nhiên không phải kẻ to gan nào cũng có can đảm làm thế.

- MẠCH LÊ NHAN!!!

Chính là giọng của Hiền Phi khiến nàng như muốn sống dậy. Cuối cùng thì hắn cũng hết giận và chịu sang sinh sự với nàng rồi. Nàng mừng quá, chưa kịp bỏ chén xuống để chạy ra thì Hiền Phi vì quá giận đã xông vào nhà nàng luôn.

Mạch Kiếm và vợ nín lặng nhìn mặt thẳng đó như có ý đồ giết ngay con gái mình trước mặt gia chủ. Song Hiền Phi mặt quỷ dạ xoa vẫn xoay qua lễ phép trước.

- Con xin phép thưa Mạch thúc, Mạch nương! - Hàm ý là cho con đem nha đầu này ra giải quyết một chút.

- Àh. . . ừh con cứ tự nhiên!!! - Đồng nghĩa với con muốn xử con bé ra sao tùy ý con.

Được cho phép, hắn lại nổi giận đùng đùng quay sang nhìn nàng, tay gơ ra một con chó con mới sanh nhỏ xíu xiu có lông thưa màu trắng bết quánh lại. Nó vẫn chưa mở mắt nên cứ húi húi chiếc mũi hồng trong bàn tay to của hắn. Mắt nàng tròn long lanh hô lên. . .

- Chó con dễ thương quá, ở đâu ra vậy?

- Dễ thương cái con khỉ!? Cậu Cậu của ta vừa sanh tại sao lại có chó trắng lông trắng giống chó của nhà người hả? Con Khả Khả của người dám “làm bậy” Cậu Cậu của ta.

Nhìn Hiền Phi lúc này, nàng thật chỉ có một cảm xúc khó tả đó là hắn như một ông cha già cô hữu đi tìm tên nam nhân vô lại dám hại con gái mình quyết đòi lại công đạo. Lê Nhan nhủ mảy, chu môi cái lại. . .

- Êh!? Chó với chó sao ta kiểm soát được? Chuyện này với chuyện đi chúng đi ị chỗ nào khác nhau nha. Hay là Cậu Cậu nhà người mê Khả Khả nhà ta từ đầu đó nên cứ sang cắn hoài. - Nàng hất cằm cười khi thay cho độ hấp dẫn của chó nhà mình thì hắn tàn bạo quát đầu nàng ngay trước mặt cha mẹ nàng.

- Mê cái đầu nhà người. Cậu Cậu sanh xong, con nào trắng ta trả cho người hết nè!

- Cậu Cậu sanh được mấy con rồi?

Hiên Phi đi về, không quên chào người lớn. Lệ Nhan dày mặt bám theo hấn sang bên đó cùng với Khả Khả. Cả nhà nàng này giờ chỉ biết ngẩn ngơ với cả hai, giờ mới dám ăn tiếp. Cha mẹ nàng cũng không biết lúc nào cả hai mới thật sự lớn, nhưng ép lớn nhanh lại càng khó thành ra không có ý kiến.

Lúc đó Thu Nguyệt chỉ im lặng ăn. Trong lòng dù muốn không suy nghĩ thì Thu Nguyệt vẫn biết giữa hai huynh tỉ có mối quan hệ thân thiết không ai có thể xen vào.

Khi nàng sang nhà hấn thì Cầu Cầu vừa sanh xong chó con thứ sáu. Khả Khả nhanh chóng vào liếm lông các con và đoàn tụ cả nhà với Cầu Cầu. Lệ Nhan trầm ngâm nhìn chó của mình, thật không biết nó dùng cách gì có thể chinh phục con mỹ cầu to gấp đôi thân nó như vậy. Quả là Khả Khả lợi hại nha!

Dù sao trông hai con chó rất vui vẻ bên mấy con chó con, thân làm chủ nhân tất nhiên cũng vui lây rồi. Nàng và hấn chạm đầu kiểm tra lại thì có ba con trắng lông dài hết Khả Khả, một con trắng lông ngắn, một con đen lông dài và con đen lông sát giống Cầu Cầu. Hiên Phi tức ghê, cầm hai con chó đen rồi nói với nàng...

- Bốn con kia ngươi mang về đi!

- Nè! Chúng vừa sanh mà ngươi bắt xa mẹ rồi chết luôn thì sao? - nàng nói chỉ khiến hấn nổi con xung thiên khó dập tắt.

- Tại chó của ai làm bậy trước hả?

- Dù gì cũng lỡ rồi, quanh đây chỉ có hai chúng nó, không phát sinh tình ý cũng là lạ thôi!

Lệ Nhan nói không chút suy tư không biết khiến tim hấn có chút thót tim kì lạ. Hấn nhìn nàng đang cười vì mấy con chó con, cảm thấy tình cảm ngốc nghếch kia càng thêm lay động. Chính vì ý nàng nói trúng chính tâm của hấn. Nếu không phải quanh đây hấn chỉ chơi với nàng thì hấn cũng đâu lâm vào hoàn cảnh bị thâm thể chứ.

Thấy hấn không nói gì, đến phiên nàng rụt rè lên tiếng hỏi...

- Ngươi còn giận ta hả?

Hiên Phi không trả lời, dùng gương mặt đẹp xoay chỗ khác xem thường nàng một cách đáng ghét. Nàng tức nha nên chun mũi nói không khách sáo...

- Thích thì giận luôn đi đồ Thổ Phi thú!

- Lỗi của ngươi chứ ai còn dám nói thể với ta sao? - Hiên Phi cũng không hiền lành nhìn nàng nên hấn mau chóng hung hăng đáp lại.

- Ngươi còn dám nói lỗi tại ta? Chính ngươi biết Nhan công tử là “hàng quý” của ta mà vẫn sinh sự phá ta. - Nàng vì thể hung dữ gấp đôi.

- Ta không thích hấn!!! - Hiên Phi la lên, vẻ mặt cáu lại như trẻ con.

Tất nhiên nhìn biểu hiện bên ngoài là nàng biết hấn ghét Nhan Chí Bình rồi, nhưng không ngờ hấn quá nóng nảy như vậy. Hấy tức trong lòng, nàng đành giờ chân đá vào chân hấn báo hại Hiên Phi ôm chân đầu nhỏ tung tung trào ra huyết lệ...

- Sao lại đá ta cái đồ đầu heo kia?

- Ai biểu ngươi vì người lạ đi trút giận lên đầu ta chứ!? Đáng đời!

Nghe nàng nói thế, mặt đẹp của hấn giãn ra ngay. Cả người run run hỏi lại nàng...

- Ngươi chỉ xem hấn đơn thuần là người lạ thôi thật sao?

- Gặp mới hai lần thì có gì thân thiết chứ? - Nàng trả lời nhưng không suy nghĩ gì về ý tứ sâu xa của Hiên Phi. Anh chàng vì thế có chút hơi vui, lại không dám mừng vội đành hỏi nữa...

- ...vậy còn ta, ngươi có thấy thân hay không?

Lệ Nhan nghe hỏi cũng nhú chân này lại suy tư. Hiên Phi nhìn nàng, cả người run run chờ đợi. Trong lòng ngực mỹ nam, trái tim bé bỏng đang bay loạn xạ không kiểm soát nổi. Cuối cùng nàng cười vỗ vai hấn vài cái nói không khách khí...

- Tất nhiên tuy ta không ưa ngươi, người cũng ghét ta nhưng hai chúng ta phải thân thiết rồi Thổ Phi!

- ... ta không ghét ngươi đâu Lệ Nhan! - Hiên Phi cố nói ra nhưng nàng chỉ cười đáp lại.

- Xạo hoài! Không ghét mà cứ chọc ta thì chỉ có thể là ngươi khùng thôi há há..

Nhìn cái mặt ngốc của nàng cười nham nhở, hấn biết đúng là hấn khùng mới như vậy nhưng ai bảo tình cảm ấy khùng khiếp đến mức hấn không quay đầu la hét bỏ chạy được nữa. Hiên Phi rõ bản thân mình hơn ai hết, hấn cũng không cần gì phải khô cực giấu giếm với nàng.

- Ta thật ra rất th...

Má hấn có chút đỏ lại, lòng đã muốn nói ra cùng nàng nhưng mắt mở to không nên lời. Chính xác không phải Hiên Phi không có can đảm bộc bạch mà là hấn thật sự không thể mở miệng nói... vì bàn tay từ đâu bịt chặt miệng mình.

Mắt Lệ Nhan tròn xoe nhìn cảnh hấn vùng vẫy bất lực, rồi nàng khom đầu lễ phép với kẻ đang phá hấn từ phía sau...

- Con chào Long thúc!!!

- Ừm... chó con thật đáng yêu đúng không?

Vừa hỏi nàng, tay Long Bách Phi càng bấu chặt cái mặt đẹp của con, tay còn lại và hai chân ôm cứng lấy người hấn không cho cử động. Lệ Nhan ngây thơ không biết chỉ cười nói...

- Mai cho con sang xem chó con nữa được không thúc!?

- Tất nhiên rồi, con cứ sang chơi... chỉ cần con đừng nói chuyện với xú tiểu tử này thôi!

Hiên Phi tức giận cố sức gỡ tay cha ra. Cha hấn vì thế dùng thêm chút lực khóa trụ tay chân Hiên Phi. Nhìn hai cha con nhà hấn sắp ụnh nhau, Lệ Nhan không biết làm gì ngoài chạy về. Thấy nàng đi, Long Bách Phi mới buông rồi vội chạy đi đóng kín cửa. Hiên Phi nổi giận dùng đũa...

- Cha làm trò gì vậy?

- Cần con làm bậy chứ làm gì? Máy hôm nay tưởng con ngoan ngoãn rồi không ngờ chỉ vì mấy con chó nhỏ muốn bức chết cha người! - Long Bách Phi nói ra đầy uất hận thiếu đều rơi lệ than khóc. Hiên Phi vì thế càng tức.

- Con làm gì mà đến mức bức chết cha chứ?

- Con còn giả ngây? Ai mới tính nói hết ra là thích con bé vậy hả?

Quả là con cái không thể qua mắt cha mẹ. Cha biết hết rồi, mặt Hiên Phi có chút đỏ thẹn, tuy bối rối nhưng tình cảm trong lòng hấn luôn rõ ràng không cần gì chối bỏ. Thế là hấn nhìn thẳng ông bố mỹ nam trung niên của mình khẳng khái nói...

- Phải! Con thích Lệ Nhan đó!

- Tiểu tử thú này... tại sao lại là con gái của Mạch Kiếm hả? Sáng nào cha cũng đánh nhau với ông ta con không hiểu sao? Cha và ông ta không đội trời chung đó con trai!

Long Bách Phi gào lên hận không thể phun ra lửa, trào huyết lệ để diễn tả cừu hận cao thâm này. Thế mà Hiên Phi vẫn đứng đung khoanh tay trước ngực, nhũn nhũn đáp...

- Xạo quá cha ơi! Hơn hai mươi năm nay cha và Mạch thúc vẫn là hàng xóm chung một mảng trời đây!?

Long Bách Phi á khẩu không ngờ nói thế cũng bị con mình bắt có sửa lời. Ông ấy vì thế càng tức giận hơn...

- Cha tuyệt đối không cho con gây lộn xộn! Mạch Kiếm cũng không cho con gái thương con đâu nên từ bỏ sớm đi con trai!

- Tại sao con phải từ bỏ. Con thích Lệ Nhan, con không cần quan tâm cha hay Mạch Kiếm ra sao hết!?! Chính con sẽ đi nói hết cho Lệ Nhan biết. - Hiên Phi nói cứng cỏi làm Long Bách Phi nghiêng giọng.

- Con thử bước khỏi cổng phủ một bước đi thì đúng có trách cha thương con lại ư ngược đãi!

Hai cha con cứng đầu trừng mắt nhìn nhau, Hiên Phi không thêm sợ cứ thế xoay bước khỏi cha một cách cứng đầu. Long Bách Phi run lên, cảm giác còn hơn ý trung nhân phản bội đi theo người khác. Xem ra giờ có muốn thương con cũng phải khó khăn rồi.

- Người đâu? Mau bắt trời thiếu gia lại cho ta!

Gia nhân trong phủ nghe tiếng tiêu chủ ùn ùn theo ra. Thương cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi... thành ngữ trên áp dụng không đúng nơi, với con cái nhà họ Long, cần tàn bạo hơn nhiều nhiều.

Thế là Long Môn tiêu cực dậy sóng, tiếng đánh nhau huỳnh huỳnh mãi một lúc mới kết thúc bằng giọng hét thất thanh chấn động của Hiên Phi.

- Lão già chết tiệt! Tui mà là con riêng của mẹ thì hay biết mấy rồi!

- Yên tâm đi. Nếu con là con riêng thì cha cũng cho con uống sữa độc lâu rồi con ơi!

- Thả con ra! Con ghét cha! Cha xấu xa...

Cả bên nhà nàng còn có thể nghe rõ giọng kêu gào thống khổ của Hiền Phi. Lệ Nhan có chút mùi lòng không biết hẳn làm gì khiến Long thúc giận ghê như vậy. Từ xưa giờ Long Bách Phi đem hẳn ra dạy dỗ theo gia quy, Hiền Phi đều te tua. Nay hẳn lớn như thế, không rõ Long thúc sẽ tàn bạo hơn đến mức nào?

- Muội quyết định rồi đại tì! Muội sẽ không suy nghĩ về Hiền Phi ca ca nữa đâu! - Thu Nguyệt nói ra thật rõ ràng, đầu có đứt khoát nhưng ánh mắt vẫn đượm chút buồn nhẹ.

Lệ Nhan không nằm lười biếng nữa, vội ngồi lên nhìn tiểu muội của mình cười mỉm thật cố gắng. Lòng nàng xót xa không biết làm sao nữa đành nói hơi thiếu não.

- Tì xin lỗi đã không giúp gì được cho muội! - Lệ Nhan biết mình ưa miệng mồm leo mép nhưng lại không làm nên thành tựu gì. Thế nhưng Thu Nguyệt chỉ nói.

- Đâu phải tại tì. Huynh ấy thành thân mà, và lại muội biết Hiền Phi ca ca chỉ xem muội đơn thuần như tiểu muội thôi!

Trông tiểu muội xinh đẹp khổ vì hẳn, nàng thật muốn xông qua nhà hàng xóm làm loạn nha. Chuyện cũng không có thể, Lệ Nhan biết Thu Nguyệt mạnh mẽ hơn bề ngoài sẽ vượt qua hết thôi nên cũng đành cô vũ theo sự lạc quan đó.

- Vậy thì quên phứt cái tên Thổ Phi ấy đi! Trên đời này còn biết bao nhiêu nam nhân tốt dành cho tiểu muội của tì chứ!?

Nghe thế Thu Nguyệt cũng bớt đau lòng, trong phòng cũng nhanh chóng vang tiếng hai tì muội cười khúc khích. Xem như từ giờ nhà nàng không còn gì liên quan đến Hiền Phi nữa. Lệ Nhan sẽ cho đó là một việc tốt.

Sáng hôm sau, hai ông cha đánh nhau xong, nàng liền qua nhà hẳn xem mấy con chó con. Nhưng ngồi chơi với bảy chó một hồi, nàng mới loay hoay hỏi...

- Hiền Phi đi đâu rồi Long thúc? Sao hẳn chẳng cho Cầu Cầu ăn gì hết?

- Àh... nó đi bảo tiêu rồi con! - Long Bách Phi cười nói khi mồ hôi lấm tấm phủ trán. Nghe thế nàng lại càng khó hiểu hơn.

- Mới vừa đi hả thúc? Hình như bốn ngày nữa thành thân rồi mà!

- Nó... nó tranh thủ đi sớm vì muốn khi thê tử về nhà sẽ có nhiều thời gian bên nhau!

Lệ Nhan có chút sững người khi nghe “thê tử của Hiền Phi”. Có lẽ nàng chưa tiếp thu nổi chuyện hẳn sẽ có vợ hay sao nên hơi buồn bã trong lòng. Còn Long Bách Phi căng thẳng hi vọng Lệ Nhan sẽ tin lời nói của người lớn. Ông ấy khẽ nhìn hướng phòng của thằng con ngay góc khuất hậu viện mong mọi thứ sẽ trôi chảy.

Vài ngày sau chó con đã mở mắt khỏe mạnh đáng yêu. Đồng thời bên Long Môn tiêu cục cũng nô nức chuẩn bị trang trí hi sự. Lần này đến phiên nàng chứng kiến vài đồ treo cao cao. Vì quá ghét Hiền Phi, đến hi sự của hẳn, nàng nhìn cũng thấy chướng mắt không vui.

Long tiêu chủ đương nhiên muốn hôn của con trai mình phải thật là hoành tráng nên tự đứng ra chỉ đạo công việc sắp xếp trong phủ. Còn Hiền Phi là tân lang lại chẳng thấy xuất hiện dù đến tận hôm cận ngày rồi.

Nàng bèn lên lại xin thật lễ phép.

- Long thúc cho con mang Cầu Cầu và mấy con chó con về nhà con được không ạ? Hiền Phi cũng chưa về, nhà bên này lại có hi sự nên con thấy để tì nó ở bên nhà con sẽ tốt hơn!

- Được! Con cứ thoải mái, chăm sóc chúng giúp Hiền Phi nhà thúc nhé!... Còn về phần không mời cả nhà con, thúc cũng thật “áy náy” trong lòng.

Long Bách Phi cười cười nói với nàng. Dù có ghét Mạch Kiểm nhưng con gái lão ta ngoan ngoãn lễ phép, Long Bách Phi không có lý do gì thù ghét. Nhìn Lệ Nhan, ông ấy càng thấy mình có lỗi ghê gớm.

Lệ Nhan cười đá mắt ngay với cha hẳn và trả lời thật lém lỉnh...

- Thúc đừng xem con là người lạ. Con biết thúc có ý chọc tức cha con mà!

- Ấy... đừng nghĩ thúc nhỏ nhen nha! - Long Bách Phi chỉ biết cười trừ vì phúc hắc thâm sâu đã bị trẻ con nhìn thấu hết thảy rồi.

- Là do cha con trước thôi thúc. Con xin phép!

Nàng cho sáu con chó con vào giỏ mây để mang về nhà mình. Khả Khả có vẻ rất phấn khích khi đưa Cầu Cầu về. Nhưng Cầu Cầu ngoan ngoãn đi theo nàng vẫn ngoảnh nhìn lại hướng phòng Hiền Phi rồi cất tiếng sủa có chút kì lạ. Cha hẳn run lên lo lộ chuyện nên ngăn không cho Cầu Cầu chạy vào hậu viện.

Lệ Nhan đến dẫn Cầu Cầu đi về nhưng trong lòng cũng có chút hoài nghi hành động mờ ám của cha hẳn.

Đến tối, nhìn quanh đường vắng tanh, nàng trèo tường vào nhà hấn xem thử. Và quả nhiên phòng Hiền Phi vẫn còn sáng đèn, lạ lùng hơn chính là từ cửa chính cho đến các cửa sổ đều bị khóa ngoài.

Nghĩ đến mấy ngày nay hấn không đi bảo tiêu chỉ bị nhốt trong phòng làm nàng lập tức chạy đến gõ cửa, trong lòng có chút hồi hộp...

- Thổ Phi? Ngươi có trong đó không?

Hiền Phi đang nằm một đống thê thảm trên giường, nghe tiếng Lệ Nhan ngoài cửa sỗ lập tức tỉnh táo sống lại. Hấn mừng đến rơi lệ nha chòm ngay đến cửa...

- Lệ Nhan... mau cứu ta đi! Cứu ta!

Nàng cần mỗi nghe hấn rên từ trong. Người nhốt chỉ có thể là Long thúc thôi, nghĩ thế nàng có chút hơi sợ. Nhưng bỏ mặc hấn như thế cũng không xong. Thế là nàng nhanh chóng đi tìm một thanh kiếm cứng cáp để phá khóa.

May là nàng không thuộc loại nữ nhi chân yếu tay mềm vô dụng nên thành công giải cứu mỹ nhân. Cánh cửa mở ra, nàng chưa kịp thấy gì thì Hiền Phi từ trong đã chồm ôm lấy cả người nàng còn đứng ngoài cửa sổ.

Chưa phải nàng chưa từng ôm ấp qua cùng hấn nhưng quá đột ngột khiến cho tim nàng đập loạn, má cũng nóng lên rồi xô hấn ra.

Hiền Phi đang chồm trên giường cạnh cửa sổ lớn nên vì cú xô của nàng té lăn quay một vòng. Hấn ôm đầu uất hận gào lên...

- Sao ngươi mạnh tay vậy đầu heo kia?

- Tại... Tại ngươi ôm như muốn siết chết ta chứ bộ! - Nàng trả lời có chút ấp úng. Tự nhiên thấy hơi ngại với Hiền Phi khiến nàng kinh hãi hơn nha. Hiền Phi bừm môi đáp lại.

- Ta chỉ vì mừng quá. Bị lão già nhốt hơn ba ngày rồi tưởng tiêu đời luôn. Phải mau trốn thôi!

Nói rồi Hiền Phi cuống quýt mở tủ lấy quần áo cho vào túi chuẩn bị bỏ trốn. Lệ Nhan cố hít thở đều lại để bình tĩnh, sau đó cũng trèo luôn vào trong. Ngồi xuống giường nhìn hấn thu xếp, nàng không khỏi khó hiểu...

- Sao ngươi lại trốn? Chẳng phải ngày mai ngươi thành thân rồi hay sao?

- Thì đó chính là lí do ta phải trốn đó!

Hiền Phi vẫn loay hoay tìm cho ra số ngân lượng mình giấu riêng dưới gầm tủ phòng những chuyện thế này. Đã có gan bỏ trốn thì tuyệt đối không thể để hết tiền phải quay trở về – đó chính là nguyên tắc của Long công tử. Hấn còn định bụng mang theo vài món đồ quý giá có thể cầm cố thêm.

Lệ Nhan nhử mày càng không hiểu hơn nên lên tiếng...

- Hôn lễ của ngươi cơ mà sao lại trốn? Cô nương đó ta nhìn thấy cũng rất xinh đẹp... xứng với ngươi lắm. Chẳng phải ngươi cũng tỏ ra đầy tình ý đó sao?

Nàng nói như mình đang tự nói nhằm một mình bằng tâm trạng không vui. Thật sự chính lúc đó nhìn thấy hôn thê của hấn ngoài chợ cùng sánh bước với hấn thì nàng đã không thích một cách kì lạ rồi. Lệ Nhan lại tự cho là mình vì quá lo cho tiêu muội nên cũng khó chịu theo.

Hiền Phi thôi lấy đồ nữa và nhìn nàng ngồi đó. Lời nàng nói ra giữa hấn và cô nương khác, chính bản thân hấn cũng khó chịu. Hấn bước đến làm nàng hơi run ngẩn nhìn...

- Cô nương đó là do cha ta chọn thôi!

- Vậy sao từ đầu ngươi không phản đối ngay? Đợi đến lúc Long thúc nhốt mới muốn bỏ trốn sao? - Chuyện hấn làm quá khó hiểu hỏi sao nàng không hỏi lại. Hiền Phi chỉ đứng đưng đáp lời ngay.

- Vì lúc đó ta giận ngươi!

Nghe Hiền Phi nói thế, mặt nàng có chút si ngốc khi hỏi ngược lại hấn...

- Ngươi giận ta thì có liên quan gì chứ? Hay là ngươi rãnh rỗi hết lí do nên mới đổ thừa trên đầu ta hả Thổ Phi?

Lệ Nhan không chịu tội oan uống như thế đâu nên tỏ chút thái độ hung hăng. Hấn thật không hiểu nổi sao mình lại siêu lòng với loại nữ nhi nóng nảy, hung dữ, lại không đẹp như nàng vậy chứ. Thậm chí có lúc hấn còn cảm thấy Lệ Nhan thiếu nữ tính hơn cả mình.

Nhưng khổ nỗi trong tâm hấn chỉ có nàng, ba ngày bị nhốt hấn chỉ nhớ nhung mình nàng, tưởng vô vọng rồi không ngờ rằng chính nàng đến cứu hấn ra.

Hiền Phi ngồi xuống trước nàng vẫn còn đang ngồi trên giường thấp. Tự dưng nàng có chút xiu căng thẳng, dù không biết Hiền Phi định làm gì nhưng

nàng cảm thấy nên né tránh trước. Song hắn đã kịp nắm lấy tay nàng.

Lệ Nhan tưởng tìm văng ngược khỏi người vì giật mình rồi, may là nàng tinh thần vững chắc nên chỉ vội cố rút tay ra và hét toát lên...

- Làm trò gì vậy Thổ Phỉ?

Hiên Phi vẫn kiên nhẫn cầm lại tay nàng lần này siết chặt hơn không dễ cho Lệ Nhan vung tay ra nữa. Nàng nuốt khan nhìn trực diện cái mặt đẹp hoa nhường nguyệt thẹn của hắn. Nếu cứ phải lâm vào tình cảnh này lâu thêm chắc nàng phải đi gặp đại phu chữa bệnh lóa mắt mất thôi.

Hiếm khi Hiên Phi giữ nét mặt nghiêm túc như thế, lại càng đẹp hơn khiến nàng điên lên không muốn ngồi yên thêm chút nào cả. Nhưng khi hắn lên tiếng, nàng thần thờ ngay.

- Chúng ta cùng nhau bỏ trốn có được không Lệ Nhan!?

Đôi môi hoàn mỹ của hắn đang lái nhai cái chuyện động trời gì đó thật làm nàng đình tai nhút óc. Phải mất một khoản thời gian phân tích bằng cái đầu không mấy thông minh của mình, Lệ Nhan mới thôi ngó người ra.

Tay hắn vẫn nhất mực cầm chặt tay nàng khi chờ đợi thật hồi hộp. Vậy mà nha đầu ngốc nở đáp lời hắn bằng câu hỏi khác vô cùng trong sáng – ngay thờ...

- Tại sao ta phải bỏ trốn với ngươi chứ? Ngươi trông ta rảnh lắm sao?

Hiên Phi ghen ngào vì mớ tình cảm chất chứa ứ trong cổ họng không thốt nên lời chỉ vì vẫn không thể tin chuyện mình lại đi si mê Lệ Nhan. Người ta đã nói ra đến thế rồi, nàng thật biết cách làm tâm hồn mỹ nam tổn thương.

Nhìn Hiên Phi có vẻ sốc đến mức chỉ biết gục đầu thê thảm, Lệ Nhan tranh thủ rút tay ra thật nhanh. Nếu cứ nói chuyện với oan gia khi tay trong tay, thì nàng lo lắng sẽ phát sinh chuyện kì cục hơn như chân trong chân vào một ngày không xa.

Nhưng Hiên Phi không buông, hắn ngẩng lên nhìn nàng. Nàng càng khờ khạo khi nhắc trông gương mặt anh tú tuấn mỹ đó có chút mác cỡ hồng hồng hai má lúc nói với mình.

- Ta không muốn lấy vợ... Là ta thích ngươi nên mới muốn bỏ trốn cùng ngươi, Lệ Nhan!

ĐỪNG!!! Đó chính là tiếng sét vang trong đầu Mạch tiêu thư sau mười tám năm lẻ ba tháng mười ngày chơi chung vô tư trong sáng cùng hắn. Hiên Phi vừa nói ra một chuyện thật quá khinh thiên động địa. Hắn thích nàng sao?

Việc này sốc hơn cả thấy trứng vịt nở ra con gà nữa nha. Nàng thật không biết sao chuyện như thế lại có thể xảy ra và cả nguyên nhân phát sinh nữa chứ? Nhưng tìm nàng đã đập loạn nhịp trước khi nàng lấy kịp nhận thức. Hai má vì hồi hộp cũng nhanh chóng ửng đỏ theo hắn.

Thấy nàng mác cỡ, xấu hổ như vậy khiến Hiên Phi có chút mừng rỡ vì đó là phản ứng theo chiều hướng tốt cho hắn. Anh chàng nhòm người lên sát hơn lần nữa lập lại...

- Ta thích ngươi thật lòng đó!

Lệ Nhan rụt rè nhìn hắn. Chẳng hiểu sao bình thường nàng sức lực một tay nâng trâu, mộ tay vác gấu là thể nhưng giờ yếu xiu nói không ra hơi. Cảm xúc này thật quái lạ, đột ngột đến khiến nàng bối rối lắm. Hiên Phi thì không như nàng, hắn không nhẫn nại hôn nhẹ ngay lên môi nàng.

Bờ môi hắn vẫn vương trên môi nhỏ nhắn, nàng lấp bắp nói khi hơi thở Hiên Phi vẫn phả nhẹ rất gần...

- Chưa oản tù tì sao ngươi lại hôn nhẹ ta chứ?

- Ta thật thích ngươi lắm... Ngươi có thích ta không?

Hiên Phi nôn nóng chờ đợi câu trả lời từ nàng, cả người dán sát chỉ thiếu một vòng tay là ôm trọn người nàng mất rồi. Với cái tư thế đó, dạng câu hỏi nọ, đầu óc vốn hơi ngốc nghếch của nàng càng trở nên siêu cấp đần độn. Nàng thật sự chưa bao giờ suy nghĩ mình và Hiên Phi sẽ như thế nào nếu như không xung đột đánh nhau. Vì thế chuyện mới mẻ này làm nàng lúng túng.

Hắn thích nàng, còn nói mấy lần như vậy chắc không phải khùng điên nói nhảm rồi, trong lòng nàng cũng có chút vui vui.

Song nghĩ đến nàng có thích lại hay không thì nghĩ thật không ra. Hiên Phi chờ lâu quá trong run rẩy và hồi hộp nên lại bực mình. Phải kiếm chế bản ngã xấu xa lắm hắn mới không đánh nàng một cú sau khi bày tỏ tình ý trong tim.

- Suy nghĩ nhanh nhanh một chút đi đầu heo!?

- Chuyện này nghĩ nhanh sao được? - Lệ Nhan cố cãi lại không dễ cho hắn có cái quyền nói thích rồi ức hiếp người ta. Nhưng Hiên Phi khổ sở rí rí nấn nỉ thật đáng thương.

- Ta hồi hộp lắm. Bắt ta chờ lâu ta sẽ đánh ngươi!

- Hung dữ như vậy còn nói là thích ta sao?

- Kiểu thích của ta vậy đó! Làm gì được ta hả?

Hắn thật hung dữ và bạo lực, nàng định nổi hứng nói không thích ngay nhưng nhìn vẻ mặt hắn cũng có chút đáng thương nên ngần ngại suy nghĩ thêm chút nữa.

Thật ra từ nhỏ đến giờ, có đánh nhau cãi lộn với hắn, nàng cũng không có ghét cay đắng tận xương tủy. Có thể gọi là có chút ghét nhưng thân thiết hiểu rõ đối phương như hiểu chính mình.

Nghĩ đến khi nàng buồn khóc hay phiền phức gì đó, hắn đều cạnh bên. Hiên Phi cũng là nam nhân tốt, nếu không khuếch đại một cách khoa trương là siêu cấp mỹ nam nhân. Cả đến Thu Nguyệt xinh đẹp còn thích hắn nữa mà hắn chỉ có cái tội hay ức hiếp nàng thôi. Nhưng nghĩ về tình cảm nàng dành cho hắn thì khó nói quá.

Lệ Nhan suy nghĩ lung tung rồi bất giác nhớ ra ý nghĩ thoáng qua Thu Nguyệt thích hắn. Tiểu muội của nàng thật rất thích Hiên Phi, nàng là người hiểu rõ hơn ai hết.

- Lệ Nhan! Ta chết mất, nghĩ nhanh lên!

Hiên Phi thờ không nổi khi chờ nàng đáp lời. Nàng thì phút chốc đỡ đỡ nhớ tiểu muội của mình. Thu Nguyệt thích hắn như vậy, làm sao nàng có thể thích hắn cơ chứ. Hiên Phi thì hết nhẫn nại, không thêm chờ nữa mà cầm tai nài, nắm tay nàng nói...

- Chúng ta bỏ trốn trước rồi từ từ ngời trả lời ta sau cũng được!

Nàng cảm nhận bàn tay ấm to lớn nắm tay mình, mắt nhìn Hiên Phi sau đó rút ngay tay ra, lắc đầu nói bằng chất giọng có chút rồi bời...

- Ta không đi với ngời đâu! - Hiên Phi nghe thế chỉ nhún mày giờ tai nài cho nàng thấy rồi cất tiếng năn nỉ.

- Đi đi mà! Ta có mang theo nhiều ngân phiếu lắm không bỏ đối ngời đâu. Ở lại cha ta bắt ta thành thân, còn cấm hai chúng ta bên nhau nữa!

- ...ta không thể thích ngời đâu!!!

Lần này nàng nói khiến Hiên Phi đơ ra. Trong tim chưa gì đã thấy tê tái hết một nửa. Hiên Phi vẫn không vội chấp nhận, hắn buông tai nài, tay giữ lấy vai nàng...

- Sao lại không thể? Ta rất thích ngời mà Lệ Nhan. Hay sợ cha chúng ta phản đối?

Lệ Nhan nhìn ánh mắt Hiên Phi hướng về mình, trong lòng nàng còn hơn bị ai đó tra tấn tàn nhẫn nhất. Nàng chỉ biết nói ra trước khi lún sâu thêm chuyện tình cảm cùng hắn...

- Không... ta chỉ không thể!

- Lệ Nhan!!!

Nàng nhắm mắt không dám nhìn hắn thêm chút nào và xoay người nhảy nhanh khỏi cửa sổ để trốn tránh Hiên Phi. Hiên Phi đứng nhìn, tay vừa giữ lấy nàng giờ buông thông xuống. Gió từ cửa sổ cuốn vào phòng lạnh lẽo. Hắn chưa từng thấy trông rỗng đến thế?

Chẳng lẽ trong chuyện này chỉ có một mình hắn đa tình thích người ta, còn nàng không hề có ý tứ gì. Nhưng cho dù không thích, nàng cũng không cần chạy như thế làm tim hắn đau nhói, vô cùng khó thở.

Và đột ngột phía cửa chính có người mở cửa đi vào...

- Ăn tối nè con trai cưng!

Long Bách Phi cầm mâm cơm đi vào nhìn thấy cửa sổ mở toan liền hết hồn thiếu chút quăng hết cơm canh khỏi cửa rồi. Nhưng cửa sổ như thế cũng không đáng sợ bằng Hiên Phi chỉ đứng như trời trồng không bỏ trốn. Rõ ràng bên cạnh thằng con có tai nài, ông ấy thật sợ nha nên rụt rè gọi...

- Hiên nhi!...

Hiên Phi ngược lại nhìn cha bằng ánh mắt đau đớn khiến kẻ làm cha phút chốc sững sờ. Long tiêu chủ chưa từng thấy con trở nên như thế nhưng trong lòng lo sợ đây chỉ là "mỹ nhân kế" của Hiên Phi để trốn chuyện thành thân.

Nhưng Hiên Phi không nói lời nào chỉ trèo lên giường lấy chăn đắp kín đầu nằm co ro tự gặm nhấm đau khổ. Long Bách Phi thấy con như thế chỉ siết chặt nắm tay lại run lên hồi hồi lúc này thì Hiên Phi cũng chẳng chịu kể ra cho mình nghe đành ngậm ngùi... đi khóa chặt lại cái cửa sổ, phòng khi hắn nổi hứng bỏ trốn thì lại khổ thân.

Chương 9

Cả Vạn An, ai ai cũng được mời đến dự hôn lễ của thiếu gia Long Môn tiêu cục, ngoại trừ nhà họ Mạch hàng xóm. Mạch Kiểm vì thế tức giận, chửi rủa Long Bách Phi cả ngày khiến cho Thu Nguyệt có muốn buồn cũng không còn tâm trạng.

- Lão già họ Long ấy tưởng mình hay lắm sao? Ta còn có ba tiểu nữ, lão chơi ta lần này cũng không có thằng Hiên Phi thứ hai, thứ ba nào “đầu hôn lễ” với ta. Đến lúc đó ta sẽ không mời lão lại những ba lần haha...

Mạch phu nhân để mặc cho chồng cười nham nhở đắc ý còn hơn nổi khùng vì hôn lễ nhà hàng xóm. Vì lo Thu Nguyệt sẽ buồn chuyện Hiên Phi nên phu nhân đặc biệt nấu chè hôm nay cho cả nhà ăn.

Bên kia nhanh chóng vọng qua tiếng kèn nhạc báo giờ lành thật nhộn nhịp. Phu nhân nhìn bàn chỉ có Dĩ Hồng và Thu Nguyệt vì Lệ Nhan từ sáng đến giờ vẫn không thêm ra khỏi phòng mới buồn buồn nói.

- Lệ Nhan chắc lại nhớ hôn lễ không thành lần nọ nên buồn quá không ra đây!

- Gọi nó ra, có gì phải buồn chứ? Ta sẽ nhanh chóng tìm nam nhân tốt cho Nhan nhi thành thân để trả thù Long Bách Phi! Còn con Nguyệt nhi, không được buồn đâu đó! - Mạch Kiểm biết con gái thứ của mình có ý với Hiên Phi mà nên dọa trước.

- Con đâu có!

Thu Nguyệt trong lòng cũng không mấy êm ái nhưng không hề buồn bã quá mức như cha nói. Chuyện thế này chỉ nên thầm chúc phúc cho Hiên Phi ca ca.

Ở bên ngoài cổng, Long Bách Phi cười nhìn tiểu tử nhà mình làm tân lang thật tuần tú. Vặn trên người hồng y, bước lên bạch mã tuy có chút thô thần nhưng dáng vẻ của hắn vẫn vô cùng phong độ. Các cô nương chỉ biết thầm khóc đau khổ không muốn chứng kiến siêu cấp mỹ nam nhân “xuất giá” chút nào. Ai đi dự hôn lễ cũng thấy nhiều cảm xúc mâu thuẫn vui buồn lẫn lộn trong số khách đến.

Vậy mà Hiên Phi chẳng chú tâm đến xung quanh, hắn ngồi trơ ra trên ngựa khi kèn nhạc chứ thổi vang um xùm xung quanh. Mặt mày của mấy người thổi kèn đã tái xanh hết cả vì hệt hơi nhưng tân lang vẫn không chịu xuất phát rước tân nương về.

Bà mai cũng bồn chồn, quan khách bắt đầu xì xầm bàn tán không biết hôn lễ này có chuyện phát sinh giống Cửu Nhật tiêu cục lần trước hay không? Long Bách Phi hơi lo sợ, đứng nói với con...

- Đi nhanh cho kịp giờ lành đi con!

Long Bách Phi đưa mắt long lanh ra hi vọng thằng con mình sẽ không phụ lòng cha yêu thương con nhót suốt mấy ngày nay. Nhưng cái mặt nam nhân già của ông ấy không đủ sức quyến rũ Hiên Phi. Hắn chẳng mấy may quan tâm, cứ thế tự làm nhảm...

- Con không hiểu...

- Hiểu hay không cứ chờ rước tân nương về thành thân – động phòng rồi sanh cho cha một tiểu tôn nhi bồng bế sau đó hãy suy nghĩ sau nha con!

Long Bách Phi thật không muốn có chuyện kinh hãi nào xảy đến làm tổn thương trái tim mỹ nam trung niên của mình đâu.

Các vị khách đều hoài nghi chờ tân lang xuất phát trước tân nương về. Kiệu hoa, sinh lễ đều chuẩn bị xong cả rồi nhưng quan trọng là tân lang có vấn đề. Họ truyền tai nhau không biết đây có phải là phong trào của các tiêu cục lớn muốn có một hôn lễ không thành thật là hoàng tráng.

Long Bách Phi nghe mờ hồ vương đầy trán khi cứ chờ con như thế. Nếu nhạc phụ đi rước tân nương được chắc ông ấy cũng nguyện đi rước ngay thay Hiên Phi rồi. Cuối cùng Hiên Phi có chút cử động nhưng hắn lại ngược mắt nhìn sang Cửu Nhật tiêu cục bên cạnh. Long Bách Phi hoảng lên, không muốn “chuyện đó” xảy ra chút nào...

- Đi rước tân nương đi Hiên nhi!!!

- ... cho dù người ta có từ chối cũng đâu có nghĩa con phải tự chịu khổ một mình như vậy chứ!? Con hiểu ra rồi cha ơi!

Hiên Phi có chút tỉnh táo hơn vội nói với cha. Ông ấy rung lệ nhìn con mong con đừng làm chuyện nông nổi. Tuy nhiên đến nước này có gì cản Hiên Phi lại cũng đã muộn, anh chàng kéo dây cương làm con ngựa hí vang.

Vạn An lần nữa lại có một hôn lễ khó quên nếu không nói là rất đáng nhớ khi tân lang thúc ngựa đi ngược vào nhà hàng xóm. Ai mà không biết Hiền Phi chắc cũng cho là hẳn không biết cười ngựa mới để “lạc dây cương” đi bầy bạ như thế. Còn Long Bách Phi nhìn cảnh chỉ có thể giơ tay lên trán, choáng vàng rồi té lăn quay không thể chịu nổi.

Trong Mạch gia, Mạch Kiểm đang nho nhả thưởng trà thắm giọng sau khi ăn chè thì nhìn thấy người ngựa xông vào sốc đến mức phun mưa cả ngụm trà trong miệng. Mạch phu nhân và Dĩ Hồng cũng tròn mắt nhìn Hiền Phi. Hắn trên ngựa vẫn bình tĩnh nói...

- Con xin phép thừa Mạch thúc, Mạch nương!

Lễ phép xong, hắn cứ vậy cười bạch mã, áo tân lang phi nhanh vào trong hậu viện. Mạch Kiểm cảm chén trà ú ớ chạy ra nhìn không biết có phải Hiền Phi xin phép mình cho thử ngựa một vòng trong phủ nhà trước khi đi rước tân nương không nữa. Xong chưa thì Long Bách Phi đã chạy bỏ vào gào lên...

- Long Hiền Phi! Đồ con bất hiếu! - Long Bách Phi thật quá đau lòng khi bị con trai phản bội. Mạch Kiểm không thèm nhìn sắc diện lão oan gia của mình ra sao đã túm lấy cổ áo Long Bách Phi ra hỏi.

- Sao hôn lễ Lệ Nhan, con ông cũng xông qua nhà ta phá, mà hôn lễ của nó nó cũng xông qua nhà ta luôn? Ông cho nhà ta là cái chùa hay sao? Rốt cuộc ông có biết dạy con không vậy Long Bách Phi?

Long Bách Phi đang bị đau lòng vì con quá độ, lại nhìn tới cái mặt đáng ghét của Mạch Kiểm nên nổi khùng lên trả lời không chút khách khí...

- Dạy được hay không thì ta cũng có con trai nối dõi, đỡ hơn ông nhiều Mạch Kiểm!?

- Hừ!? Có con trai hay lắm sao? Ta có ba tiểu nữ xinh đẹp – giá trị khuynh thành đó!

Hai tiêu chủ nghiêng răng nghiêng lợi nắm áo nhau hận không có kiếm chứ nếu không cũng đâm đối phương vào nhát cho hả dạ rồi. Nhưng Mạch phu nhân roi lệ, khóc nức nở khiến cả hai xoay qua. Mỹ nhân đồ lệ như thế còn đáng sợ hơn trời long đất lở nữa.

- Hic... tại thiếp không biết sanh con trai cho lão gia. Chàng hãy bỏ thiếp đi!

- Ấy! Phu nhân của ta, ta không cần con trai mà!

Mạch Kiểm khổ sở vội ôm vợ. Lâu lâu Mạch phu nhân cũng hay cần rút lương tâm chuyện này lắm. Người lớn lộn xộn là thế nhưng Dĩ Hồng chỉ tròn mắt nhìn sau đó vẫn ngồi ăn chè thật ngoan không quan tâm thế sự trên đời.

Long Bách Phi cũng sợ hãi vội khúm núm tạ lỗi...

- Mạch tẩu, tại ta không tốt, lấy vấn đề đó ra chọc tức lão ta!

- Ông cũng biết là tại ông sao? - Mạch Kiểm hung hăng nhưng Long Bách Phi cũng không có hiền để chịu thiệt.

- Thì việc ông không có con trai ai ai không biết chứ!?

Mạch Kiểm lại khóc tiếp, hai ông nọ vì thế lúng túng cả lên không biết làm sao cho ổn. Vì ngoài sảnh rắc rối như vậy nên không ai quan tâm Hiền Phi đi đâu mất rồi.

Thu Nguyệt đang mang chè đi về phòng tí ti. Lệ Nhan từ sớm đã không thèm bước ra ngoài, chỉ nằm trong chăn sung sướng nhưng không thể nào ngủ được. Nàng cảm giác cứ như lời Hiền Phi nói thích mình vắng vắng hoài không dứt rất khó chịu.

Thật mong hắn thành thân mau mau cho nàng trở lại bình thường như trước.

Đột ngột cửa phòng bật tung vào trong khiến nàng bật dậy nhìn. Hiền Phi mặc áo đỏ cười trên một con ngựa trắng tinh hảo chuẩn “mỹ bạch mã” lao vào phòng nàng. Giây phút ấy tim nàng nghẹn lại, chất giọng có chút run rẩy bấn loạn không đủ thời gian để suy nghĩ thêm lời nói thốt ra ngay với hắn.

- Ngươi điên hả Thổ Phi!? ...mang con ngựa ra khỏi phòng ta ngay!

Hiền Phi nhìn nàng bằng ánh mắt nghiêm nghị và nhảy khỏi ngựa. Trông con bạch mã kia hình như rất có hứng thú với cái chuông dành cho người của nàng nên vui vẻ vào luôn không khách sáo. Lệ Nhan nhảy khỏi giường, hướng đến đĩa bánh trên bàn ngăn con ngựa kia ăn mất.

Hiền Phi phát điên hận không thể giết chết nàng ngay đây được nên mạnh tay kéo nàng lại phía mình...

- Ta thành thân ngươi không sang phá cản lại đã đành, vậy mà còn dám sung sướng ngủ trong phòng thế này hả đầu heo kia!?

- Ngươi nghĩ ta điên hay sao lại đi phá hôn lễ? Mau đem con ngựa này ra ngoài cho ta!

Cái mặt con mỹ bạch mã này cũng thật khó ưa làm nàng lo lắng cho phòng mình nha. Hiền Phi bị nàng đối xử thiếu quan tâm hơn cả con ngựa kia nên tức giận tiếp tục ép nàng tập trung vào mình...

- Dù ngươi không thích ta thì cũng phải cần ta lấy người khác chứ!? - Hiền Phi nghiêng răng nói giận dữ khiến nàng sững ra.

Nhìn hắn hôm nay mặc áo tân lang thật là tuấn tú hơn người nhưng không ngờ vẫn bá đạo như mọi khi. Hắn tức giận đến thế, nhìn hận thù còn hơn hơn nàng là đầu trâu mặt ngựa đầy dọa hấn nơi âm phủ nữa... tất cả chỉ khiến nàng nghẹn lại không biết nói gì.

Dù gì người ta cũng nói thích nàng, nhưng nàng trốn chạy như vậy có chút không đúng. Hiền Phi vẫn nhất mực nhìn vào nàng, mong nàng làm rõ mọi chuyện với mình. Đau khổ gì hắn cũng chịu được nhưng phải có lý do thì mới cam tâm nhả.

Không khí thật ngột ngạt, cả hai nhìn nhau chưa biết nói gì thì vọng khắp gian phòng là tiếng “vân tỵ thủy tề” trong trẻo vang lên róc rách. Con bạch mã hí vang thỏa mãn sau khi xả ra một vũng nước sóng sánh trên sàn nhà.

Lệ Nhan run rẩy, còn đâu hai chữ “khưê phòng” thiếu nữ nữa chứ làm nàng điên lên không thèm ngại với hắn nữa mà thay bằng cú đấm hết sức lực.

- Đem con ngựa ra ngoài ngay cho ta Thổ Phi thú!

Hiền Phi ngậm ngùi ôm má bầm dập dẫn con ngựa phá đám ra. Nhưng khi hắn vừa định xoay vào phòng nói tiếp với nàng thì nàng đã đóng sầm cửa lại. Lệ Nhan sợ sức hấn phá cửa dễ như chơi nên còn cẩn thận kéo bàn ghế chặn lại chặn cửa.

Hiền Phi không bình tĩnh, tay vỗ mạnh cửa phòng.

- Mở cửa ra! Chúng ta nói chuyện chưa xong mà!

- Ta không có gì để nói với ngươi cả. Ngươi về thành thân tiếp đi!

Nói ra môi nàng có chút mím chặt hi vọng trong lòng mình đủ mạnh mẽ không tổn thương theo hắn. Tiếc thay tên oan gia của nàng thật không hề thuộc loại nam nhân hiền lành, hấn đá cửa rồi hung hăng nói lớn không khách khí vì nàng là ý trung nhân trong lòng chút nào...

- Đồ đầu heo! Ta nói là ta thích ngươi, ta không muốn lấy ai khác hết! Ngươi tưởng cứ ở trong đó tận hưởng nước tiểu ngựa là trốn được ta sao?

Thu Nguyệt xoay người nép sau bờ tường, tay cầm chén chè một cách hơi run khi nghe thấy hết. Quả đúng là Hiền Phi thích đại tì nhưng chỉ vì cả hai chơi chung lâu quá không nhận ra điều đó.

Khi đó Lệ Nhan đang trong phòng bị si nhục liền hùng hồn kéo bàn ghế chặn cửa trở ra rồi sau đó nổi khùng lao ra cái lộn...

- Ngươi nói ai tận hưởng nước tiểu ngựa hả?

- Nói ngươi chứ nói ai vào đây! Ta có gì không tốt chứ mà ngươi dám từ chối tình cảm của ta, còn không sang phá hôn lễ của ta nữa!

Xem ra Hiền Phi rất ám ức chuyện Lệ Nhan không phá hôn lễ. Dĩ nhiên ngoài trường hợp người đó tinh thần bất thường thì chuyện phá hôn lễ chỉ dành cho người có tình ý với nhau thôi. Hắn vẫn không tin nàng không thích ngược lại hắn. Lệ Nhan thì neho mắt, chu môi nhìn hắn một cách hoài nghi.

- Bộ ngươi thích hôn lễ bị phá lắm sao?

- Ủh! Ta thích ngươi phá hôn lễ vì ta đó!

- Đồ Thổ Phi khùng! Ngươi không tỉnh táo rồi có phải không? Chả trách ta không thích ngươi là chí lý!

Nàng vừa khăng khải nói ra lập tức bị hấn đánh cho một cú quất đầu tuyệt chiêu choáng váng ngay. Hiền Phi không còn kiềm nén được vội túm lấy cổ áo nàng lên chân không chạp đất. Nét mặt hấn còn đồ thật dã man khi găm gù đáng sợ vào cái mặt ngọc của nàng...

- Ngươi không rõ ràng chuyện tình cảm với ta thì ta sẽ đánh chết ngươi đó Lệ Nhan!

Nàng vừa khăng khải nói ra lập tức bị hấn đánh cho một cú quất đầu tuyệt chiêu choáng váng ngay. Hiền Phi không còn kiềm nén được vội túm lấy cổ áo nàng lên chân không chạp đất. Nét mặt hấn còn đồ thật dã man khi găm gù đáng sợ vào cái mặt ngọc của nàng...

- Ngươi không rõ ràng chuyện tình cảm với ta thì ta sẽ đánh chết ngươi đó Lệ Nhan!

- Ngươi ức hiếp ta như thế còn hỏi tình cảm cái nổi gì nữa chứ?

Có cô nương nào bị túm áo treo lủng lẳng như nàng sẽ chịu động lòng chứ? Trông hấn giống nguyên làm kẻ thù của nàng suốt đời chung thủy không đổi lòng hận ai khác thì đúng hơn. Nhưng ánh mắt Hiền Phi nhìn sâu vào mắt nàng mang chút vẻ đau đớn, vừa chờ đợi hi vọng vừa sợ hãi. Giọng hấn nghẹn lại khi kéo cho nàng gần hơn vào mình...

- Vì ta thật sự thích ngươi... ngươi nói không thể thích ta! Ta muốn biết lý do!

Nhìn hấn như thế, không hiểu sao lòng nàng quặn đau kì lạ. Lệ Nhan giờ tay chạm lên hai tay hấn đang túm cổ áo mình. Nhìn xa cũng không ai biết tư thế đó của cả hai là tình tứ hay là dã man nữa. Nhưng nàng đã nhìn hấn nói vẫn có ý né tránh...

- Ngươi biết không thể là được rồi!

Hiên Phi nhìn nàng rõ ràng đang không muốn nói rõ nên buông nhẹ tay trên cổ áo nàng và dúi tay nâng má nhẹ nhàng ép nàng nhìn mình. Tim Lệ Nhan run rẩy khi phải nhìn thẳng vào ánh mắt khẩn thiết của Hiên Phi như thế. Hấn hỏi thật lòng...

- Vì cha chúng ta sao?

- ... không phải. Nhưng đó cũng là một lí do nhỏ để ta không thể cùng ngươi rồi!

- Vậy nói ta nghe đi! Lí do lớn nhất là gì? Có phải là ngươi chán ghét ta, chỉ thích mấy loại công tử như Nhan Chí Bình!

- Không có! Ta không chán ghét ngươi! Ta cũng không có thích Nhan công tử!

Nhìn nàng lắc đầu chối thích Nhan Chí Bình khiến lòng Hiên Phi cũng an tâm hơn chút xíu. Hấn càng giữ lấy má nàng. Lệ Nhan nghe cả người run run khi bị sát vào hấn, bị dúi mắt đẹp tuyệt đó nhìn vào mình một cách nâng niu như vậy. Hiên Phi nói như năn nỉ nàng...

- Nói cho ta nghe đi Lệ Nhan!

Nàng khép mắt, giọng hấn gọi tên nàng thật có ma lực. Cuối cùng nàng ngoảnh mặt nhìn hướng khác trả lời...

- ... Thu Nguyệt thích ngươi!

Thu Nguyệt đang nép sau bờ tường cũng chòm nhìn lại đại tì. Hiên Phi thậm chí nghe xong cũng không giật mình hay bất ngờ. Hấn giữ lấy hai vai nàng hỏi lại.

- Muội ấy thích ta thì có liên quan gì chứ?

- Ngươi thật là ngốc Thổ Phỉ! Tiểu muội của ta thích ngươi, ta thậm chí còn có ý tác hợp cho cả hai. Giờ ngươi thích ta hỏi ta còn mặt mũi đâu nhìn muội ấy nữa cơ chứ!?

Lệ Nhan rất thương muội muội đầu cũng có chút ganh tị là mình xấu tàn bạo còn muội ấy xinh đẹp đến thế. Nàng biết Thu Nguyệt nặng tình với Hiên Phi từ lâu, nếu nàng bên cạnh hấn thì làm sao Thu Nguyệt chịu đựng nổi. Hai tì muội lúc ấy còn có thể nhìn mặt nhau hay sao?

Hiên Phi có chút thờ thẩn rồi lại lắc nhẹ vai nàng...

- Nhưng ta thích ngươi, muội ấy sẽ hiểu thôi!

- Cũng không được! Ta không để Thu Nguyệt phải đau lòng đâu! - Lệ Nhan nói thật dứt khoát nhưng đối với hấn thì quá tuyệt tình.

- Còn ta thì sao? Ta không biết đau lòng sao?

Hiên Phi hỏi ngược lại cứ như ép nàng chọn lựa. Cả hấn và Thu Nguyệt đau lòng, nàng đầu đầu theo. Chỉ là nhìn hấn như thế, tim nàng cứ như bị một vết thương vô hình vô xé. Người nàng chọn tuyệt đối không phải là hấn.

Thu Nguyệt mím môi nhìn thấy hết từ xa chỉ thầm mắng tì tì ngốc của mình. Tuy nhiên Thu Nguyệt vẫn chưa ra mặt. Lệ Nhan tiếp tục né tránh không nhìn Hiên Phi, dù gì lí do nàng cũng đã nói ra hết xem như xong chuyện.

Hiên Phi thì hứ hấn vì Lệ Nhan thật mặc kệ mình đau như thế không lo.

- Vậy không vì Thu Nguyệt, không vì bất cứ lí do gì cả... ngươi có thích ta không?

Nghe câu hỏi nhưng Lệ Nhan cắn chặt răng quyết không trả lời. Làm sao nàng có thể vừa tuyệt tình vừa trả lời câu hỏi như thế của hấn cho hợp lí chứ. Vừa may người lớn sau khi giải quyết lộn xộn cũng đi tìm xem Hiên Phi phi ngựa đi đâu.

Đến thấy Hiên Phi đứng nhìn Lệ Nhan như vậy, ba người lớn không cần hỏi ý cũng hiểu rõ vấn đề rồi. Hai ông cha liếc nhau quyết không thể từ thù trở thành sui gia. Nhưng Hiên Phi đã xoay người dắt ngựa về. Ánh mắt hấn có chút dại đi vì đau khổ nén chặt không để lộ ra.

- Con xin lỗi đã xông qua nhà như thế thưa Mạch thúc, Mạch nương!

Cha mẹ nàng cũng không biết nói gì vì chuyện cũng đã xảy ra, và lại trong nhà cũng không bị thiệt hại gì. Long Bách Phi nhanh nhẩu gạt ý với con...

- Về nhà làm lễ vẫn còn kịp đó con!

Hiên Phi nhìn cha rồi dúi dây cương dắt ngựa vào tay ông ấy...

- Cha thích thì tự làm lễ!

- Nè! Con bỏ ngang như vậy thì cha biết nói gì với nhà người ta đây! Hiên nhi àh!

Hai cha con đi về cùng con ngựa mà tiếng Long tiêu chủ hét ầm ầm vẫn vắng vắng. Giờ đến phiên cha mẹ nàng nhìn sang con gái lớn, nhưng Lệ Nhan đã nhanh chóng gượng cười vui vẻ chạy đi.

- Thỏ Phi chết tiệt dẫn ngựa sang tiêu bậy trong phòng con nên con đi dọn đây!

Nàng chạy đi giấu chút lệ vрон trên mi. Cha mẹ nàng xem như là không có gì hết, không ra hỏi thêm. Chỉ có Thu Nguyệt vẫn lặng thinh ở chỗ cũ. Xem ra giờ đây tiêu muội trở thành gánh nặng tình cảm cho tì tì rồi.

Sau lần này, Long Môn tiêu cục và Cửu Nhật tiêu cục lại hòa nhau về mặt hôn lễ không thành rồi. Hối chuyện “siêu cấp mỹ nam nhân” thành thân không thành ai là người vui nhất thì chính là các thiếu nữ ở Vạn An. Họ mừng đến trảy hội đó chứ vì cơ hội có Hiên Phi vẫn còn rộng mở.

Hiên Phi có gan làm, cũng có gan chịu phạt gia huy của cha. Dù sao giờ có đánh đập hay bỏ đói thì cũng không ảnh hưởng gì hấn cả nên chỉ tốn sức Long Bách Phi thôi. Sau đó hấn liên tục đi bảo tiêu đề thật bận rộn, không bận tâm suy nghĩ lung tung nữa về Lệ Nhan.

Giờ thì chỉ còn có hai tiêu chủ sáng sủa đánh nhau như mọi ngày không còn tiếng Lệ Nhan và Hiên Phi hay hai con chó hai bên nhà xung đột nữa.

Lệ Nhan ngồi ôm tam muội rồi nói băng quơ với cha...

- Cuộc thi đệ nhất tiêu cục năm nay con không tham dự đâu cha!

Mạch Kiểm nghe con gái tuyên bố lập tức ho sặc. Cả đến mẹ nàng cũng vì quá lo lắng nên sờ trán con xem sao...

- Con bệnh hả Nhan nhi? Tháng trước, năm trước, lúc nào con cũng đòi đi theo cha con đến đó mà!

- Giờ con không muốn nữa!

Nàng nói rất quả quyết làm Thu Nguyệt len lén nhìn. Lí do không đi có thể dễ dàng đoán ra là vì Hiên Phi. Mạch Kiểm húng hắng ho nói...

- Con phải đi! Cha muốn nhân cơ hội này để con chọn về một nghĩa tế tốt am hiểu công việc quản lí tiêu cục!

- Con không lấy chồng đâu cha!

Lệ Nhan hét toát lên. Để người ngoài nghe nàng nói thế chắc cũng cười vỡ bụng vì có chuyện nam nhân không thèm nàng chứ sao ngược đời như vậy xảy ra. Nhưng dù sao Mạch tiểu thư vẫn tự tin với giá trị của mình bù cho bề ngoài không ra nữ nhi.

Cha nàng thì không chấp nhận vội hung hăng chỉ vào mặt con gái...

- Sao lại không? Cha không cho con tự mình kế nghiệp phá hoại tiêu cục yêu dấu mà cha gây dựng bằng công sức cả đời này đâu Nhan nhi!

Cha nàng thật biết cách làm tan hồn con gái tan nát nha. May là nàng cũng không vội bi lụy, nhanh chóng hung hăng không thua gì Mạch Kiểm.

- Cha khi dễ nữ nhi. Giờ người ta toàn muốn tiêu cục của cha mới muốn lấy con. Không ai thương con gái cha thật lòng cả!

- Cha sẽ chọn người thương con! - Mạch Kiểm nói rồi cũng hơi vã mồ hôi lạnh nha hi vọng lời mình nói ra có thể làm tốt.

- Con không thèm! Cả cha còn thương tiêu cục này hơn con, con không tin cha đâu!

- Nhan nhi!

Lệ Nhan ôm đám chó con bỏ đi ra sau hậu viên làm Mạch Kiểm tức gần chết vì con mình thật cứng đầu y hệt ông ấy. Nhưng cứng đến thế nào, cha nàng hạ lệnh thì nàng cũng không thể không đi.

Mấy năm trước là vì có Vạn Sinh nên nàng mới háo hức đi. Giờ ở cuộc thi tiêu cục đó chắc chắn sẽ gặp Hiên Phi mới khiến nàng hèn nhát không muốn đi nữa. Dù gì ở nhà còn có thể trốn hấn, ra đó giáp mặt thật khó cho nàng. Giờ nàng chỉ mong cả hai có thể như trước đánh nhau, cãi lộn không suy nghĩ gì cả.

Từ hôm hấn thành thân đến nay sắp tròn tháng rồi, trong lòng nàng cũng có chút nhớ hấn. Nhà cả hai cách nhau không quá hai mươi bước chân nhưng thật sự là xa tận chân trời. Thu Nguyệt xếp áo nhìn tì tì lên thờ dài. Cô nhóc niu lấy Lệ Nhan...

- Đại tì! Tì có thương muội không?

Lệ Nhan đang nằm đáng thương nghe xong cũng vội cười, tay vội ôm lấy tiêu muội xinh đẹp của mình...

- Tất nhiên là thương muội rồi! Muốn tì mua quà gì về cho muội hả? Sao muội không đi theo tì và cha luôn cho biết cuộc thi ra sao!?

- Muội có biết gì đâu, theo càng vườn chân cha hơn. Tì àh... Tì thương muội nhiều nhưng cũng phải suy nghĩ cho bản thân tì nữa!

- Nghĩ gì?

Mặt Lệ Nhan nhăn nhúm lại rõ có chữ “ngốc” hằn trên trán nha. Thu Nguyệt mỉm cười rồi dúi vào tay Lệ Nhan một túi vải thêu nhỏ không quên nói...

- Tì đi lần này chắc sẽ gặp Hiền Phi ca ca. Lúc chỉ có tì và huynh ấy, tì hãy đưa cái này cho huynh ấy giúp muội nha. Nhớ là tì không được xem lên đó!

Lệ Nhan nhìn cái túi mà lòng như treo cả chục quả chì to. Chẳng lẽ lại là tình thư hay sao?

Nghĩ đến viễn cảnh nàng to gán dấm đưa thứ này ra, Hiền Phi không giết nàng mới lạ. Thậm chí có khi hắn còn quăng xác nàng cho Cầu Cầu chơi nhảm há dạ ấy chứ. Dù sao nàng thật cũng không muốn đưa nên lắc đầu, miệng cười cười, tay đẩy túi về lại phía Thu Nguyệt...

- Tự muội đưa đi!

- Không! Phải chính tay tì đưa cho huynh ấy. Tì thương muội cơ mà đại tì!

- Tì...

Nhìn Thu Nguyệt xinh đẹp năn nỉ, đáng về động lòng người khiến Lệ Nhan hơi run rẩy yếu lòng. Suy cho cùng nàng là kẻ nhu nhược chỉ biết chiều lòng người khác và rước họa vào thân. Thu Nguyệt cười ngay khi nàng đồng ý...

- Nhớ lúc chỉ có tì và Hiền Phi ca ca thôi nhé! Tì nhớ nha!

Lệ Nhan không nói gì nổi, vì tiểu muội, nàng biết sẽ bị hắn ta một cú giết chết vẫn nhẫn làm. Nàng không biết Thu Nguyệt cười mỉm rất vui hi vọng đại tì sẽ vì mình giao nó tận tay Hiền Phi càng sớm càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Oan Gia Thật Là Thất Sách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Cuộc thi đệ nhất tiêu cục diễn ra tại Phong Châu, ba năm một lần. Có thể nói qui mô của cuộc thi này rất lớn, thu hút về gần hơn một trăm tiêu cục lớn nhỏ khác nhau. Như thường niên, hội tiêu cục và các thương gia sẽ đóng góp vào việc tổ chức và trao thưởng. Cuộc thi góp phần khẳng định ngành bảo tiêu càng thịnh hành và phát triển tốt trong đời sống dân chúng nói chung và thương nhân nói riêng.

Ba năm trước, đứng nhất chính là Long Môn tiêu cục, đó là lần đầu Hiền Phi ra thi cùng cha và đó cũng là lần thua khiến Mạch Kiểm về nhà ám ức hết mấy tháng trời.

Năm nay, Cửu Nhật tiêu cục nhà nàng không có Vạn Sinh, còn dắt theo nha đầu Lệ Nhan làm chủ đạo thì Mạch Kiểm chỉ mong vẫn hạng nhì là rất may mắn rồi.

Ba tiêu cục lớn nhất có chỗ để xe riêng, về ngoài cũng bề thế hơn các tiêu cục thường khác. Thanh Vân tiêu cục của Tiều Chấn Hưng cũng đã đến kịp vị trí nhằm cạnh tranh với hai tiêu cục nhà nàng và nhà hắn.

Lệ Nhan đi đường xa, ngủ trong xe tư thế không tốt thế nên đến nơi mặt mũi bơ phờ, nhiều phần nhếch nhác. Nhưng khi vừa bước ra gặp ngay Hiền Phi cầm đồ vào lều thì nàng tỉnh táo luôn đưa tay quệt ngang tình hoa nước miếng còn đọng trên má.

Hắn cũng nhìn nàng bằng ánh mắt không cảm xúc. Người ta thích nàng, nàng thẳng thừng chối bỏ tình cảm của hắn như vậy nên đành chỉ biết giả điên thôi dù lòng cũng hơi khó chịu.

Nhưng có vẻ không chỉ có nàng và hắn ái ngại khi gặp nhau, vì phía sau, hai ông bố cũng đã nhanh chóng cái lộn âm ỉ. Ông trời cũng thật bất công khi cha nàng ghét cha hắn đến thế, cả đi xa nhà rồi mà vẫn phải đóng trại dựng lều cạnh nhau cho khổ như thế chứ?

Lệ Nhan định trốn vào lều tạm tránh mặt Hiền Phi, cả Hiền Phi cũng không muốn nói gì nhưng đột nhiên giọng nói từ sau khiến cả hai đưa đồng loạt xoay nhìn.

- Cuối cùng cũng có duyên tái ngộ rồi!

Lệ Nhan nhú mày nhìn Vạn Sinh cười bước đến. Nhìn cái mặt y là nàng muốn đá cho một cước rồi. Vạn Sinh sau lần đó bị Mạch Kiểm đuổi đi thâm, nay vẫn lại tuần tú sáng láng như ngày nào. Ánh mắt y nhìn vào Lệ Nhan và Hiền Phi, môi cười ẩn nhiều tà ý hơn là hảo cảm.

Hiên Phi vạn phần bình tĩnh, bước qua cát giọng không vui về gì khi tái ngộ người quen...

- Ngươi thì ra vẫn chưa chết nhỉ? - Giọng Hiên Phi khinh người, tuy nhiên Vạn Sinh cũng không hiền lành khi đáp trả...

- Nhờ phước của ngươi ta sống tốt là đằng khác. Ta nhất định sẽ trả thù ngươi Long Hiên Phi haha...

Cửu Vạn Sinh cười lớn rồi xoay bước về bên Thanh Vân tiêu cục. Tiêu chủ Tiêu Chấn Hưng vui vẻ bước ra liếc mắt Long Bách Phi và Mạch Kiềm. Cha của hai đứa đang túm áo tranh cãi chỗ đậu xe ngựa cũng phải nhìn Vạn Sinh đã theo dấu quân bên Thanh Vân tiêu cục. Năm nay xem ra ba tiêu cục lớn nhất sẽ có cuộc đổ sức ác liệt lắm đây.

Hiên Phi bị dọa như thế chỉ nhếch mép cười, máu huyết thắng trong hân sực sôi khi thấy chút hơi hướm máu me vui vẻ phản phát từ đầu cuộc thi. Trong khi đó Lệ Nhan thì lại bức tức, mắt liếc bộ dáng đáng ghét của Vạn Sinh rồi lẩm bẩm...

- Hồi đó ta điên mới đi mê loại người đó!

Nàng chỉ cần nghĩ đến mình từng một thời chỉ có Vạn Sinh không còn biết thứ gì trên đời thì cũng tự muốn đi khắc bản vàng khắc nổi hai chữ “đại ngốc” thật hoàng tráng để về tự treo đầu giường rồi. Thấy nàng biểu tình như thế, Hiên Phi nhảy vào nói băng quơ một câu...

- Phải rồi... ngươi có phải là loại nữ nhi có mắt có mũi để trên mặt đất. Nếu không nhìn lầm nam nhân từ heo ra khi thì cũng là từ khi ra heo mà thôi!

Cái giọng mỉa mai nàng như thế chỉ có thể xuất phát từ cái miệng thối của Long Hiên Phi ra thôi. Mắt nàng trừng lên, bộ dạng hung hăng không đoan chính lập tức phát áo gió chân đá hân mấy cước. Hiên Phi cũng như bản năng, né ngay nàng rồi vui vẻ quất đầu nàng thật tàn bạo.

Hai đứa đánh nhau, la lối hăng say khiến cha hai đứa rút khăn rơi lệ mừng. Cứ xung đột đánh nhau thế nào cũng tốt, miễn cả hai đừng yêu thích nhau rồi ép hai ông ấy thành sui gia là được.

Tuy nhiên lần này lại có bóng người từ sau đến. Dáng người nhỏ nhắn, thần thái bất phàm, long lanh sáng chói, người mà xuất hiện dù có là nhà xí hay gì đi chăng nữa thì không gian cũng sẽ trở nên cao quý, rạng ngời. Và dĩ nhiên, đây là gã nam nhân Hiên Phi đem lòng ghét nhất.

Lệ Nhan cũng thôi đánh Hiên Phi nữa để lúng túng nhìn Chí Bình cười bước đến gần nàng...

- Lệ Nhan cô nương!

- Nhan công tử!

- Ta thật rất mong gặp lại cô nương. Hôm nay thỏa lòng năn nguyện có lẽ trong lòng ta sẽ thấy vui vẻ hơn.

Má Lệ Nhan mau chóng đỏ nhẹ vì lời nói ngọt ngào êm tai như kẹo mật. Chỉ có Hiên Phi đứng sau cũng nghe thấy chỉ biết hận mình không thể trào ngay nước bọt để tự chết đuối ngay cho rồi. Chứng kiến cảnh nam nhân khác rõ ràng đang muốn mê hoặc nàng, lòng hân chua xót lắm nhưng không có cái quyền gì nhảy vào phá đám cả.

Chí Bình sau khi nhìn ngắm Lệ Nhan đủ rồi mới ngẩng lên mỉm cười chào nhẹ Hiên Phi. Thế nhưng Hiên Phi chỉ “hừ” một tiếng rồi quay mông bỏ đi một mạch không chút lễ độ. Lệ Nhan cũng nhìn theo nhưng Chí Bình đã sớm hỏi tiếp làm nàng không thể nhìn thêm hân được. Lòng nàng chỉ thấy Hiên Phi thật là trẻ con.

Cuộc thi đệ nhất tiêu cục góp phần tạo nên uy danh cho các tiêu cục. Cửu Nhật tiêu cục nhà nàng có tiếng cũng là vì nằm trong ba tiêu cục đứng đầu cuộc thi này. Vì thế nhìn cha buồn bức than thở với mấy huynh gia nhân trong đội, nàng cũng rầu rĩ theo...

- Vạn Sinh thì theo Thanh Vân tiêu cục, xem chúng ta thất thế nhất. Các tiêu cục mới mấy năm gần đây cũng rất mạnh!

Mạch Kiềm dĩ nhiên không bao giờ xem thường Long Bách Phi, nay lại thêm một Long Hiên Phi lại càng khó tranh đua. Vạn Sinh tuy tâm không tốt nhưng cũng quen việc bảo tiêu nhờ công bao năm Mạch Kiềm đào tạo. Kể ra đứng dưới tình hình này, Mạch Kiềm không lo cũng lạ.

Lệ Nhan thấy vậy cũng khó chịu trong lòng, vội vã ôm lấy cánh tay cha và nói lí nhí mang chút thiếu não...

- Nếu con là con trai, giỏi giang hơn một chút thì cha cũng đỡ cực rồi!

Nàng bình thường cha dạy không thêm nghe nhưng hoàn toàn rõ sự vô dụng của mình có miễn cưỡng cũng không khá hơn. Nay thấy cha khổ tâm lại tự nhận biết lỗi do mình.

Mạch Kiềm nhìn con gái mình cũng biết mi cong ỹ rũ, không những ông ấy không cảm động mà lại xanh mặt, giọng run rẩy hỏi ngay...

- Con ăn nhầm đồ khó tiêu hay sao mà lại có thể nói chuyện ngọt như thế chứ Nhan nhi?

Thu Nguyệt hay Dĩ Hồng còn có thể chứ Lệ Nhan thì nói ra được những lời như vậy khiến Mạch Kiềm sốc lắm nha. Nàng vì cha biểu hiện như thế, mặt

liền co quắp, môi mím lại trả lời...

- Con thật lòng mà cha cứ trêu ghẹo nhi nữ! Con giận cha luôn!

- Haha... con cha cha biết! Con cứ là Lệ Nhan không ra bộ dạng nữ nhi đoan trang thì cha cũng hiểu con không phải phường đại nghịch bất đạo mà con gái cưng!?

Lệ Nhan thật tức quá thể hận không thể cắn ông cha đáng ghét của mình một cái rở to. Xem ra Mạch Kiềm đem con gái ra làm trò cười thì tâm trạng cũng ổn hơn rồi. Dù sao cha nàng là người tài giỏi nhất trong mắt nàng nên ngày mai bắt đầu thi sẽ ổn cả thôi.

Lệ Nhan bước khỏi lều để cha hướng dẫn các huynh già nhân chuẩn bị xe ngựa cho vòng thi đầu ngày mai. Nàng ngược mắt nhìn trên bãi đất lớn có đầy các ngọn đèn thừa cùng lều tạm của các tiêu cục dự thi. Không khí mát lạnh đầu thu, cảm giác gọi chút bình yên khiến nàng suy nghĩ mông lung về Hiên Phi.

Ban chiều khi Chí Bình đến, hấn bỏ đi như vậy cứ làm nàng bồn chồn lo hấn giận. Nhưng kể ra giờ hấn ta ra sao nàng cũng không cần bận tâm làm gì. Mãi đứng ngẩn ngơ nghĩ ngợi, bất thành linh có vòng tay ôm từ sau làm nàng giật thót tim sợ hãi. Vạn Sinh cười nói vào sau mang tai nàng...

- Nhớ huynh không biếu muội?

- Bỏ ta ra! Ta la lên thì nguoi chết đó! - Nàng hung hăng vùng thoát nhưng dẫu “sức trâu” của nàng vẫn là sức nữ nhi không sánh bằng sức mạnh của nam nhân.

- Làm gì dữ vậy? Chúng ta dù sao cũng từng thành thân, dù có không thành nhưng nếu muội vẫn còn nặng lòng thì chỉ cần năn nỉ ta sẽ trở lại với muội!

Tay Vạn Sinh ôm vòng đung vào người khiến nàng rung mình không biết làm sao thoát ra. Thấy sức mình không đỡ lại, nàng đành dùng trò một chút là giờ cao gót chân dẫm mạnh xuống chân gã ta. Vạn Sinh đau điếng liền buông ngay nàng ra. Lệ Nhan thoát ra giận dữ nhìn gã, tay thủ thế đánh nhau không hề tỏ ra yếu đuối.

Nàng vẫn còn giữ bụng chuyện hấn dám lừa nàng lần đó nên nói rất cứng rắn.

- Loại nam nhân hèn hạ như nguoi ta không thèm!

Nghe khẩu khí tự cao của Lệ Nhan, Vạn Sinh càng giận run lên, lại thêm chân đau nên nét mặt nhăn nhúm đau khổ còn hơn đang đau bụng vì kiết lỵ nửa nhà.

- Xứ nha đầu nguoi xấu xí không ai thèm động vào, vậy mà còn ở đó chê bai ta. Cả đời nguoi đừng có mơ sẽ có người thương! - Vạn Sinh vốn cũng chẳng có tình ý với nàng, khi xưa cũng vì lợi dụng. Dung chuyện cũ thành thân không thành, gã ta mất trắng đám ra không chửi được nàng cũng buồn bực mất ngủ nha.

- Không ai thương kẻ ta!!!

Nàng điên lên, tức đến thở phì phò định lao người lên quyết sống chết với Vạn Sinh một trận hoành tráng cho hả tức. Nhưng đột ngột từ đâu ra một thân ảnh cao lớn cản đầu nàng. Lệ Nhan mất hứng, tính né khỏi cái lưng của Hiên Phi thì đã nghe tiếng Vạn Sinh la lên.

Vạn Sinh cũng mới chỉ nhìn cái mặt đẹp của hấn thì đã ăn một cú đấm té ngựa ra, chảy máu hết mấy cái chân răng.

Nàng thậm chí không thấy thể là đủ vẫn quyết tâm vượt lên phi thân giơ chân đá thêm Vạn Sinh hai cước. Hiên Phi nín thính, hấn thật cũng không chờ đợi cảnh nàng sẽ như nữ nhi yếu đuối khác chỉ biết khóc khi hấn đến cứu nhưng cứ thế cũng tội cho Vạn Sinh quá nên hấn bước lại ôm xách nàng ra.

- Đủ rồi thím hai!

- Đủ gì mà đủ, hấn dám chọc tức bổn tiểu thư!?

Vạn Sinh bị hai đấm đánh đau vẫn nhìn lên không sợ Lệ Nhan hung hăng động tay động chân mà lại sợ ánh mắt lãnh khốc của Hiên Phi đứng sau. Tuy ôm cản Lệ Nhan lại nhưng Hiên Phi vẫn nhìn như đe dọa Vạn Sinh không được động vào dù chút xiu vạc áo của nàng. Và Hiên Phi dừng dừng nói không chút đắn đo.

- Lệ Nhan là của ta, cả đời có ta thương. Nguoi lần sau còn dám bén mạng đến gần nha đầu này thì ta cho nguoi mất cả hàm răng chứ không “nhẹ tay” như hôm nay đâu Vạn Sinh!

Nàng nghe, cả người đầy hỏa khí muốn sinh sự xiu xuống ngay lập tức. Hiên Phi vừa nói cái gì đó mà cả nàng nghe cũng hơi lúng búng lỗ tai, huống chi Vạn Sinh kia nghe có lẽ sẽ thấy buồn nôn nha..

Tim nàng lại đập loạn lên. Dù lúc này mới bị Vạn Sinh ôm nhưng cảm giác lúc này được Hiên Phi ôm trong tay cho nàng cảm giác hoàn toàn khác vô cùng thoải mái dễ chịu. Lập tức nàng lấy tay ôm lấy hai má bơ phờ cổ ngăn mình không thể rung động vì chút hàng động và lời nói của hấn.

Vạn Sinh mặt rất giận, dẫu e dè không dám làm gì Hiên Phi vẫn chưa phục. Hiên Phi chẳng nói chẳng rằng “mang” nàng đi. Nàng không quên lè lưỡi với Vạn Sinh nữa. Vạn Sinh phun máu đi, ánh mắt càng cháy rực lửa hận với Hiên Phi.

- Bỏ ta ra Thổ Phỉ!?

Lệ Nhan vùng vẫy như con trùng đáng thương trong tay hắn. Hiền Phi đem nàng về lều của nàng mới cho tự đứng xuống. Lập tức nàng hậm hực định bụng xử hắn cái tội can nàng đánh nhau nhưng mới nhắc trông mặt đẹp của Hiền Phi lại nhớ đến lời nói ban nãy hắn nói với Vạn Sinh.

Tim nàng vẫn chưa thể đều nhịp, không khéo hắn thấy cái mặt bánh bao ngốc nghếch của nàng đỏ lên nên nàng hướng cửa lều để trốn vào. Nhưng nàng vừa mới bước có hai bước hắn đã nắm sau cổ áo của nàng kéo ngược.

- Cảm ơn ta chưa? - Hiền Phi nói thế nàng không thể im lặng nhìn nhụt được nên cố tự nhiên khi xoay lại lên giọng.

- Tự ngươi từ đâu xuất hiện tại đó chứ ta đâu có mời trà nhờ vả ngươi gì đâu sao phải cảm ơn ngươi chứ? - Để nàng xem nàng hung dữ như vậy hắn có còn thích nàng hay không? Nhưng Hiền Phi rất bình thản, mắt nhìn vào nàng và nói ngắn gọn súc tích.

- Đúng là nữ nhi không được dạy dỗ cẩn thận mới thế đó!

- Ờh!? Nói thế là xúc phạm phương pháp dạy con của cha mẹ ta nha!

Nàng phùng mang trợn má không thể nén giận với hắn. Ai chứ Hiền Phi đã chọc thì nàng không thể nhịn nổi. Nhưng hắn không nói gì, từ ban nãy đến giờ vẫn nhất mực nhìn nàng bằng ánh mắt có ẩn chút tình cảm.

Lệ Nhan hơi run, bước lùi một chút, không hiểu sao đứng riêng với Hiền Phi như thế mang đến cảm giác nguy hiểm còn hơn bị Vạn Sinh tấn công ban nãy. Long thiếu gia đây mà ra tay, nàng chỉ còn đường chết là cái chắc nha.

Song hắn chỉ nhẹ nhàng nói.

- Không thích ta thì thôi đừng có né tránh ta như thế! - Vừa nói, ánh mắt hắn mang chút đau khổ khiến tim nàng cũng nhói lên.

- Ta không có... tại... tại ta ngại thôi! - Lệ Nhan không hiểu sao mình trả lời lắp bắp như vậy. Thật sâu trong lòng nàng cũng thấy rất sợ làm Hiền Phi tổn thương.

- Ngươi đừng ngại ta! Là ta tự nguyện thích ngươi. Ngươi có không thích lại cũng không cần áy náy trong lòng.

Chuyện như thế mà hắn cũng có thể nói ra làm nàng ôm đầu khổ sở không dám nhìn thẳng vào hắn. Biết bản thân làm người khác đau làm gì có người không cảm thấy xót xa chứ. Ngoại trừ loại người có tim sỏi đá, tuy nhiên trường hợp tim đá không rơi trúng nàng nha. Thật là may mắn!

- ... ngươi nói thế ta càng khổ tâm hơn đó!

- Ngươi xem như không biết ta thích ngươi cũng được, ta sẽ thích ngươi như vậy không đòi hỏi đáp trả gì đâu... chỉ mong ngươi vui vẻ thoải mái bên ta như trước!

Hiền Phi nhìn vào mắt nàng nói ra những lời làm tim nàng run lên. Song nàng thấy cảm động không bao nhiêu còn thấy quái lạ lại nhiều hơn. Hiền Phi có lúc lại thể hiện sự chừng chạc bao dung của người trưởng thành như vậy sao?

Lệ Nhan khoanh tay trước ngực, đưa mắt hoài nghi nhìn trán hắn đang lấm tấm mồ hôi lạnh xanh xao...

- Ngươi ăn lộn gì hả hay sao lại có thể nói chuyện hay như vậy chứ Thổ Phỉ?

- Ta... Nhưng ngươi nghe không thấy cảm động sao?

Giờ thì mặt Hiền Phi bớt nghiêm chỉnh tí xúu khi hỏi lại. Nàng nhủ mảy ngầm lại lời ban nãy của hắn chỉ cảm thấy trong bụng còn cào muốn nôn hơn là cảm động nha. Hiền Phi cuối cùng thấy mặt nàng biểu hiện "không đúng" nên lên xoay người lên xem gì đó không làm ra dáng vẻ thanh tao, không cảm xúc nữa.

Lệ Nhan tò mò chòm nhìn Hiền Phi mang sách giấu trong người ra xem kĩ lại. Nàng tròn mắt kinh hô...

- Gì mà sách "Giúp ý trung nhân hồi tâm chuyển ý Toàn thư"? Còn là quyển thứ hai nữa chứ? Ngươi tìm đâu ra sách này vậy? - Bị nàng phát hiện rồi, Hiền Phi chỉ biết nhăn mặt thú thật.

- Ày... lão bán sách trên đường nói sách này hay lắm đó, cứ làm theo các bước trong đây sẽ làm cho ngươi chịu suy nghĩ lại và thích ta!

Mặt Hiền Phi thiệt là khốn đốn trông đến tội nghiệp. Phải như thế này mới chính là Long Hiền Phi nàng biết, không nghiêm túc và không chừng chạc. Thì ra là hắn vẫn chưa bỏ cuộc chuyện thích nàng, còn làm ra mấy chuyện xấu hổ thế này nữa!?

Lệ Nhan run lên, cả mặt đỏ dần rồi cười phá lên hận không thể bò lăn ra đất để cười thỏa mãn một lần. Hắn từ xấu hổ đến giận nha khi bị nàng cười trước mặt mũi của mình như vậy. Tại sao vì một nha đầu không ra nữ nhi thế này mà hắn phải làm mấy trò vớ vẩn theo sách như thế chứ?

Giận nàng không bao nhiêu, hắn giận mình quá đành hậm hực xoay đi nhưng Lệ Nhan mất vương lệ do quá khích níu áo hắn...

- Nè!!! Giận hả? - Chuyện này có thể khiến nàng cười mười ngày mười đêm ấy chứ. Nếu không nghĩ đến viễn cảnh sẽ bị Hiên Phi thiêu sống, có lẽ nàng còn đem chuyện cười này kể cho thiên hạ cùng nghe nha.

- Ta không trẻ con như ngươi lại đi giận dỗi chuyện con con! - Hiên Phi cổ ngắn cao đầu giữ lại chút phẩm giá mỹ nam của mình nhưng Lệ Nhan thẹn thùng lúc lắc tay hấn năn nỉ một cách... nham nhở...

- Vậy thì... ít ra cũng để lại quyền sách cho ta được mở rộng tầm mắt chứ Hiên Phi ca ca!?

Hiên Phi trừng mắt nhìn nàng cười khinh khỉnh chọc mình, sau đó giận chịu hết nổi đành quăng sách vào mặt nàng trước khi bỏ đi luôn. Lệ Nhan ôm mặt đau hấn đỏ hình thù quyền sách nhảm của hấn nhưng chỉ nhe răng cười cười.

Nàng cầm sách vào lều để đọc ngay cho biết. Nàng không ngờ có loại người rảnh rỗi đến mức viết ra loại sách này và càng không tin nổi có người mua về làm theo. Lệ Nhan đọc mà cười ồm lên khiến Mạch Kiếm cũng phải lo cho con gái nha.

Giúp ý trung nhân hồi tâm chuyển ý Toàn thư – Trọn bộ ba quyển. Có thể dễ dàng tìm đọc tại các nơi bán sách lớn nhỏ trong toàn Kỳ Mạc nha.

Hôm sau là ngày thi đầu nhưng Long Bách Phi còn phải kinh hãi né xa không dám đứng gần hồi han con trai trước thi. Hiên Phi vì ai đó chọc tức nên cả đêm ngủ không ngon, mặt đẹp đặng đặng sát khí u ám vô cùng kinh dị. Lại thêm một phần giám khảo năm nay có Nhan Chí Bình đáng ghét.

Hiên Phi thật không rõ thân thế của tên công tử ấy là sao nhưng chắc chắn không tầm thường chút nào. Mọi năm có bốn giám khảo đại diện cho các thương gia và tông hội tiêu cực. Nhưng năm nay lại có thêm Thất vương gia cùng Nhan Chí Bình đồng giám khảo mới kì lạ.

Dường như Thất vương gia vẫn còn ghi nhớ nhan sắc của Hiên Phi sau lần bảo tiêu nên cứ vẩy tay làm mặt Hiên Phi tái mét. Lệ Nhan thầm đoán chắc Hiên Phi không muốn dừng lại tại vị trí “áp trại phụ quân” mà còn có ước mơ cao hơn là “vương phi mỹ nam tử” nha. Nhưng nàng mới định bụng cười nghĩ cảnh Hiên Phi e thẹn lẩn vào lòng vương gia là hấn đã liếc mắt dọa giết nàng trước rồi.

Nàng cũng thôi chọc tức hấn vì cha nàng cũng sắp ra thi...

- Cẩn thận nha cha!

Lệ Nhan chu cái miệng nhỏ hôn má cha khiến ông ấy cười tươi vì có con gái cô vũ. Hiên Phi nhìn miệng nàng trên cái mặt mang chút nhan sắc khó tả của Mạch Kiếm liền cảm thấy thật ganh tị với Mạch thúc.

Song con cái làm sao qua mặt được các bậc phụ huynh, Long Bách Phi cũng nhìn thấy hết nên túm lấy mặt hấn và chu môi lên nói...

- Đề cha “hun” con một cái may mắn nha!

- CHA BIẾN THÁI VỪA THÔI!!!

Hiên Phi rùng mình vội đánh xe đến vạch xuất phát tránh xa cha mình càng xa càng tốt khiến Long Bách Phi cắn khắn lệ hai hàng đau lòng khôn siết. Con trai lớn rồi không cho cha hun nữa hỏi ai chịu nổi.

Thanh Vân tiêu cực cũng tự tin cho Vạn Sinh ra thi đấu. Vạn Sinh mặt vẫn bầm tím, mắt liếc nhìn Hiên Phi. Thế mà Hiên Phi chỉ đáp lại bằng một nụ cười đều hoa nhường nguyệt thẹn khó ai sánh bằng. Cả hai cũng như tất cả các tiêu chủ chuẩn bị xuất phát phi.

Vòng đầu tiên khá đơn giản: các xe ngựa của các tiêu cực chỉ cần vượt con đường thẳng đến nơi lấy nước và quay về không có bất cứ chướng ngại vật nào. Tuy nhiên ngoài về nhanh nhất thì xô nước ai còn nhiều nhất sẽ chiến thắng vòng đầu. Thứ hạng chiến thắng các vòng sẽ tính điểm vào việc công bố thứ bậc cuối cuộc thi.

Cái khó ở đây chính là điều khiển xe vừa nhanh vừa “êm ái” nhất có thể để không mất nước trên đường. Chưa kể các xe tranh đua chỉ có năm tiêu cực có xe và ngựa tốt mới đến lấy nước trước. Hai mươi tiêu cực kia vướn vào mấy xe ngựa đổ xem ra còn bị bỏ khoảng xa.

Vạn Sinh đến lấy xô gỗ thấy một gã cản đường nên thuận tay dùng xô đánh gục té người đó khỏi xe. Hiên Phi đã lấy được xô nước, nhìn thấy chương mắt nên xông qua giao đấu.

Cuộc thi này không cấm đánh nhau nhưng tuyệt đối không cho gian lận và gây thương tích chí mạng nên cả hai vì thù riêng tiện đầu một trận.

Vạn Sinh hận ghét Hiên Phi nhiều chuyện cộng lại nên cố sức đánh cho bầm dập cái mặt đẹp của hấn mới thỏa lòng. Nhưng Hiên Phi cũng không nhẹ tay nhường nhịn gã ta. Một đòn Vạn Sinh dồn sức đánh hụt, hấn sẽ nhẹ nhàng đáp trả hai ba đòn mạnh tay hơn.

Thân thể cả hai nhanh không kém nhau là bao nhiêu, tay đỡ, chân tung cước không nhìn kịp. Trong khi thanh niên bận rộn trả thù riêng thì Mạch Kiếm chậm mà chắc lấy xô đi trước cả đoạn xa. Theo sau có một tiêu cực khác.

Long Bách Phi đứng ở vạch đích nhìn thấy con trai mãi mê háo thắng đánh nhau chưa đi đoạn nào về nên hét ồm lên chửi...

- Hiên nhi! Thắng rồi đánh sau!

Hiên Phi nghe giọng cha, tay đỡ đòn nhưng mắt nhìn xe của Cửu Nhật tiêu cục dẫn đầu cùng một xe ngựa khác đi rồi nên không thèm đánh nữa thành thạo đưa xe vòng khỏi nơi lấy nước. Vạn Sinh lập tức lao theo không thể thua Hiên Phi.

Xe ngựa của cả hai đều làm bằng kim loại đúc rỗng vừa cứng lại nhẹ hơn gỗ, thêm toàn là ngựa tuyển nên nhanh chóng bắt kịp tiêu cục theo sau Mạch Kiềm.

Xe của Long Môn và Thanh Vân đi song song, Hiên Phi và Vạn Sinh không bỏ qua vắn từ xe mình đánh với xe đối phương ngay sát. Bên ngoài không khí mọi người nóng lên hết mình cổ vũ cho tiêu cục mình. Lệ Nhan nhìn thấy cha dẫn đầu, bỏ xa mọi người một khoảng xa an toàn nên nhảy cẫng lên phấn khích...

- Cồ lên cha ơi!!!

Long Bách Phi nhìn ngang qua bộ dạng của nàng cồ vũ cho Mạch Kiềm. Chẳng lẽ ông ấy chịu thua hậu bối sao nên ngay lập tức mắt cũng hướng phía Hiên Phi và bắt chước nhảy tung tung lên...

- Cồ lên con trai!!!

Hiên Phi nhìn cha mà xấu hổ chết được. Lệ Nhan làm thế đáng yêu biết bao nhiêu, còn cha hấn thân già nhảy nhót thật khiến hấn muốn quay đầu bỏ chạy khỏi vạch đích càng xa càng tốt nha.

Cuối cùng Cửu Nhật tiêu cục đến nhất, Long Môn và Thanh Vân hòa nhau suýt xao đồng hạng nhì. Hiên Phi và Vạn Sinh không quên liếc nhìn nhau. Rồi thì cũng phải đánh nhau một trận đàng hoàng mới giải quyết hết chuyện này.

Lệ Nhan thì chỉ vui hơn hờ với cha...

- Cha con thật giỏi! Cha là tiêu chủ giỏi nhất đó!

- Nhờ có con gái cha cồ vũ nhiệt tình thôi!

Hai cha con Mạch Kiềm đang hôn ha hôn hờ vì chiến thắng đầu thì Nhan Chí Bình đến chúc mừng. Hiên Phi lại chuyển sang nhìn Chí Bình ngay vì không ngờ gã công tử đó thật còn có ý với Lệ Nhan.

Mạch Kiềm cũng lúng túng không biết nói gì dù biết rõ Chí Bình chỉ vì muốn lấy lòng con gái mình thôi. Chí Bình cười hiền nói.

- Tôi nay mời Mạch tiêu chủ cùng Lệ Nhan sang dùng tiệc bên hội tiêu cục tổ chức vì vương gia!

- Chúng tui đến có kì không? - Mạch Kiềm nhìn quanh thấy hình như không có tiêu cục nào được mời cả.

- Không đâu! Mạch tiêu chủ và Lệ Nhan là khách quý của ta!

Nhan Chí Bình nói khi chỉ nhìn mỗi mình Lệ Nhan cứ như Mạch Kiềm—cha nàng chỉ là cục đất bụi bụi đặt cạnh cục đất nho nhỏ là nàng. Long Bách Phi đứng bên đây nhìn liền bĩu môi ganh tị.

- Có con gái cũng tốt thật!

Hiên Phi liếc mắt nhìn cha một cái ngay làm ông ấy chớp mắt ngây thơ...

- Sao? Cha có nói cái gì sai đâu!?

Hấn chẳng nói gì, bỏ đi luôn làm ông cha lẽo đẽo chạy theo chăm cho con trai ăn uống hồi sức sau khi thi cực khổ. Lệ Nhan cũng nhìn theo hướng hấn bỏ đi rồi mới xoay lại cười cười với Chí Bình.

Tôi đó có tí nữ đến dâng nàng áo lụa cùng trang sức vô cùng quý giá. Nàng cảm thấy thật không thoải mái tí nào đâu có người phục vụ không cần động tay động chân.

Nhan Chí Bình có bề ngoài lẫn tiền tài như vậy cần mỹ nhân là có mỹ nhân, tại sao lại quan tâm nàng đến thế chứ? Nàng thật là nghĩ cũng không ra điểm tốt của mình nha thì nhìn vào gương đồng thoáng hết hồn té ngựa.

Cô nương trong gương không chắc là xinh đẹp nhưng chân mày có chút tia gọn trông thanh tú hẳn ra. Chưa kể dặm thêm chút son phấn trông nàng thật “khác biệt”.

Mạch Kiềm nhìn tiểu nữ áo lụa bước ra liền đứng trơ tại chỗ. Trong lòng nàng cũng hơi vui vì ngờ cha thấy mình đẹp nên mừng đến sững người như thế.

Nhưng Mạch Kiềm không chỉ thế còn run run lệ hai hàng tự hận không giấy bút vẽ lại nàng lúc này mang về cho mẹ nàng xem cảnh tượng hải hùng này. Lệ Nhan giống ông ấy cũng không ngờ có thể bớt xấu nhiều như vậy hỏi sao kẻ làm cha không roi lệ vì cảm xúc quá khích chứ.

Nàng không cười nổi, cứ xem đó là kiểu yêu thương dễ tổn thương của cha nàng vậy. Thế là nàng cùng cha theo người hầu của Chí Bình dẫn đến buổi tiệc.

Long Bách Phi nhìn cảnh chỉ biết nhăn nhó vô cùng đau khổ, chỉ vì Hiên Phi bức mình quá nên tay nắm chặt vai cha. Lệ Nhan đi gặp Chí Bình trông bộ dạng “giống nữ nhi” như thế thì thể nào gã Chí Bình kia cũng nổi thú tính cho xem.

Nhưng có lẽ do anh chàng bị hoa mắt do thích nàng chứ bộ dạng của nàng cũng không thướt tha bao nhiêu.

Cảm thấy bản thân không làm nàng thích mình được lại có nam nhân ve vãn quanh nàng khiến Hiên Phi không vui muốn bỏ về thì cha hấn ngăn. . .

- Không theo lỗ lão già Mạch Kiểm dùng con gái để mua chuộc giám khảo chiến thắng thì sao!?
- Chẳng ai hèn hạ như cha đâu cha ơi! - Hiên Phi thẳng thừng nói ra cái vẻ mặt gian ác trên mặt cha mình cho ông ấy rõ nha.
- Con dám nói cha con hèn hạ sao Hiên nhi!?

Long Bách Phi hùng hổ la con thì Hiên Phi giờ ngón cái tự hướng về mình nói nhẹ nhàng nhưng vô cùng chính sát. . .

- Chứ không phải nếu gã công tử kia thích nam nhân thì cha cũng dâng con cho hắn để thắng rồi đúng không cha!?
- Bởi vậy mới nói. . . con trai cha hiểu ý cha ghê à! Thương ghê!

Long Bách Phi cười nựng má con một cách tàn bạo nhưng Hiên Phi chỉ bức mình gạt tay ông ấy ra rồi mắt hướng về lều lớn nàng vừa vào. Thật sự hấn rất lo lắng sẽ mất nàng vào tay tên Nhan công tử đó.

Tiệc bên trong chỉ có những người trong hội tiêu cực, toàn là thương gia giàu nứt đố đổ vách. Lệ Nhan không quen gò bó làm tiểu thư đoan trang nên chán gần chết. Cả ăn gà cũng không dám cầm cần thì còn đâu niềm vui chuyện ăn uống cơ chứ.

Mạch Kiểm cũng không thích cái kiểu xã giao giả tạo khen qua khen lại vô dụng. Ông ấy thà chịu sự đê tiện trắng trợn như Long Bách Phi còn hơn.

Khổ cực trôi qua, tiệc cuối cùng cũng xong. Lệ Nhan mừng quá định hỏi cha về đề cởi cái áo xuề xòa vải này ra thì Chí Bình đã bước đến nho nhã cần thận nói. . .

- Mạch tiêu chủ! Ta có thể mượn Lệ Nhan đi dạo một vòng rồi sẽ đưa về an toàn được không?

Lệ Nhan căng mặt lên đá mắt với cha ngay có ý bảo cha không cho. Nhưng người ta công tử lịch thiệp đến như vậy làm sao ông ấy có lí do từ chối chứ. Huống chi tiểu nữ của ông ấy cùng một công tử đẹp khuynh nước khuynh thành như vậy có mà Nhan công tử khó về “an toàn” thì đúng hơn.

Thế là cha bán rẻ nàng không quan tâm làm nàng chỉ biết cười ngây ngốc đi với chả dạo. Nhan Chí Bình thật sự rất vui khi được đi riêng cùng nàng nên nụ cười rạng ngời cứ sáng tỏa trên môi. Chỉ lo đi chung với mỹ nhân trong đêm hôm khuya khoắt thế này, nàng nổi thú tính thì tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Oan Gia Thật Là Thất Sách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Trăng thanh gió mát, sánh bước bên mỹ nhân hỏi lòng ai không xao động?

Nếu lúc này nàng chính là giai nhân chắc cũng sung sướng lắm song khổ nỗi Chí Bình mới chính là tuyệt sắc thiên hương tại đây làm cho nàng kiềm chế gần chết mới không cười thú tính khoái chí.

Đi với lại dạo, trời thì tối thui làm Lệ Nhan muốn về ngủ ngay cho rồi nhưng nào dám thất lễ với công tử nho nhã như Chí Bình. Chí Bình xoay nhìn, nói nhẹ nhàng. . .

- Sao Lệ Nhan cô nương không nói gì cả? Ta thích cô nương nói nhiều với ta! - Xưa nay có chỉ có người bảo nàng “câm miệng” nay mới biết cảm giác người ta bảo nói nhiều lại đáng sợ như vậy nha.
- Ấy. . . Tại tôi nay tui ăn no không nghĩ ra chuyện gì để nói cả nên. . . xin lỗi vì đã không nói nhiều nha Nhan công tử!

Nàng trả lời thật thà cầu mong Chí Bình không giận nhưng y chỉ bật cười. Phải nói người đã đẹp, cười lên càng lộ vẻ hấp dẫn hết sức. Suy đi ngoảnh lại nàng phải đem lòng hận thù những người đẹp nhưng không hiểu sao cứ mãi lần quần quanh họ như thế.

Tiếng Chí Bình cười vang giòn tan, còn nằng lại đứng ngây ngốc không biết làm gì nữa. Cuối cùng Nhan Chí Bình cũng cười xong và nhìn nằng bằng một ánh mắt triều mến vô cùng tha thiết...

- Cô nương có biết tìm một người nói thật khó hơn tìm trăm nghìn người dối trá hay không?

Lời Chí Bình chứa nhiều tâm ý nhưng Lệ Nhan si ngốc chỉ nhủ mảy đáp...

- Cái này thì tiểu nữ chưa biết thưa công tử... nhưng gần đây tui phát hiện người đẹp nhiều hơn người xấu đó!

Nói thôi chưa đủ, nằng còn chớp chớp tự ám chỉ mình là người xấu hiem có khiến Chí Bình có thêm cơ hội cười đau bụng. Người ta cười chẳng lẽ nằng không cười theo sẽ là vô lễ nên nằng cũng nhe răng gượng cười.

Nhưng trong lúc cười quên đi bản thân đang trong váy áo lụa là, nằng vấp tà áo lụa ngã tới. Chí Bình nhanh tay đỡ lấy người nằng cứu kịp nằng khỏi cảnh đập đất bằng mặt rồi.

Chạm vào người nằng, lòng nam nhân có ý từ đầu dễ gì bỏ qua cơ hội này nên thu tay ôm vội vào lòng. Thâm tâm Chí Bình rất vui lúc bên nằng gần nhau như vậy, tay vì vậ càng có chút lực ôm không rời.

Còn cả người Lệ Nhan lại cứng đờ đến khờ khạo khi phải dựa vào ngực nam nhân lạ như vậy. Công tử tuần tú trước mắt giữ chặt không hề có ý buông nằng ra, ánh mắt triều mến ôn nhu vô cùng...

- Lệ Nhan cô nương cảm thấy thế nào về ta!?

Chí Bình vào thẳng vấn đề không chút ngần ngại khi muốn rõ tâm ý của nằng dành cho mình. Nhưng khổ là nằng quá choáng ngợp trong tư thế bị ôm và nhìn gần sát gương mặt tuấn mỹ nên nói lắp bắp...

- Công tử... thật sự rất đẹp!!! - Không chỉ đẹp bình thường đâu, nằng nhìn đến hoa mắt chóng mặt rồi đây. Chí Bình lại có cơ hội cười vang vì nằng.

- Haha... không! Ý ta là cô nương có thích ta không?

“Rắc!!!”. Câu hỏi của Chí Bình vừa dứt thì trong không gian tĩnh lặng vang lên tiếng cành gãy giòn tan chói tai. Lệ Nhan thần trí bay bổng như bướm dạo vườn xuân, do hoa thơm quá độ nên sớm đau đầu choáng váng.

Chí Bình nhất mực nhìn nằng chờ đợi một câu trả lời, tay cũng không hề có ý buông người nằng ra. Nằng vẫn được y ôm trọn một cách trân trọng.

Cô nương khác như nằng chắc mừng rơi nước mắt rồi. Song khổ nỗi nằng thấy kinh khủng lắm nha vì không hiểu tại sao các mỹ nam cứ thích hỏi câu hỏi như vậy với nằng.

Một Long Hiên Phi làm nằng nhứt đầu lăm rồi, nay lại thêm Nhan Chí Bình muốn hỏi ý tứ trong lòng nằng. Nằng tự hỏi có phải là họ quá đẹp rồi nên cần có xấu nhân làm lá xanh phụ họa thêm cho họ nổi bật hay không?

Nằng cố lấy lại chút tự chủ và nhẹ nhàng lách người lịch sự khỏi tay Chí Bình...

- Nhan công tử thật đẹp... còn tốt nữa, tui cũng rất thích! - Nằng cười cười phụ họa thêm khi nói nhưng Chí Bình hỏi lại ngay.

- Chỉ là thích thôi sao? Không có tình ý giữa nam và nữ sao? - Chí Bình xem ra cũng thuộc loại người thẳng thắn như Hiên Phi. Một khi đã có ý thì không cần gì phải che giấu, ngại với nằng nữa.

- Cái chuyện đó... tui không nghĩ đến!

Lệ Nhan rụt rè nói thật cũng lo Chí Bình sẽ tức giận nhưng không. Chí Bình không những không giận hay thất vọng lại mỉm cười. Ánh mắt y nhìn nằng càng sáng ngời, tay vuốt khẽ tóc nằng thật ôn nhu. Lệ Nhan run run, thật sự quá cứ muốn hất tay mỹ nam ngay thôi...

- Lệ Nhan thật đặc biệt, rất thành thật nên ta rất thích. Quanh ta ai cũng chỉ biết giả dối. Ta luôn muốn tìm một người có thể bên ta không mang dối trá, làm cho ta vui cười mỗi ngày thật vui vẻ.

Lệ Nhan nuốt khan, trong đầu tự nhủ chắc công tử ám đầu lăm rồi mới mê nằng đến thế này nha. Nhưng chuyện với Hiên Phi nằng còn dễ tính, còn Nhan công tử không mấy thân thiết lại “rất thích” nằng như vậy có phải khổ cho cái đầu ngốc của nằng phải suy nghĩ quá độ hay không?

Nằng đành cười gượng giả diễn giả khùng xem như ý của Chí Bình không ám chỉ vào mình và trả lời...

- Vậy công tử nên ra ngoài gặp nhiều người hơn, chắc sẽ sớm tìm ra người như vậy thôi!

Đề xem nằng giả ngu si, y sẽ phản ứng thế nào. Nhưng Chí Bình lại được trợn cười nghiêng ngả. Giờ thì Lệ Nhan bắt đầu thấy ghét nụ cười sỉ nhục nằng rồi.

Trong không gian vắng chỉ hai người bên bờ sông gió thanh mát. Chí Bình cười xong mới nhìn nằng nói dịu dàng...

- Thì ta đã nói người nói thật rất khó tìm rồi mà. Huống chi ta đã tìm ra Lệ Nhan rồi...

Nghe đến đoạn này thật là nàng không dám thở nữa. Sao cứ phải là người đẹp thích nàng cơ chứ. Nàng không muốn chấp nhận cảnh xấu càng xấu đâu.

- ...sau cuộc thi này chắc cô nương sẽ hiểu rõ về ta hơn nên nhân lúc này ta muốn đề nghị một chuyện. – Chí Bình tiếp lời rất trông chờ phản ứng từ nàng.

- Chuyện gì? Tui không có khả năng làm được mọi việc đâu công tử!

- Việc này cô nương sẽ làm được...

Chí Bình mỉm cười, mắt nheo khẽ lại nhìn nàng khi nói chắc như đinh đóng cột. Tay y mon nhẹ lên gương mặt khờ khạo của nàng và lên tiếng...

- Nàng làm thê tử của ta có được không Lệ Nhan?

“Rắc!!!”. Lại có tiếng cây bẻ vang chói tai vọng đến. Lệ Nhan đỏ đần nhìn Chí Bình.

Thật may là lần trước có vô số người cầu hôn rồi nên xem như nàng cũng có chút kinh nghiệm nếu không đảm bảo lúc này nàng cũng đã té xỉu sùi bọt mép vì “quá sức chịu đựng”.

Nhan Chí Bình tuấn tú, nho nhã, phong độ cao quý sang trọng giàu có không thể vì tiêu cực nhà nàng mới giở trò. Nàng cũng không dám khẳng định là mình có sức hấp dẫn nhưng không phải gần đây “siêu cấp mỹ nam nhân” cũng nói thích nàng hay sao.

Nói chung dù miệng Chí Bình nói ra thẳng thắn như vậy nàng cũng không thể không hoài nghi chuyện khó tin này nên rùng mình hỏi lại...

- Công tử bị bệnh ở đầu và mắt đúng không?

Chí Bình bật cười ngay làm nàng càng nhần nhó. Nếu không vì bệnh mà lại muốn lấy nàng làm vợ thì thật là khó nghĩ nha. Chí Bình không ngăn nổi mình, tay gạt yêu nhẹ cái mũi nhỏ của nàng nói rất vui vẻ...

- Ta thật rất muốn bên nàng mỗi ngày! - Lệ Nhan có cảm giác y muốn ngày nào cũng bị chọc cười như vậy thì đúng hơn. Nàng rụt rè thốt lên.

- Ấy... công tử nói thật hả?

- Phải! Ta chỉ nói một lời. Nàng hãy suy nghĩ thật kĩ, sau khi cuộc thi kết thúc hãy trả lời cho ta biết. Nãy giờ có người đang không vui muốn nổi nóng nên ta về trước nhé, nàng cứ về sau cùng người đó!

- Chờ đã... công tử đùa hả?

Nàng vẫn không tin nổi, có gọi theo nhưng Chí Bình chấp tay sau lưng vui vẻ thong dong bỏ đi. Xem ra Chí Bình cũng rất tự tin nàng sẽ là của mình. Dù sao người ta đẹp – người ta có quyền. Còn nàng xấu xí tại sao cứ bị rơi vào tình cảnh “sung sướng trong đau khổ” thế này.

Và thành linh Hiên Phi cầm một mớ cành cây to có, nhỏ có đi từ trong góc khuất đến gần nàng. Nét mặt hân hoan là đáng sợ...

- Vậy mà lần trước ngươi nói không thích hán. Ngươi có ý muốn làm thê tử của gã họ Nhan đó đúng không?

- Ra nãy giờ ngươi nghe lén hả?

- May là ta theo nghe lén mới không bỏ lỡ cơ hội chứng kiến chuyện động trời này!

Hiên Phi nãy giờ không kiềm giận bẻ cây chắc cũng đã lao ra bẻ cổ tên Nhan Chí Bình ấy rồi. Nàng thật khổ sở chuyện tình cảm này làm rồi không muốn suy nghĩ gì nữa. Nói nhiều với Hiên Phi cũng không giúp tình hình khá hơn nên nàng bỏ đi.

Song hán đâu có tha cho nàng dễ như vậy. Hiên Phi níu lấy nàng rồi gặng hỏi vừa tức giận vừa mang chút lo sợ ẩn chứa...

- Ngươi không phải là muốn làm vợ hán ta thật chứ?

- Đó là việc riêng của ta. Ngươi nghe lén rồi còn dày mặt tra hỏi ta nữa hả Thổ Phi!? - Nàng hung hăng đáp lời.

Chí Bình thích nàng thật là chuyện choáng váng kinh thiên động địa, tốt nhất không nên nhìn bản mặt Hiên Phi kéo lại nhớ hán cũng thích nàng chỉ khổ hơn thôi. Song Hiên Phi cũng không hiền từ gì đoạn nói lớn như dọa nàng...

- Ngươi không thích ta cũng không được đi thích hay làm vợ của kẻ khác!?

- Vô lí!!! Ngươi thật là ngang ngược. Bộ thích ta là muốn làm gì thì ta làm theo sao? Ta mặc kệ ngươi không quan tâm.

Nàng bực mình đi thì Hiên Phi không cam tâm nắm lấy nàng kéo ngược. Nàng lại vì áo lụa rườm rà nên chói với ngã lại phía hán. Chẳng chờ nàng hay

đội một câu đồng ý, Hiền Phi không do dự hôn lên môi nàng.

Lệ Nhan mở to mắt, cảm giác môi bị hấn chế ngự nên vùng tay quờ quạng tìm cách thoát nhưng hấn giữ chặt lại không cho nàng bất tuân ý hấn.

Nàng thật cũng cố gắng thoát lăm chừa rồi lại mềm nhũn cả người từ từ vì Hiền Phi. Hấn “hôn nhẹ” đã làm tim nàng đập loạn xạ rồi hướng chi “hôn mạnh” như thế này.

Môi trên môi kẻ sát nút chặt. Mỗi lần nghiêng nhẹ đầu sang một hướng hấn lại cố ý cắn nhẹ từng chút lên môi dưới của nàng khiến nàng khó chịu buột phải nhón chân cố theo ý hấn.

Hơi thở vừa phả nhẹ đã vội vã hít lấy hơi thở của đối phương. Mùi vị của Hiền Phi thật đặc biệt, có thể nào nàng cũng không quên. So với vị của bánh nướng đậu thành thì nàng muốn cắn ngay Hiền Phi khi có cơ hội một miếng rõ to.

Nàng và hấn hôn hình như rất lâu. Vừa muốn dừng hấn lại cứ quuyến luyến hôn thêm thật tiếc nuối khiến nàng thấy cũng đáng thương nên chu môi nhỏ cho hấn nặc ý gât gao hôn tiếp tùy thích.

Tay hấn ôm chặt làm đầu óc nàng mơ màng không còn biết gì. Trong tay Hiền Phi nàng dễ chịu hơn rất nhiều. Cảm giác thật bình yên.

Lệ Nhan lén dụi nhẹ vào bờ ngực lớn của hấn khi hấn hít nhẹ mùi hương nơi nếp tóc mềm trên cổ nàng. Cả hai ôm nhau rất tình tứ nhưng nàng nhớ hình như mình vẫn đang giận hấn cơ mà.

Hiền Phi có thừa sức giữ chặt nàng bên người không thể bỏ chạy nhưng tâm nàng quá khó để giam lại bên hấn. Chính vì thế, tay ôm nàng trong tay là thế, giọng hấn vẫn mang chút yếu đuối...

- Ta thích người trước... cũng đã nói ra trước. Người không thể chọn hấn!

Nàng nghe tim Hiền Phi đập thật nặng nề trong vòm ngực lớn. Nàng không nghĩ hấn lại lo sợ đến như vậy. Tay nàng giơ lên, ngăn ngừa rồi lại thu tay vừa ôm vừa vỗ nhẹ dỗ dành trên lưng hấn...

- Ta có nói là đồng ý với Nhan công tử đâu. Huynh ấy cho ta thời gian suy nghĩ mà người không nghe thấy sao?

Hiền Phi nghe thế vội vã kéo nàng ra nhìn đầy khẩn thiết...

- Đừng có đồng ý!

- ... ta có đồng ý hay không cũng không thể thích người lại mà! - Nàng nói ra không hiểu sao trong lòng cũng ghen lại chút ít. Nhưng Hiền Phi không hề yếu lòng, nói ngay với nàng.

- Ít ra ta cũng còn cơ hội làm người hồi tâm chuyển ý thích ta. Người đi lấy kẻ khác ta làm gì được nữa!?

Tuy Hiền Phi yếu thế sâu thẳm nhưng không muốn bỏ cuộc tí nào. Lệ Nhan cũng vui vì tính cách của hấn thật không khác đi chút nào. Giờ cả hai bên nhau thế này làm nàng lại nhớ về Thu Nguyệt. Cơ hội chỉ có hai người nhưng nàng không dám đưa túi thơm đó ra.

Hiền Phi bên nàng như lúc này, nàng không muốn chọc giận khiến hấn tức giận vì mình. Nàng cắn môi vẫn còn vron cảm giác môi hấn, tự cảm thấy mình thật xấu xa không đáng mặt tí tở.

Vì Thu Nguyệt nàng đã không đáp lại hấn, nàng càng không muốn vì Thu Nguyệt phải tránh xa hấn thêm nữa.

Hiền Phi cũng đang thế thâm vì lo nàng sẽ theo Chí Bình nhưng đột nhiên nàng chủ động ôm lấy thật chặt. Mặt Hiền Phi đỏ lên, tay ôm ngay lấy nàng hỏi lại...

- Người hồi tâm chuyển ý rồi hả Lệ Nhan?

- Hồi tâm gì chứ? Ta chỉ đơn giản là thấy ở đây lạnh nên ôm người vậy thôi! - Nàng che giấu mọi thứ chỉ dụi má ôm Hiền Phi vậy thôi. Hiền Phi khổ sở than thở.

- Thích ta đi rồi ôm không được sao!?

- Vậy thì không thêm ôm người nữa!

Nàng chun mũi tỏ ra đáng ghét lùi ra thì hấn nhanh tay ôm lại ngay. Nàng lại rơi vào vòng tay của Hiền Phi. Cả hai không nói gì, cứ đứng ôm nhau với một chút thẹn thùng. Cảm xúc bên nhau không xung đột cũng không tệ chút nào mà còn hơi tốt nữa kia.

Lệ Nhan khép mắt lại lắng nghe nhịp tim cùng hơi thở của Hiền Phi và tự nhủ trong lòng... nếu không còn lí do gì cản trở nàng nữa...

Nàng chắc chắn sẽ thích hấn để được Hiền Phi ôm chặt vừa ấm áp, vừa dễ chịu thế này mãi mãi.

Vòng thi thứ hai có thể lệ gần như tương tự chặn thi đầu tiên. Trong vòng này, mười đội dẫn đầu vòng trước sẽ mang một kiện hàng đi qua các chương

ngại vật. Đội nào về sớm và hàng còn nguyên vẹn sẽ tranh năm vé thi vòng cuối cùng ngày hôm tiếp theo.

Nghe ra vòng hai có vẻ đơn giản và trùng lặp vòng thi đầu nhưng vòng đấu này sẽ rất thảm khốc khác xa do cho phép cái đội có thể dùng mọi cách loại bỏ đối thủ trên đường mang hàng đi.

Ban giám khảo đã lường trước cái trò hèn hạ hại ngựa đều không thể dùng được. Đấu ở đây chính là dùng thực lực hạ đối thủ.

Lệ Nhan có chút lo lắng cho cha thi trong khi đó hai cha con nhà họ Long lại cãi lộn ngay lúc gần xuất phát.

- Cha đề con thi!!! - Hiền Phi nói rất quả quyết nhưng Long Bách Phi không chút cảm động vì con ngoan.

- Con toàn muốn xử thằng Vạn Sinh đó chứ có lo thi cho ra hồn đâu. Vòng này cha thi cho!

- Con thi!

- Cha thi!

Hai cha con dần co quyết ra thi cho bằng được. Đúng là hổ phụ sinh hổ tử, cả hai cha con hẳn xem ra đều cứng đầu cứng cổ không nhượng bộ ai. Cuối cùng Hiền Phi bị cha tặng cho một đấm vào bụng mới chịu ngồi ngoan ôm bụng buồn hùi. Long Bách Phi cười khà khà khi giành được với con.

Mạch Kiểm cũng rất háo hức khi lão oan gia thi đấu, như vậy càng thú vị hơn khi có đối thủ của mình.

Lệ Nhan bước qua nhìn Hiền Phi vẫn ngồi ôm bụng trông mặt tuấn mỹ như đang muốn đi ngoài ngay tại chỗ vậy...

- Ngươi có sao không Thổ Phỉ?

- Ta rõ ràng là con riêng! - Vừa nói, Hiền Phi vẫn còn cố liếc theo lão già của mình đang rất vui vẻ sau khi đánh con ra nông nỗi này. Nàng chỉ biết tặc lưỡi nói.

- Con riêng gì chứ... ngươi rõ ràng là con của Long thúc mà! - Phải nói là hai cha con y chan nhau, còn ai hoài nghi chuyện nực cười này ngoài hẳn chứ.

Hiền Phi dĩ nhiên do giận quá mới nói vậy. Làm sao thì làm cũng không thể không là con trai của Long Bách Phi – mỹ nam trung niên siêu tàn bạo.

Bụng hẳn thật còn rất đau, chẳng đứng dậy nổi khiến Lệ Nhan cũng hơi lo lắng. Không hiểu sao gần đây nhìn hẳn đau, nàng cũng khó chịu theo.

Lệ Nhan giờ tay định xoa bụng hẳn cho bớt đau thì Chí Bình đến rất đúng lúc. Khỏi cần chờ mặt đẹp hết nhăn nhó thì Hiền Phi đã cau lại khó coi hơn vì tình địch. Chí Bình rõ thấy hẳn không vui khi thấy mình vẫn cười thật là trang nhã.

- Hôm nay Long công tử không thi sao?

- Nhìn ta ngồi đây rồi còn hỏi dư thừa vậy. Nếu rảnh quá thì đi chỗ khác đi Nhan công tử! - Hiền Phi trả lời Chí Bình kiểu như vậy làm trán nàng vương mồ hôi lạnh sợ xung đột xảy ra. Nhưng Nhan Chí Bình là ai chứ mà dễ nóng giận vì chút khiêu khích của Hiền Phi. Y mỉm cười ra vẻ nuối tiếc khi đáp lời.

- Ta lịch sự hỏi thăm, trong lòng thiết nghĩ Long công tử cũng như bằng hữu của ta... Tiếc thật... công tử làm ta đau lòng quá...

Chí Bình lắc đầu ra vẻ sầu não lắm. Tuy bộ dạng nho nhã thế kia nhưng rõ ràng càng có ý chọc Hiền Phi hơn. Mặt Hiền Phi lại càng khó coi, không ngồi ôm bụng nữa mà đứng lên bộ dạng dọa người. Không khéo có “án mạng” nên Lệ Nhan nhanh nhẩu chen vào đẩy Hiền Phi ra xa một chút, sau đó lại xoay cười với Chí Bình...

- Nhan công tử mặc kệ hẳn đi. Xưa giờ hẳn ăn nói khó nghe nên quen miệng rồi!

Hiền Phi nghe thế cứ như nàng sợ Chí Bình sẽ phật lòng. Chẳng suy nghĩ gì nhiều, nếu đi thích nha đầu như nàng là đồ si ngốc thì hẳn tuyệt đối không cho nam nhân thứ hai muốn làm kẻ ngốc như hẳn.

Thế là hẳn vòng tay ôm ngang người nàng. Mặt Lệ Nhan đỏ ửng lên ngay khi cảm thấy tay Hiền Phi giữ cứng người mình sát vào người hẳn. Hiền Phi đưa mắt nhìn Nhan Chí Bình và nói không chút do dự.

- Lệ Nhan là của ta!

Hiền Phi dứt khoát nói ra khẳng định nàng là chỉ thuộc về mình cho tên Nhan công tử kia thôi “mộng mị”. Chí Bình nhìn cảnh, đưa nhẹ vành môi hoàn hảo cười nhạt khó hiểu rồi lại nhanh chóng bước tới nắm kéo nàng ra.

Lệ Nhan không hiểu sao lại ra nông nỗi này khi hai mỹ nam tranh nhau níu kéo lấy mình. Nàng biết mình đặc biệt xấu rồi nhưng có phải là cô nương xấu xí cuối cùng còn sống đâu tại sao lại tranh giành nàng như thế hả trời?

Chí Bình không hề yếu thế dẫu Hiền Phi cũng nhất định không chịu buông nàng ra...

- Lệ Nhan không phải của ai hết. Long công tử muốn giành nữ nhân với ta sao? ...ngươi không có đủ tư cách đâu Long Hiên Phi! - Xem ra giờ Chí Bình cũng không muốn giả vờ thanh cao nho nhã nữa rồi làm Hiên Phi càng cao hứng.

- Tư cách sao? Dù ta không đủ tư cách với loại công tử ẻo lả như ngươi nhưng cũng không có nghĩa là ta sẽ thua. Ngươi bên Lệ Nhan được bao lâu, có hiểu rõ bằng ta không Nhan công tử?

Lệ Nhan ở giữa vừa nhìn cả hai đối thoại, vừa thấy hai tay mình bị kéo ngược ra hai phía của hai nam nhân thật sự là không dễ chịu một chút nào.

Ánh mắt Chí Bình nhìn Hiên Phi mang chút lửa cháy bỏng như thể muốn có nàng bằng mọi cách. Y không ngần ngại khẳng định.

- Ta sẽ làm cho Lệ Nhan hạnh phúc!

- Bộ ta không biết làm nha đầu này hạnh phúc hơn ở với ngươi hay sao!?

Cả hai thằng găm giữ, mắt liếc nhìn nhau cùng siết tay kéo nàng về phía mình khiến Lệ Nhan ở giữa chết mất. Hồng nhan thì mới bạc phận, còn số nàng xấu nhan tại sao cũng ra cảnh thảm này cơ chứ.

Quanh đó nhiều người nhìn cả ba nhiều hơn cuộc thi đang diễn ra. Ai đời thấy cảnh hai nam nhân tuấn tú cùng tranh giành một cô nương tầm thường mà bỏ qua được chứ. Đây là chuyện ngàn năm hiếm gặp, không theo dõi tiếp thật uổng phí.

Mắt thấy mình biến thành trò cười cho thiên hạ chỉ vì hai gã mặt đẹp đầu đất này rồi nên Lệ Nhan hung hăng tự vùng tay ra không cho ai nắm cả. Nàng thở phì phò, mặt tức giận muốn xù thẳng cả Hiên Phi và Chí Bình nhưng tiếng xe đồ phía sau làm nàng phân tâm xoay lại xem.

Vừa nhìn thấy cỗ xe của Mạch Kiếm ngã đổ, nàng kinh hãi. Chỉ do hai gã này làm nàng không tập trung vào cuộc thi nên không thấy có sự ra sao...

- Cha...

Hiên Phi nhìn nàng chạy đi cũng giật mình hơi hoảng chạy ngay theo sau. Vạn Sinh mỉm cười đắc thắng khi đi đến vạch đích đầu tiên bỏ lại hai cỗ xe của cha hai đứa đầu gặp nạn bị lật xe.

Long Bách Phi ôm lưng đau lồm cồm chui ra trông cũng không nặng lắm khiến Hiên Phi thở phào rồi xoay sang phụ Lệ Nhan một tay nâng xe cho Mạch Kiếm ra. Cha nàng bị thương trên bả vai khá nặng làm nàng chưa chi đã rung lạng lo lắng. Tuy nhiên cả hai ông cha vẫn còn sức cùng đồng thanh chửi...

- Cái thằng khốn nạn!!!

- Chuyện gì vậy cha?

Lần đầu Mạch Kiếm và Long Bách Phi không chửi nhau mà đồng tâm đi chửi người khác. Hiên Phi hoài nghi nên bước đến xem bên vành xe ngựa của cả hai xe đều bị đánh gãy. Xem ra phải có một chấn vật rất mạnh đụng vào mới có thể làm gãy cả khung xe cứng chắc và ngã xe.

Lệ Nhan dìu cha, cũng nhìn thấy thế nên hỏi...

- Sao cha và Long thúc đều té như vậy?

- Vạn Sinh chơi xấu, trên xe có gài chốt vướng ra hai bên giáo thiếc đâm gãy vành xe đối thủ. ... Thật không ngờ ngày xưa cha lại tin tưởng nó nhiều như thế?

Hai ông bố đều rất tức giận làm Hiên Phi càng muốn tức tốc xử ngay Vạn Sinh nhưng không có chứng cứ, Long Bách Phi cũng ngăn lại nên hẳn không mạnh động. Thật may là có sự cố nhưng hai tiêu cục nhà nàng và hân vẫn còn nằm trong tốp năm tiêu cục sẽ tham gia vòng thi cuối vào ngày mai.

Lệ Nhan ngồi đăm chiêu đọc thẻ lệ vòng thi cuối vừa được ban bố, trong khi Mạch Kiếm chỉ ngồi tròn mắt nhìn vào món quà của Chí Bình. Từ nhỏ đến lớn, tuy sống cũng không kham khổ gì nhưng Mạch Kiếm lần đầu được nhìn thấy nhân sâm 100 năm tuổi.

Thật sự là nhìn sao ông ấy cũng chỉ thấy nó là một củ cải có hình thù xấu xí. Tuy nhiên giá trị thì khỏi phải bàn rồi. Chí Bình nói là Mạch Kiếm bị thương cần tâm bổ nhưng ông ấy rõ biết "củ cải 100 năm" này dùng để mua chuộc lòng nhạc phụ đại nhân* tương lai thôi.

May là Lệ Nhan lên tiếng đánh thức thần trí cha khỏi củ nhân sâm kia...

- Đưa hàng đến tận Kinh thành. Sao năm nay lại xa như vậy cha? Từ Phong Châu đến Kinh thành cũng mất gần một ngày đường.

- Tại năm nay có Thất vương gia nên mới thay đổi cuộc thi như vậy!?

- Cha đang bị thương như vậy làm sao đi xa như thế được.

Lệ Nhan lo lắng cho cha. Mạch Kiếm thử gờ tay nhưng không chỉ nhăn nhó vì đau đành thở dài nói...

- Chắc bỏ cuộc thôi!

- Hà? Bỏ cuộc sẽ mất thanh danh tiêu cực nhà mình! - Lệ Nhan nói ngay vì cha nàng xưa giờ luôn đeo thanh danh Cửu Nhật tiêu cực lên trên đầu. Nay nói ra hai từ bỏ cuộc như vậy thật khó chấp nhận.

- Chứ cha thế này làm sao thi được, thua cũng vậy thôi!

Cha nàng xưa giờ tính tình ương ngạnh nay vì chút chuyện lại ỉu xìu như vậy thật làm Lệ Nhan không chịu được. Nàng nhìn cha rồi hùng hốt nói...

- Vòng thi ngày mai cứ để con thi thay cha!

Mạch Kiểm hết hồn, mặt càng nhăn nhó khó coi...

- Không được! Con không rành đường núi lại đi có một mình, chưa kể các đội cạnh tranh không biết có một đao chém con làm ba làm bốn hay không nữa? Cha không đồng ý! - Mạch Kiểm nói rất dứt khoát vì không muốn con gái vào cảnh nguy hiểm nhưng Lệ Nhan tự khí thế nói.

- Con có giống nữ nhi đâu mà cha lo thừa như thế. Con sẽ bảo vệ thanh danh lừng lẫy của tiêu cực nhà mình!

Mạch Kiểm nhìn con, trông lòng xúc động xem chút buột miệng nói là nàng thật là không giống nữ nhi chút nào. Nhưng ông ấy cười nhẹ, kéo nàng ngồi xuống cạnh mình...

- Ngốc nhì này! Tiêu cực có quan trọng cũng không sánh bằng tiêu nữ của cha. Có bốn mẹ con con là cha thấy đủ rồi!

Cha ôn như vuốt tóc nàng, trong lòng rất vui vì biết Lệ Nhan hiểu thảo lo cho mình. Nàng biết là cha không tin nàng sẽ làm được thôi chứ tiêu cực kia là công sức cả đời cha nàng gầy dựng làm sao bỏ được.

Suy đi nghĩ lại nàng tự hòng mình vì nếu nàng giỏi hơn một chút có phải tốt hơn hay không?

Đột nhiên ngoài lều cha con họ Long đi vào. Long Bách Phi vẫn ôm cái lưng đau đi vào nói cứ như không phải là hai cha con nọ nghe lên Mạch Kiểm nói vậy.

- Lệ Nhan nói đúng đó! Ông mà bỏ cuộc thì mất hết thanh danh bao năm đấu tranh với tui!

- Không phải ông thích thế lắm hả Long Bách Phi? - Mạch Kiểm nheo mắt hỏi, quả nhiên Long Bách Phi cũng đỏ mặt hỏi tuy nhiên cũng thành thật đáp lời.

- Dĩ nhiên là thích thắng ông rồi. Chỉ là ta thích cạnh tranh công bằng để ông thua nhục nhã trước ta thôi. Cứ để con bé thi, có gì ta kêu Hiên Phi để mất đến con bé không có gì đâu mà lo.

Nàng nghe Long thúc nói vậy liền lên nhìn hấn làm hấn hơi mắc cỡ chỉ biết nhìn đầu đó trên trần lều vải. Mạch Kiểm quen biết Long Bách Phi cũng đã hơn 20 năm nay rất hiểu lúc hèn hạ thì Long Bách Phi vô cùng hạ lưu nhưng luôn cạnh tranh công bằng giữa hai tiêu cực.

Nếu chính bên Long Môn tiêu cực muốn bỏ cuộc thì có lẽ chính Mạch Kiểm cũng khuyên Long Bách Phi không bỏ cuộc như thế này. Mạch Kiểm suy nghĩ rồi nhìn Hiên Phi...

- Ta giao Lệ Nhan cho con có được không? Thắng thua không quan trọng, miễn con bé đến nơi an toàn hoàn thành phần thi!

Giọng điệu Mạch Kiểm cứ như gả nàng cho hấn không bằng làm tìm Lệ Nhan đập nhanh một chút. Hiên Phi thể hiện sự nghiêm túc hiếm có ngay khi trả lời cha nàng làm Long Bách Phi hậm hực khó chịu trong bụng...

- Con sẽ bảo vệ tốt cho Lệ Nhan! Mạch thúc cứ tin tưởng con!

Cái khẩu khí này ai cũng rõ là có vấn đề. Hai ông bố khế lờm mắt dạn dò nhau nhất định không thể trở thành sui gia. Còn Lệ Nhan đành chỉ biết giả điên xem như không biết ẩn ý của hấn trao cho mình. Dù hấn có thích nàng đến thế nào thì chuyện này cũng không có cái kết thúc khác đâu.

Tối đó Hiên Phi ra chỉ sơ cho nàng biết cách điều khiển xe khi chờ hàng. Nhưng nàng khù khờ, đầu óc không mấy sáng sủa sớm bị hấn quát cho mấy cú quát đầu tuyệt chiêu của Long công tử...

- Nhà có tiêu cực to như thế mà không biết gì hết trơn. Ngươi bằng tuổi ta sao dần dợt thế hả?

- Bằng tuổi là phải thông minh như nhau sao? Ta là nữ nhi liễu yếu đào tơ không thêm học mấy trò này thì đúng hơn! - Lệ Nhan lên mặt đáp chỉ làm Hiên Phi sỉ nhục nàng hơn.

- Ngươi mà liễu yếu đào tơ thì chắc ta cũng chân yếu tay mềm rồi cái đồ nha đầu vô dụng nói nhiều!

Hấn dám khinh bỉ làm nàng tức đến đỏ mặt, mắt trừng to gào lên...

- Ta vô dụng không ra nữ nhi vậy đó ai biểu ngươi còn đi thích ta!?

Giờ thì đến Hiên Phi bị nàng trả đòn. Mặt hắn có chút nóng đỏ vì dù luôn miệng nói mình thích nàng nhưng nghe ra cũng có chút xú xấu hổ. Hắn hắng giọng và nhìn đi đâu đó khi nói với nàng ...

- Thì... ta chê ngươi vô dụng vẫn rất thích ngươi chứ đâu có ghét chút nào đâu!

Lệ Nhan sững ra đỏ mặt liền. Nàng thật ngốc khi cứ chọc làm hắn nói nhảm như vậy khiến tim của nàng cứ loạn cả lên. Cả hai đang rất ngại ngùng, tình chàng ý thiếp bay đây trong khi thì Hiên Phi thấy Thất vương gia bước ra từ lầu của Nhan Chí Bình nên kéo nàng núp sau một chiếc xe ngựa.

Cùng vương gia còn có một số người, vẻ mặt của họ có vẻ rất mờ ám. Lệ Nhan chu môi nhìn không cảm thấy khó hiểu hay nghĩ suy nhiều như Hiên Phi. Nhưng hắn nhủ mày nói với nàng điều hắn khó hiểu từ đầu cuộc thi năm nay rồi.

- Năm nay tự nhiên Thất vương gia tham gia làm cuộc thi kì lạ hắn. Cả tên Nhan công tử đó là ai mà làm giám khảo còn thân với vương gia như thế. Mai lại đưa đến tận kinh thành vừa xa vừa tốn thời gian.

Hiên Phi suy luận cũng rất đúng làm Lệ Nhan chợt nhớ ra chuyện quan trọng nên xoay người lại nói với hắn...

- Thật ra cái lần ta và ngươi cùng bảo tiêu cho Thất vương gia, trong vương phủ ta lạc và vô tình thấy ba kiện hàng lớn lần đó chứa binh khí và trái pháo. Lần đó cũng gặp Nhan công tử trong phủ nữa! *(xem lại chương 3)

- Há?? Cái chuyện như vậy sao không nói liền cho ta nghe sớm?

- Haha... ta quên mất tiêu đó mà!

Nàng mới cười cười thì hắn nở nhếch tâm đánh cho một cú vào đầu. Nàng rung rẩy ôm đầu thật không hiểu hắn là loại người gì có thể vừa khỏi miệng nói thích, tay liền đánh không tha. Nhưng Hiên Phi lo có người nghe lén nên kéo nàng vào gầm xe suy tư bàn chuyện.

Hắn xoa cằm nghĩ rồi kết luận...

- Vậy có bao giờ trong vòng thi ngày mai các kiện hàng thi chính là vũ khí của vương gia muốn đem tới Kinh thành. Nếu là cuộc thi thì qua các thành sẽ không có nha sai lục soát số hàng nhiều như vậy?

- Ấy... Nếu thế thì sự việc nghiêm trọng lắm đó Thổ Phi!

- Nếu ta đoán không lầm thì vương gia lợi dụng cuộc thi này để tạo phản!

Kết luận của hắn làm Lệ Nhan kinh hãi tự bịt miệng mình lại để không la lên. Hai đứa vẫn rù rì to nhỏ cùng nhau dưới gầm xe ngựa sợ có ai đó nghe chuyện tạo phản – khi quân phạm thượng này.

Tiêu cục sống giữa giang hồ và quốc kì nên dễ dàng làm ăn với mọi loại người khác nhau. Nhưng liên quan đến chuyện tạo phản thì không hề nhỏ. Ảnh hưởng của thay đổi ngôi vị kéo theo rất nhiều phiền toái. Lệ Nhan thật rất sợ...

- Vậy chúng ta tiếp tay cho phản tặc hả?

- Ta có nghe nói vương quyền bị thái hậu thao túng, định lập con trai của tể tướng tức hầu ruột lên làm hoàng thái tôn nối ngôi đến nay. Nội bộ trong cung lục đục lâu lắm rồi nên Thất vương gia có tạo phản cũng rất có căn cứ.

Hiên Phi chuyện gì cũng biết còn nàng thật sự lần đầu mới nghe. Nàng sống chỉ quan tâm bữa ăn lễ tiếp sẽ ăn món gì làm gì quên tâm đến cái chuyện ai là hoàng đế chứ. Giờ biết ra nhiều thứ khiến nàng càng nhát gan nói lí nhí...

- ... ta không thi nữa đâu!

Ở Vạn An mọi người mọi vật đều hạnh phúc lắm rồi, nàng không muốn tiếp tay cho tạo phản làm nhiều người lầm than. Hiên Phi nghe thế nín lấy vai nàng lắc cho vài cái để tỉnh ra.

- Ngốc quá đầu heo này! Ta chỉ suy đoán thôi mà!

- Nhưng ngươi nói ta nghe rất hợp lí!

- Cho dù kiện hàng ngày mai có chứa gì cũng phải thi. Chúng ta tồn tại đâu phải nhờ hoàng đế, có tiếp tay tạo phản cũng chỉ là bị gài bẫy mà thôi!

Hiên Phi cũng không muốn làm nàng mất bình tĩnh nhưng Lệ Nhan chết nhất hơn hắn tưởng. Nàng nhíu mày lại nhớ nên nói với hắn...

- Hôm trước Nhan công tử cũng nói sau cuộc thi sẽ ta sẽ hiểu hơn về huynh ấy. Chắc là huynh ta giúp Thất vương tạo phản từ đầu rồi!

Chỉ cần nhắc đến Nhan Chí Bình là Hiên Phi điên lên rồi. Giờ có mà trời sập xuống hắn cũng chẳng buồn quan tâm hưởng chi chuyện tạo phản không

quan trọng đó. Cái hấn cần quan tâm nhất chính là nàng.

Hiên Phi kéo mặt nàng ép nhìn vào mắt hấn... về mặt đẹp không khác gì ác ma...

- Đừng nói người còn suy nghĩ làm vợ hấn ta nha?

- Đâu có! ... người đừng có nổi điên với ta mà ta thật oan uổng nha!

Nàng sợ hấn vì ghen tuông sẽ đánh mình nên ôm đầu nhấn nhó trước. Hiên Phi nhìn bộ dạng co ro như con cuốn chiếu vừa xấu xí vừa đáng yêu của nàng thì xù ngay. Trong lòng “siêu cấp mỹ nam nhân” vì thế cũng nhẹ nhõm hơn một chút.

Tay Hiên Phi vuốt nhẹ rồi giữ lấy má kéo nàng tiến lại phía hấn. Lệ Nhan run lên vội xoay đầu chạy nhưng hấn giữ cứng hai vai. Ý muốn của hấn trên cái miệng của nàng rõ ràng không chút che đậy hại tim nàng đập lung tung không biết nên làm sao.

Cuối cùng chạy cũng không được rồi, xem như nàng “miễn cưỡng” cho hấn hôn nhẹ vậy. Song bờ môi hồng mộng của Hiên Phi chưa kịp chạm lên môi của nàng thì đã có hai cái giọng đáng sợ từ ngoài gào vào...

- Hai đứa đang làm cái trò gì vậy hả?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đứng Oan Gia Thật Là Thất Sách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

- Hai đứa làm cái gì vậy?

Giọng đồng thanh của Mạch Kiếm và Long Bách Phi làm hai đứa hoảng hồn. Do quá giật mình nên cùng đứng bật dậy mà quên rằng đang chui dưới gầm xe ngựa... thế là cả hai cùng ôm đầu rơi lệ vì đội đầu vào xe đau.

Lệ Nhan bị cha nắm kéo ra, Hiên Phi cũng bị đá ra tàn bạo. Sự việc như vậy bị người lớn nhìn thấy nhưng Lệ Nhan rất nhanh nhẩu, trả lời trước cả hấn dù tim vẫn còn đập loạn xạ...

- Thỏ Phi và con xem gầm xe thôi!

- Phải! Phải! - Hiên Phi gật gù hùa theo nàng.

Nhưng dù cả hai có kẻ tung người hứng thì hai ông cha vẫn liếc nhau đáng sợ. Chỉ cần nghĩ tới cảnh phải làm sui gia với nhau là Mạch Kiếm và Long Bách Phi ớn lạnh rồi. Thế là mạnh ai dắt con mình về chỗ nấy.

Lệ Nhan ngậm ngùi không dám nhìn lại Hiên Phi trong khi hấn vẫn ngoảnh lại vô cùng luyến tiếc.

Về tới lều, Mạch Kiếm đã lớn tiếng tra hỏi nàng.

- Con và Hiên Phi thích nhau hả?

- Không có đâu cha...

Nàng khom đầu trả lời lí nhí mong qua nhanh cảnh này. Mạch Kiếm hỏi vậy thôi, người lớn nhìn qua là biết cả hai có tình ý, ban nãy rõ ràng còn cả gan muốn “hun” nhau. Tuy tiểu nữ lớn rồi khó quản chuyện đó nhưng nghĩ đến Long Bách Phi là cha của Hiên Phi thì ông ấy liền khắc ra lửa nói...

- Ai cũng được nhưng con trai của Long Bách Phi thì không được!

Lệ Nhan nghe, trong lòng như bị ép khó thở. Nàng dĩ nhiên rất hiểu vấn đề này. Từ đầu ý nàng không cho Thu Nguyệt thích Hiên Phi cũng do suy nghĩ như cha. Chỉ là giờ nàng rõ cả hai không thể, cha còn nói thêm ngăn cấm khiến nàng khẽ trả lời giấu chút buồn bã...

- Con biết mà! Con và Hiên Phi không có gì đâu cha đừng lo!

Mạch Kiếm hết hồn vì nha đầu lớn của mình hung hăng, thiếu đoan trang từ bé nay cũng biết mi cong ỹ rử. Sao cảm giác cấm cản con lại khiến ông ấy khó chịu nhiều như vậy chứ? Song nghĩ đến bản mặt của Long Bách Phi thì Mạch Kiếm lại hết muốn để cãi với con nữa.

Hôm sau nàng sẽ đại diện Cửu Nhật tiêu cực ra thi, trong lòng vì thế vô cùng lo lắng. Vạn Sinh trông thấy nàng thi liền nhếch mép cười làm Lệ Nhan sợ gần chết. Nụ cười tà ác của gã ta chắc chắn không tốt đẹp rồi. Nhưng đột nhiên mặt Vạn Sinh lại chuyển tái khiến nàng vội xoay lại nhìn ra sau mình.

Quả nhiên Hiên Phi đứng liếc mắt đã đủ làm “con mồi” điều đúng. Xem ra ai muốn dọa Lệ Nhan cũng phải coi sắc diện của Long thiếu gia trước.

Mạch Kiểm và Long Bách Phi không gần ngại khi có cả hai đứng đó, vô tư gặm gù lớn tiếng...

- Thi về ta sẽ cho Lệ Nhan thành thân ngay! Đừng mơ ta mời ông nhé Long Bách Phi!

- Xiii... Hiên Phi nhà ta có khối cô nương để quan tâm, nó không quan tâm hỉ sự bên nhà ông đâu!

Nàng quay mặt đi trong khi Hiên Phi im lặng không nói. Ý của hai ông bố chính là “ta có chết cũng không làm sui gia với ông!”. Hiên Phi có muốn buồn tình thêm cũng không nói chi vì hai người lớn. Và hần nhìn qua nàng nói bình nhiên...

- Cứ làm tốt nhất có thể. Ta sẽ theo hỗ trợ người!

- Ừm...

Cả hai bắt đầu đến nơi xuất phát. Xung quanh các tiêu cực cũng đã chuẩn bị. Vạn Sinh khẽ nhìn Hiên Phi, ánh mắt hần mang lửa hận cùng sự háo thắng cháy rực quyết một lần tranh đua thắng hơn với Hiên Phi.

Nhan Chí Bình ra đứng nhìn thấy Lệ Nhan, vẻ mặt lập tức trở nên lo lắng. Y định bước xuống cản nàng thi thì Thất vương gia ngăn lại. Lệ Nhan cũng nhìn thấy nhưng không quan tâm đến.

Gần đây cứ được nhiều mỹ nam quan tâm nàng thấy mình xấu xí cũng là một điểm thu hút tuyệt vời. Nhưng có là Long Hiên Phi hay Nhan Chí Bình thì nàng đều không muốn suy nghĩ đến. Giờ thanh danh tiêu cực và vì cha là những gì nàng cố gắng trước đây.

Theo thể lệ thi, sẽ có hai chặn đường cho vòng thi thứ ba này. Chặn thứ nhất mọi người sẽ được phát một bản đồ da dê dẫn đường tìm nơi có các thùng hàng. Lệ Nhan lo tập trung đánh xe đi đã căng não gần chết rồi thì hết hồn nhìn phía trước các cỗ xe cỗ ý va vào nhau loại đối thủ.

Nàng sợ quá không ngờ vừa xuất phát không bao xa đã tử chiến rồi. Các tiêu cực thi nhau đánh nhau toi bời để bắt được đối thủ nào hay đối thủ đó. Nàng run run cố lách xe né những gã té lăn quay trên đường.

Đột ngột có một lực lớn tấn công sau xe làm ngựa loạng choạng, cả xe lệch sang bên mép vực bên phải. Lệ Nhan xoay đầu nhìn và run lên vì xe của Hiên Phi không có người cầm cương. Nàng đang cố nhìn ra sau lo hần đã bị người ta đánh bay khỏi xe rồi.

Nhưng hần xuất hiện từ một xe đối thủ bên trái, Lệ Nhan tròn mắt nhìn hần ngỡ đã người không thương tiếc ra khỏi xe. Dường như các tiêu cực nhỏ lẻ khác biết hần là đối thủ mạnh nhất nên hòa nhau chuyển từ xe này sang xe khác nhằm tấn công hần.

Cứ như giờ là cuộc thi cướp mỹ nhân vậy, họ hòa nhau bay đến đánh sao cho Hiên Phi bầm người mới thỏa mãn. Lệ Nhan thấy có người cầm cả vũ khí nên sợ quá gọi to...

- Hiên Phi! Cần thận! - Nàng vừa la thì hần né cú đâm ngay mặt. Thay vì cảm động vì sự quan tâm của nàng, hần chửi nàng ngay.

- Cần thận gì giờ này nữa thím hai? Lo chạy nhanh lên ta sẽ giải quyết đằng sau!

Hiên Phi hét với nàng rồi mới lao qua một xe ngựa khác cũng đang phóng ngựa như vũ bão để loại bớt đối thủ. Nàng không ngờ cuộc thi mang danh “trao đổi kinh nghiệm quý báu giữa các tiêu cực trong hội” lại tàn bạo khốc liệt như thế. Không khéo nàng cũng thành loại nữ nhi chân yếu tay mềm lâm vào cảnh này chỉ biết khóc thối.

Đột ngột có người lao qua xe nàng làm nàng cúi đầu né cú đâm. Cái tên khốn này xem thường Mạch đại tiểu thư rồi nên nàng co chân đá cho một cú làm gã tấn công té lăn quay trên đường, nhanh chóng bị bụi mù và các xe ngựa bỏ rơi thật xa.

Lệ Nhan đánh được có một gã, trong lòng đã khoan khoái vô tình phát hiện ra Hiên Phi vẫn nhìn lo cho mình. Hần thở phào vì may là nàng sức như trâu, tự bảo vệ được bản thân và đánh văng vài gã. Tim nàng giờ phút này cũng không chịu yên khi biết hần dõi theo mình suốt.

Thế là đến nơi lấy hàng chỉ có mười một tiêu cực thôi. Lệ Nhan loay hoay không biết cách chuyển hàng qua thì thấy Vạn Sinh đánh ngã một tiêu cực rất ác tay, sau đó rồi đi trước thật ung dung. Thua ai không tức nhưng nàng không muốn thua Vạn Sinh chút nào. Vậy mà Hiên Phi vẫn rất từ tốn xem kỹ kiện hàng gỗ.

Nàng nóng lòng nên hối thúc...

- Nhanh lên Thỏ Phi! Vạn Sinh thắng thì sao?

- Hần nhanh cũng vậy thôi. Đến giờ mẹo ba khác ngày mai chốt thi thứ hai mới mở cờ.

Lệ Nhan nghe hần nói, mặt lập tức nghech ra không hiểu gì cả. Thấy vậy hần bực mình xuống tay quất vào đầu nàng một cú tàn bạo. Nàng ôm đầu rơi lệ

thật không hiểu có thật là hấn thích mình mới càng đặc biệt thích đánh mình như vậy không?

- Đồ đầu heo! Không nắm thẻ lệ vòng thi cũng dám thi sao?

- Ta đâu biết thi sẽ lung tung rắc rối như vậy! - Nàng nhăn nhó nói khiến mặt xấu lại càng khó nhìn. Hiên Phi hậm hực lo chuyển hàng lên xe không thèm quan tâm nàng nữa nhưng vẫn nói cho nàng hiểu thẻ lệ.

- Giờ phải đến chót thứ hai có vẽ trên bản đồ, giờ mẹo ba khắc ngày mai ai giành được cờ về đến Kinh thành còn hàng sẽ thắng.

Lệ Nhan nhủ mảy, thăm chửi gã khốn nào lại nghĩ ra các vòng thi rắc rối này. Sau đó nàng lại hỏi tiếp Hiên Phi...

- Vậy chỉ có một cờ cho người thắng nhất thôi sao Thỏ Phi?

Hiên Phi tập trung quan sát kiện hàng gỗ không hề để tâm nàng đang nói chuyện với mình. Hấn cẩn trọng nhắm trong đầu chiều ngang và chiều cao các kiện hàng. Dựa theo khối lượng, sức chứa mà so sánh với lần trước.

Nàng phùng mang trợn má khi bị hấn làm ngơ vội la...

- Ta hỏi người đó Thỏ Phi thôi!?

- ... hàng giống lần đó! - Hiên Phi vỗ vỗ lên thành kiện hàng nói khẳng định làm mặt nàng tái xanh ngay.

- Há? Giống lần ta với người bảo tiêu há? Bình khí và trái pháo sao?

- Chắc vậy! Xem ra lúc đến Kinh sẽ vui lắm đây!

Hiên Phi nói vui vẻ nhưng làm nàng rung mình sợ. Nhìn quanh cũng hơn chín tiêu cực lấy được các kiện hàng to. Số vũ khí như vậy thật sự rất là lớn.

Chặn đường tiếp theo các đội bắt đầu đá nhau để kịp đến địa điểm treo cờ. Lệ Nhan nhìn quanh các tiêu cực khác chỉ nghĩ là cuộc thi không hề biết bản thân họ đang mang đi những gì. Nàng và Hiên Phi biết nhưng không nói, không biết có làm gì ảnh hưởng đến “giang sơn xã tắc” hay không?

Đi đến chập tối mới đến nơi. Địa điểm treo cờ cách Kinh thành không xa lắm chỉ tầm trăm dặm. Các đội nghỉ bên bãi đất trống có đánh dấu từ đầu của hội tiêu cực. Trời vào khuya sương đêm nặng trĩu, không khí có vẻ ôn nhưng Lệ Nhan biết khi đến giờ thì đây sẽ là một cuộc xung tã hữu đột nhằm giành cờ đi tiếp.

Chỉ có nàng là nữ nhi ở đây, lại là một trong ba tiêu cực lớn nhất khiến nàng có hơi sợ. Lại thêm Vạn Sinh ngồi khép mắt không nói nhưng nàng cứ có cảm tưởng gã sẽ nhào sang bóp chết trả thù nàng.

- Ăn đi đừng nhìn dáo dạt!

Giọng Hiên Phi nói làm nàng sượng tỉnh nhìn qua hấn đưa bánh cho mình. Chỉ có nàng và hấn là dùng chung một đống lửa. Nàng ngón bánh cả miệng, nhìn sao cũng không ra dáng đoan trang thực nữ nhưng Hiên Phi vẫn lẳng lặng phui bột thừa khỏi má nàng và đưa nước uống.

Nét mặt tuấn tú của hấn nghiêm túc khác thường làm nàng hơi run cảm giác Hiên Phi đột ngột toát ra sự mạnh mẽ của một nam nhân trưởng thành chừng chạc. Tim nàng đập nhanh ngớ ngẩn rồi nên cô tập trung nhai bánh. Thật sự lúc này có hấn bên cạnh nàng rất an tâm.

Hiên Phi biết Vạn Sinh nhìn mình nhưng mặc nhiên không để tâm đến gã ta. Ánh mắt Hiên Phi bận lo cho nàng rồi.

Càng về khuya, không khí tĩnh lặng lại càng căng thẳng là thế vậy mà nàng vẫn thấy buồn ngủ đến không chịu được. Các tiêu cực khác không ai dám ngủ cả vì chỉ có một người thi, họ phải giữ xe giữ hàng. Chưa kể ngủ quên sẽ không kịp lấy cờ.

Nàng cố rón hai mắt lên nhưng chỉ càng làm nó thêm phần dờ dẩn. Ngẫm lại cha không tin tưởng nàng cũng là đúng. Có thức một đêm nàng cũng không chịu nổi thiệt là vô dụng.

Chợt Hiên Phi trải áo choàng của hấn xuống nền cỏ cạnh bên hấn và vỗ vỗ nói...

- Qua đây ngủ chút đi!

Nàng nhìn qua chỗ êm ái cạnh hấn cứ như là một người đang đau bụng cùng cực liền nhìn thấy ngay nhà xí phía trước trong lòng vui mừng, sung sướng không tả hết. Nhưng dù sướng đến thế nào nàng cũng không dám qua ngủ gần Hiên Phi như thế. Giờ cũng đang thi nữa nên nàng mạnh mẽ lắc đầu nói cứng rắn...

- Ta không sao!

- Ta sẽ gọi người dậy. Ngủ chút đi, mai còn đi một đoạn xa mà!

Lời của hấn thật là mật ngọt dụ hoặc ruồi nhặng như nàng. Tính ra nàng cũng không cần ngại với hấn nên vứt bỏ kiêu hãnh, mò qua nằm nghiêng người xoay lưng về phía hấn.

Hiên Phi nhìn nàng chịu nằm mới ném thêm vài nhánh cây khô vào đống lửa. Xung quanh ai cũng đang nhìn phía Lệ Nhan vì nàng là nữ nhân duy nhất ở đây, lại còn dám ngủ như vậy.

Cả ngày mệt muốn chết, được ngã lưng nàng rất dễ chịu nhưng chợt nhớ nên xoay nhìn hỏi Hiên Phi...

- Còn người không ngủ hả?

- Ta cũng ngủ thì người muốn hai đứa chết chung hay sao? - Hắn trả lời nhẹ nhàng nhưng nhấn mạnh độ nguy hiểm lúc đang thi làm nàng xanh mặt. Khẽ suy nghĩ, nàng nhanh nhẩu này ra sáng kiến.

- Hay ta ngủ rồi sẽ thay phiên cho người ngủ nha Thỏ Phi?

- Ngủ đi thím hai!

Hiên Phi giờ ngón tay đè trán ép nàng nằm làm Lệ Nhan lè lưỡi trêu tức hắn. Vậy mà Hiên Phi chỉ nhìn nàng bằng ánh mắt rất ảm áp, tay không do dự vuốt lọn tóc thừa vướn ngang má nàng.

Mặt nàng đỏ lên ngay khi bị hành động và ánh mắt của hắn xem nàng như thứ gì đó vô cùng quý báu của hắn hại ra. Trước đây cả hai chơi chung thơi ngày, nàng chưa từng biết thế nào là “xấu hổ” với Hiên Phi nói gì ngại ngùng với hắn như thế này.

Song nàng lại nghiêng đầu đi nhẹ tránh tay hắn, nói với chất giọng mang chút đượm buồn...

- Cha chúng ta đã như vậy... người đừng đối với ta như thế nữa!

Nàng nói rồi mím chặt môi cố mạnh mẽ dứt khoát. Hắn ngỡ vì lời nói của nàng đâm sâu vào tim hắn. Mãi Hiên Phi khẽ cười nhạt nói khi lòng đau đau...

- Cha chúng ta không quan trọng... quan trọng là người thôi!

- Ta đã nói là ta không thể nào thích...

Nàng ngửa người ra nói chưa dứt lời đã nghẹn lại. Hắn khom xuống mặc kệ ánh mắt tròn xoe xúc động của bọn người tiêu cực khác để hôn môi ngăn nàng lại nói ra điều hắn không hề muốn nghe thấy.

Lệ Nhan chết mất, nàng nằm cứng đờ tay bầu cứng vai áo hắn không dám nhúc nhích. Hắn thật đáng ghét làm nàng tức trong lòng vì cứ không oản tù tì đã “hôn nhẹ” nàng suốt.

Hiên Phi nhìn mặt nàng, trên trán nhan của hắn đang kiểm chế một cơn tức giận khi nói...

- Chuyện đó sau khi thi xong tính tiếp! Ngủ đi!

Lệ Nhan ước gì không biết phải nói gì nữa đành xoay nghiêng người đi và cắn nhẹ bờ môi vẫn tê dại vì hắn. Chính nàng cũng sợ sau khi thi xong buộc phải xa hắn. Nhưng đó là điều chắc chắn sẽ xảy ra, nàng đã chuẩn bị tinh thần rồi không hiểu sao vẫn rất buồn sợ như vậy.

Mọi người càng nhìn hai đứa nhiều hơn. Hiên Phi không để tâm chỉ chú mục nhìn vào đống lửa trước mặt. Lệ Nhan thì có lâm vào hoàn cảnh nào vẫn có thể an lòng ngủ như chết và thoải mái tạo ra một mảng nước miếng đi xuống bên má.

Qua nửa đêm, mọi người mệt mỏi dần đồng nghĩa với có sơ hở.

Hiên Phi đắp nhẹ lại áo choàng sợ nàng cảm lạnh vì sương đêm cùng lúc nghiêng đầu né một mũi kiếm quét đến. Mọi thứ lúc nàng ngủ đã thành một cuộc hỗn chiến tạp nham bất phân thắng bại.

Qua nửa đêm, mọi người mệt mỏi dần đồng nghĩa với có sơ hở.

Hiên Phi đắp nhẹ lại áo choàng sợ nàng cảm lạnh vì sương đêm cùng lúc nghiêng đầu né một mũi kiếm quét đến. Mọi thứ lúc này nàng ngủ đã thành một cuộc hỗn chiến tạp nham bất phân thắng bại.

Hiên Phi nhất mực không rời khỏi vị trí cạnh nàng vì muốn nàng ngủ thêm được một chút nữa không bị kẻ nào phá hỏng. Vạn Sinh ngồi yên nhìn Hiên Phi cả một đêm trường, cuối cùng cũng siết kiếm xông qua đám thắng tới. Hiên Phi vừa đánh ngang một tiêu cực khác thấy thế liền giờ hai bàn tay lên giữ ngang sáng kiếm đâm đến giữa mặt mình.

Vạn Sinh cố dồn lực nhưng tay hắn khóa trụ sáng kiếm khiến Vạn Sinh giận dữ...

- Xú tiểu tử người cũng muốn tiêu cực đó mới đối xử tốt với nha đầu xấu xí này như vậy đúng không? - Vạn Sinh dễ dàng dùng bụng ta suy bụng người chỉ khiến Hiên Phi cười nhạt đáp lời gã.

- Long Môn tiêu cực nhà ta không đủ lớn hay sao mà ta lại tham lam như người chứ? Thật là nhờ người bày trò thất bại mới có cơ hội cho ta với Lệ

Nhan. Tóm lại cảm tạ người nhiều nhiều nha Vạn Sinh ca ca!!!

Vừa dứt lời, Hiên Phi vung tay làm thân kiếm dội ngược vào người khiến Vạn Sinh chới với. Càng thêm tức giận Hiên Phi, gã lao tới đâm từng nhát không chút nương tay. Trong tay Hiên Phi không có binh khí nên chỉ cố thủ qua lại tránh các đòn của gã.

Lúc này có một tên bị đánh ngã lăn gần Lê Nhan mới khiến nàng dụi mắt, chùi miệng tỉnh giấc. Và Vạn Sinh chém sượt vào vai Hiên Phi ngay trước mắt khiến nàng cả kinh...

- Hiên Phi...

Hiên Phi thoái lui tránh thêm một đòn kiếm khí của Vạn Sinh nghe giọng nàng mới nhìn qua và nói lớn...

- Đến giờ rồi, người lấy cờ đi đi!

Lê Nhan xoay lại nhìn người của hội tiêu cực đang kéo cờ màu đỏ có thêu chữ “bảo tiêu” màu vàng lên cao đúng giờ mọ ba khắc. Lúc này đội nào cũng bận loại đối thủ thật là cơ hội tốt cho nàng nhưng nàng không còn lòng quan tâm lá cờ.

Nàng rút kiếm của mình lao nhanh đến tấn công Vạn Sinh khiến gã ta đổi sang tấn công ngược lại nàng.

Lê Nhan vốn không phải là đối thủ của Vạn Sinh nên tay lỏng ngóng không đỡ kịp các mũi kiếm của gã tấn đến. Chân nàng loạng choạng ngã lùi về sau thì Hiên Phi từ sau giữ lấy tay phải cầm kiếm của nàng và xoay kiếm trả đòn, Vạn Sinh bị chém nhẹ vào ngực.

Người nàng run lăm khi đánh nhau với tâm trạng biết mình yếu thế hơn. Hiên Phi vì thế đẩy nàng đi không quên hỏi thúc...

- Lấy cờ rồi đi trước đi! - Hắn nói với nàng nhưng mắt vẫn nhìn Vạn Sinh để chuẩn bị khi gã tấn công tiếp. Nàng rung lệ nói.

- Không! Ta không đi nếu không có người! - Ở đây người người đánh nhau, nếu không phải Vạn Sinh mà tất cả các đội khác nhào lên đánh chỉ e Hiên Phi có mệnh cờ nào cũng thất thế. Nhưng Hiên Phi nhăn mày nhìn nàng nói.

- Ta sẽ theo ngay. Người ở lại ta càng phải tốn sức bảo vệ cái thân vô dụng của người nữa rồi lắm!

Giờ phút sinh tử mong manh, tên nam nhân đã nói thích nàng nữ làm nàng “cảm động” đến mức nàng hết thềm lo cho hắn nữa và gào lên hung hăng...

- Ta có lòng mà người dám thấy rồi sao?

- Giờ không phải là lúc cãi lộn!

Hiên Phi dùng chân đá cán kiếm của một gã ngã ngay chân mình và cầm kiếm vào tay, mắt nhìn Vạn Sinh. Xem ra cả hai hôm nay phải đấu một trận đàng hoàng mới thỏa lòng.

Lê Nhan rất lo cho Hiên Phi nhưng cũng tự biết bản thân mình chỉ khiến hắn mất tập trung nên chạy đi lấy cờ. Tên nào cản trở, nàng giơ chân đá, nàng tay đâm dể vùng chạy đến được trụ cao.

Nàng thở dốc, mắt nhìn lá cờ sau đó tay run run càng siết lấy cán kiếm vì quá chấn động. Nàng chính là người đến lấy cờ đầu tiên tuy nhiên... lá cờ ấy treo cao như thể kiến nàng bắt đầu kéo quần vén áo, cố sức trèo lên trụ gỗ gõ dây cột tuốt trên đỉnh đầu quá hai sải tay của mình.

Trong lúc Hiên Phi vừa phải đánh Vạn Sinh vừa phải xử các đối thủ khác vẫn trông thấy Lê Nhan nhảy tung tung không với đến nút thắt dây treo cờ.

Công nhận nàng là loại nữ nhi độc nhất vô nhị mới khiến hắn si ngốc vì nàng. Hối có cô nương nào đạt được bộ dạng leo trèo xấu như nàng lúc này hay không?

Hiên Phi tránh mũi kiếm của một tên đối thủ, tay cướp kiếm và phóng ngay về phía trụ treo cờ. Kiếm đâm vào trụ, cắt ngay thùng làm cờ rơi xuống ngay đầu Lê Nhan. Nàng lấy cờ ra xoay nhìn Hiên Phi, trong lòng biết hắn thế nào cũng đang chửi nàng vô dụng cho xem. Dù sao cũng có cờ trong tay, nàng nhanh chóng lên xe phóng đi.

Các đội khác nhìn thấy cờ đã bị lấy nên không đánh nhau nữa để đuổi theo Lê Nhan cướp cờ. Hiên Phi lo cho nàng, trong lòng nôn nóng nên đổi kiếm sang tay nghịch dù tay ấy vẫn đang có vết thương sâu do Vạn Sinh làm ra.

Vạn Sinh nhìn Hiên Phi, thái độ của siêu cấp mỹ nam nhân đột nhiên thay đổi có vẻ do cách cầm mũi kiếm ngược chéo lên khủy tay của hắn.

Hiên Phi nhếch nhẹ đôi môi hoàn hảo thành nụ cười nửa miệng thập phần đáng sợ dọa người.

- Từ ngày người có ý lừa Lê Nhan thì ta đã muốn một tay chém chết người rồi. Tiếc là hôm nay vì đang thi nên không thể giết chết người được... xem ra số người cũng may mắn lắm Vạn Sinh ca ca!

Vạn Sinh có chút kinh sợ khi nghe Hiên Phi nói thế. Ánh mắt của hắn không chút giả dối mới kiến gã ta càng siết chặt cán kiếm và nói lớn vẫn đầy tự mãn...

- Khẩu khí hay lắm nhưng người đừng tưởng sẽ dọa được ta!?

- Dọa sao? Long gia nhà ta không ai biết dọa người cả!

Vạn Sinh đỡ ra vì nhớ Long Bách Phi có xung tã hữu đột với Mạch Kiểm mỗi ngày nhưng toàn dùng kiếm cùn hoặc kiếm gỗ. Cả nhà hắn không có lấy một kẻ binh khí đường hoàn. Điều đó cũng đồng nghĩa, trong tay đã có kiếm thì Hiên Phi sẽ thắng tay.

Dù sao cũng quyết một mất một còn với Hiên Phi nên Vạn Sinh lao đến tấn công trước. Thân ảnh Hiên Phi ngay trước mắt tức khắc biến mất. Chân Vạn Sinh liền nhói lên khụy sụp xuống bên phải thì nhận ngay một nhát vào mạng sườn bên trái. Hiên Phi xả kiếm trả thù nổi tức giận khôn Vạn Sinh này đã từng là ý trung nhân trong lòng Lệ Nhan một thời gian dài. Và nhát cuối hắn chậm lại đâm vào vai đẩy gã tay ngã ngược ra.

Cả người Vạn Sinh bất động, máu lúc bấy giờ bắt đầu tươm thắm ra chi chít vô số vết thương nông sâu có tính toán theo vị trí chí mạng. Hiên Phi buông thanh kiếm mượn giờ đầy máu của Vạn Sinh sau đó chép miệng...

- Kiếm cùn!

Vạn Sinh vẫn còn thở, cả người đau đớn không còn chút sức gượng dậy. Hiên Phi hài lòng vì giải quyết nhanh chóng gã nguy quân tử đó nên đi nhanh để kịp đuổi theo Lệ Nhan.

Hiên Phi đã đánh bại y một cách không thể bàn cãi lại. Đòn tấn công quá nhanh, Vạn Sinh không kịp thấy dù chỉ là một đòn nói gì có thể cản kịp. Lần này thua Hiên Phi, Vạn Sinh không còn gì để oán nữa.

Gã ta đã thua hoàn toàn.

Lúc đó Lệ Nhan trào lệ cố nhắm mắt thúc ngựa chạy nhanh khi bọn đối thủ cứ thi nhau xông tới muốn xử đẹp nàng thôi. Các đội bám theo nhau san sát, ầu đã loại đối thủ vẫn còn. Hiên Phi không có ở bên nàng nên Lệ Nhan chỉ biết chạy thoát thân.

Tiếng các xe va vào nhau làm hàng nặng run nghiêng dữ dội nhưng không xe nào mất kiện hàng. Địa hình đến đích tương đối vững trãi và thoáng để đánh xe hơn chặn đi quanh mép núi.

Sớm vào địa phận trực thuộc Kinh thành, nàng mừng gần chết. Đột nhiên trước mắt phản bình nguyên trống trải ngoài thành ngoài Kinh đô lại có hàng trăm binh lính xếp hàng trật tự không có lấy chút tiếng ồn cứ như đang bất động chờ đợi gì đó.

Lệ Nhan chưa từng trông thấy nhiều lính như vậy ở ngoại doanh trại biên giới. Nếu gần Kinh có đông binh như thế đồng nghĩa có loạn trong thành rồi.

Nhưng một người bước ra làm nàng vội giữ ghì cương ngựa cho ngừng lại. Nhan Chí Bình nét mặt không che giấu sự lo lắng, bước đến ngang nhiên ẵm nàng xuống xe làm nàng bối rối giữ xa vai y nghe y hỏi...

- Nàng có bị thương không?

- Nhan công tử... tiểu nữ không sao!?

Bị nam nhân đẹp đến mức này ẵm thật là đáng sợ như hảo mộng quá sức chịu đựng nha. Tình cảm của Chí Bình trao cho nàng không che đậy nhưng nàng chưa đáp lại, hành động thân thiết như vậy có chút không ôn xú nào. Chưa kể nàng lo Hiên Phi mà trông thấy cũng sẽ một tay đánh chết nàng ngay tại chỗ vì ghen tuông thôi.

Chí Bình thở nhẹ khi kiểm tra rõ nàng hoàn toàn không sao. Lệ Nhan nhúc nhích như con sâu nhỏ đề đòi xuống không muốn Chí Bình ẵm nữa thì từ sau Thất vương gia bước đến.

Sau nàng các đội khác đến nơi cũng ngỡ nhìn binh lính thật đông. Vương gia không ngại khom người nói có vẻ cung kính...

- Đến lúc rồi điện hạ! Cô nương Lệ Nhan là người ngoài có lẽ nên...

- Nàng ấy là người của ta, hoàng thúc không cần lo lắng. Cho lính mở các kiện hàng ra đi!

Binh lính nhanh chóng đến mở các kiện hàng gỗ trên các xe. Quả nhiên là có chứa tráo pháo và lượng binh khí lớn. Các đội tiêu cục khí thế thì là vậy nhưng thấy chuyện này cũng có phần kinh sợ, họ rù nhau đồn đứng im ru không chuyện gì đang diễn ra.

Chỉ còn Lệ Nhan tròn mắt nhìn Nhan Chí Bình đang ẵm mình trong tay. Cái đầu óc ngu si của nàng phút chốc quay mòng mòng...

- Nhan công tử... rốt cuộc huynh là ai?

Chí Bình đang quan sát binh lính chuyển vũ khí, nghe câu hỏi và gương mặt ngờ ngác đáng thương của nàng cũng cười nhẹ thật dịu dàng.

Liền sau Hiên Phi cũng đến kịp thấy cảnh binh đoàn lớn ngang nhiên chuyển binh khí. Mọi chuyện tạo phản đúng như cả hai đoán tuy nhiên có chút xú khác hơn là người dẫn đầu không phải là Thất vương gia.

Lệ Nhan đang rối trí không đoán nổi Chí Bình là ai thì trông thấy Hiền Phi với vết thương trên cánh tay bết máu đỏ. Chẳng suy nghĩ gì kịp dầu tình hình này đang rất rối ren, nàng vẫn vùng thoát khỏi tay Chí Bình để chạy đến chỗ của Hiền Phi. Chí Bình nhìn nàng gần như muốn nhào khóc ôm lấy Hiền Phi nên ánh mắt ảm đạm buồn...

- Thỏ Phi... người bị thương nặng quá! - Vừa nói nàng vừa lấy khăn cột vòng ngăn máu chảy ra thêm từ vết thương trên tay hấn. Hiền Phi thấy nàng bình an cũng dễ chịu đáp.

- Ta không sao đâu!

Hiền Phi và nàng cùng nhìn ra cảnh binh lính đang chuẩn bị rất kỹ cương không giống kiểu tạo phản tự phát. Nhan Chí Bình cũng tạm gác chuyện riêng tư sang một bên và bước lên dẫn đầu. Trong thành có loạn, công thành công phá từ người bên trong mở cửa cho lính tràn vào. Các tập lính đã đủ vũ khí xông lên không quên hô to mạnh mẽ...

- Vì thái tử điện hạ!!!

Mặt của hai đứa đều trở nên đen xì khó coi vì Nhan Chí Bình chính là Thái tử điện hạ bị thái hậu giữ biệt giam tại hành cung Đông Châu. Thái hậu chỉ là hoàng hậu của tiên đế nhưng không phải mẫu thân của thái tử vì thế muốn cho cháu ruột là con trai của tể tướng gia lên làm hoàng thái tôn.

Nay nữ lưu lộng quyền, quần thần cũng không phục chuyện hoàng thái tôn nên từ quan viên cho đến lòng dân đều hết lòng ủng hộ thái tử giành lại đúng vương quyền của mình.

Chỉ có Lệ Nhan muốn chui vào một góc vắng người để cười ngoát miệng, chính là thái tử cầu hôn nàng đó nha có phải là chuyện đáng hơn hờ hay không? Còn Long thiếu gia kia cũng đã ngang ngược tranh giành, bất kính với thái tử nên cũng hóa thạch nhân luân rồi.

Rút kinh nghiệm lần sau muốn sinh sự với ai nên hỏi kĩ thân phận họ rồi mới dám tùy tiện làm bậy nhé.

Số lính tấn công tuy không nhiều nhưng đột ngột không báo trước nên nội cung không có sự đề phòng. Bên trong cấm cung cũng đã có nội ứng hợp với ngoại nhập nên sự việc chỉ diễn ra không đến hết một ngày.

Vả lại thái tử mới là người thừa kế vương vị trong di chiếu của tiên đế nên dân chúng hoàn toàn ủng hộ.

Cuộc thi tiêu cực chỉ là một màn che cho kế hoạch nên các đội thi đều được vương gia khen thưởng có công hộ giá giúp thái tử. Đồng nghĩa năm nay cũng không có đội thắng nhất trong cuộc thi. Giờ đây triều chính ai chiến thắng mới là quan trọng nhất đối với bá tánh.

Lệ Nhan bấu rú núm áo Hiền Phi khi bước vào cung. Từ nhỏ đến lớn nàng nằm ngủ còn chưa từng mơ sẽ vào cái nơi lờ lợc sang trọng quý phái này nên không tránh khỏi sợ hãi. Nàng như vậy càng làm hấn run theo...

- Đừng có núm ta!

- Ta sợ lắm! Sao từ đầu người không đoán ra Nhan công tử là thái tử chứ?

- Người không biết thì hỏi ta đi đâu để biết chứ đồ đầu heo!?

Cuối cùng cả hai cũng theo tổng quản đi đến trước ngự thư phòng. Mọi việc còn chưa vào trật tự dù đã chiến thắng nhưng Chí Bình vẫn gọi riêng cả hai đến gặp thật rất là xem trọng.

Nhìn Chí Bình vẫn mặc bạch y, đáng vẻ như thế nhưng giờ cả hai đã biết thân phận thiên tử hơn người đâu dám coi như trước. Cả hai ứ ớ nói đại.

- Tham kiến thái tử điện hạ!

- Không cần đa lễ! Sự việc hai ngày nay hấn làm cả hai bất ngờ lắm có đúng không?

Nàng thật không dám nói năn hay cười gì nổi. May là Hiền Phi vẫn còn đủ can đảm trả lời...

- Thật ra chúng tui đã biết các kiện hàng có vấn đề. Sao thái tử có thể nghĩ ra dùng cuộc thi này để lấy lại ngôi vị chứ?

Chí Bình cười nhẹ hài lòng vì xem ra Hiền Phi cũng không mấy kinh sợ cái danh thái tử cao cao tại thượng của mình. Khẩu khí của hấn vẫn còn đáng ghét lắm nhưng Chí Bình vốn thích người thành thật mà. Nếu không vì Lệ Nhan thì chắc chắn Chí Bình rất muốn làm bằng hữu thay vì tình địch với Hiền Phi rồi.

- Ta nghĩ đến khi cả hai lần đầu bảo tiêu đến vương phủ của hoàng thúc ta. Bởi thế hôm nay ta thành công là nhờ công lớn của cả hai. Ta muốn ban thưởng lớn cho cả hai!

- Không cần đâu điện hạ!

Lệ Nhan trả lời như muỗi kêu. Chí Bình nhìn nàng rồi lại quay Hiên Phi...

- Ta có chuyện riêng muốn nói với Lệ Nhan có thể phiền Long công tử gặp thái y trị thương chờ sau được không?

Hiên Phi đỡ ra, dĩ nhiên trong lòng hắn không muốn nhưng phải làm sao được. Lệ Nhan bối rối, nàng nắm chặt bàn tay hắn song hắn chỉ mỉm cười quyền rũ đáp lại Chí Bình. Cả hai nam nhân tuần tú cùng cười thật khiến con mắt nàng cháy đen luôn. Hiên Phi xoay nói với nàng.

- Vậy ta đi trước cho người nói chuyện!

- Thôi Phi...

Nàng gọi theo Hiên Phi nhưng bàn tay to của hắn cũng tuột khỏi tay nàng. Lòng nàng phút chốc mông lung rồi bời. Và Chí Bình nắm lấy tay khiến nàng giật mình nhìn lại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Oan Gia Thật Là Thất Sách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Nàng gọi theo Hiên Phi nhưng bàn tay to của hắn vẫn tuột khỏi tay nàng. Lòng nàng phút chốc mông lung rồi bời. Và Chí Bình nắm lấy tay khiến nàng giật mình nhìn lại. Tay Chí Bình cũng to lớn mạnh mẽ giữ chặt lấy tay nàng.

Nàng biết là mình đã cự tuyệt Hiên Phi, chuyện nàng mong muốn níu kéo hắn ở lại thật là ích kỉ. Tuy nhiên giờ bị bỏ lại với Chí Bình nàng không biết tâm trạng mình đang thấy bơ vơ hay lạc lõng nữa. Chính Chí Bình cũng nhìn thấy ánh mắt nàng trĩu nặng, mi cong ừ ừ song vẫn cố vui vẻ nhất nói cùng nàng.

- Giờ nàng biết ta là ai rồi đó! Nàng trả lời chuyện ta đề nghị lần trước đi Lệ Nhan!

- Điện hạ...

Lệ Nhan không biết làm sao. Nam nhân này cũng là thích nàng, chuyện sốc đến nhiều quá khi nàng vốn là loại người trì hoãn thiếu năng suy nghĩ làm sao giải quyết dứt khoát không làm ai buồn đây?

- Ta từ bé đã không còn mẹ, thái hậu không xem ta là con mới tìm cách bức hại ta. Bên ta ai cũng là người của thái hậu, ai cũng muốn hại ta, không thì cũng toàn lừa dối lấy lòng ta. Ta chưa bao giờ tin ai cả... rồi ta gặp nàng. Ta thật muốn có nàng bên cạnh lúc nào cũng vô tư, tự nhiên, thành thật với ta.

Mắt nàng ngược nhìn thái tử. Bờ môi nàng mím lại, trong lòng ghen ngào hận không thể nằm lăn quay ngay lúc này.

Thiên tử đó nha, kẻ nắm cả thiên hạ thật lòng muốn nàng. Xem ra lần này nàng nên suy nghĩ lại là mình có sức hút thật sự mới như vậy. Chuyện này có vẻ dúi kẻ lại cho hết người này đến người khác biết nàng vẫn khoái chí như mới. Tuy nhiên thích thú là một chuyện, còn thực tế là một chuyện khác rất xa.

Nhìn Chí Bình đẹp long lanh trước mắt chờ đợi mình, nàng thật muốn trào huyết lệ khi cắn răng nói...

- Xin lỗi điện hạ!... tui cũng rất thích điện hạ, đặc biệt là nét đẹp của người. Người thật rất là đẹp nhưng...

Cái kiểu từ chối vòng vo của nàng làm Chí Bình có đau lòng vẫn không nhìn nổi buồn cười. Nàng ngẩng lên nhìn thấy giấu sau nụ cười của y rất chua chát nên run run sợ bị chém đầu. Người ta nói chơi với vua như chơi với cọp, nay nàng còn lớn gan từ chối tình cảm của thái tử nữa.

Nhưng Chí Bình giờ tay ôn nhu vuốt má nàng. Mặt nàng nhìn sao trông vẫn rất ngốc.

- Ta đẹp vẫn là thua Long Hiên Phi đúng không? - Giọng Chí Bình cứ như không chấp nhận chuyện thua này. Nhưng Lệ Nhan đã vội gượng cười xấu gằn chột đáp lời.

- Ày... Chuyện xấu đẹp mỗi người một vẻ nếu đem so sánh ra rất là phức tạp. Không có hơn thua gì đâu điện hạ.

- Ý ta là lòng nàng vốn chỉ có hắn ta nên ta thua. Dù sau ta đến sau hắn, ta cũng đã cố gắng hết sức thì thua cũng phục!

Này giờ mặt nàng tỉnh bơ nói chuyện tình cảm với Chí Bình là thế nhưng nghe nhất về Hiên Phi liền đỏ mặt lắc đầu chối bay chối bướm...

- Tui không có gì với Hiên Phi cả tại...

- Nàng thích hắn! Từ đầu ta biết rồi! Nhưng chỉ cần nàng làm hoàng hậu của ta thì ta sẽ yêu thương nàng hơn hắn gấp ngàn vạn lần!

Mặt Lệ Nhan co quắp lại ngay. Loại nữ nhi không ra giống gì như nàng mà làm hoàng hậu chỉ thành trò cười cho thiên hạ, nổi ô uế từ cổ chí kim nha.

Mạch Lệ Nhan – hoàng hậu có nét đẹp nghiêng thùng đồ nước, là cò già muốn ăn thịt hoàng đế thiên nga.

Nghĩ đến viễn cảnh bị người ta chê cười nàng thiết là rùng mình không dám nghĩ đến nữa. Chí Bình biết có thuyết phục làm sao nàng cũng không muốn bên mình nên khẽ đau lòng. Y thích nàng vì nàng thật thà, nếu nàng không thích vẫn miễn cưỡng bên y há khác nào Chí Bình ép nàng giả dối y cả một đời.

Ngày hôm nay vừa có cả thiên hạ đã mất “mỹ nhân”, xem ra cũng là chuyện vui buồn bù đắp cho nhau.

Lệ Nhan tròn mắt bối rối vì Chí Bình áp đến hôn lên má mình sau đó ôm chặt nàng vào lòng. Tay y giữ chặt được nàng nhưng biết đó chỉ là hư vô mà thôi. Chí Bình nói nhẹ nhàng.

- Ta sẽ luôn nhớ nàng. Nàng phải hạnh phúc thì ta thua cuộc mới thấy dễ chịu có biết không?

- ... cảm ơn điện hạ. Người cũng như vậy nhé!

Cả hai cười nhẹ, nàng vẫn đứng cho Chí Bình ôm giữa cảnh hoàng cung rộng lớn. Hiền Phi đứng ở xa lặng lẽ quan sát, trong lòng lo lắng khó chịu nhưng bất lực không hơn Chí Bình là bao nhiêu.

Dẫu không có một Nhan Chí Bình mắc “bệnh ở đầu và mắt” mới si mê nàng thì nàng vẫn không bên hắn. Nàng vẫn là không chấp nhận tình cảm của hắn. ...

Cuộc thi tiêu cục năm nay không có ai chiến thắng nhưng hoàng thất hứa các năm sau sẽ tài trợ cho cuộc thi thêm phần nhộn nhịp, động vui hơn. Ai rõ chuyện cũng biết tân hoàng đế làm vậy để còn cơ hội gặp lại Lệ Nhan thôi.

Hai tiêu cục Long Môn và Cửu Nhật vẫn rất nổi tiếng vì được hoàng thượng ban bằng vàng có công lớn.

Độ nổi tiếng và thanh danh tiêu cục ngày càng được khẳng định, chuyện làm ăn hai bên luôn khấm khá nhưng mọi việc nội bộ vẫn không thay đổi là bao nhiêu. Sáng nào hai tiêu chủ cũng đánh nhau vận động khiến hàng xóm tiếp tục trào lệ ngủ không yên.

Lệ Nhan thì lập công làm rạng danh tiêu cục song về đến nhà vẫn chỉ nằm lăn lười biếng trong phòng không đôi hoài đến thế sự. Thu Nguyệt bước vào nói. ...

- Hiền Phi ca ca vừa đi bảo tiêu về kìa tí tì!

- Thì sao?

Nàng nằm xoay đầu ngửa ra khỏi giường hỏi lại tiểu muội một cách thờ ơ. Sau cuộc thi về Hiền Phi đi bảo tiêu ngay đến nay cũng đã gần mười ngày rồi. Giờ nàng nằm trong phòng như thế này cốt ngăn cảm xúc muốn tìm hắn đánh nhau cái lộn như thói quen. Muốn quên được, trước hết nàng nên tự sửa tính nết ưa gây sự của mình.

Thu Nguyệt nhìn biểu hiện của nàng liền nhũn mày thanh lại hỏi. ...

- Tì đưa cái túi muội đưa cho Hiền Phi ca ca chưa?

Cái túi. Mặt Lệ Nhan co quắp lại ngay. Trong cuộc thi nàng đi suốt với hắn nhưng quên cái túi vải nhỏ đó mất tiêu. Thu Nguyệt tỏ ra không vui, tay khoanh lại trước ngực nhìn đại tỉ một cách nghiêm trọng. Lệ Nhan ngồi lên cười cười xạo gần chết.

- Tì đưa rồi!

- Thật không đó!?

- Thật mà... - Công nhận nói dối không phải là nghề của nàng. Trả lời thế này mồ hôi lạnh cứ tươm ra như suối nước khoáng.

Tiểu muội xinh đẹp của nàng bình thường hiền dịu là thế nhưng cũng là con của Mạch Kiểm nên giận lên cũng rất dễ sợ. Thế là Thu Nguyệt đá nàng ra khỏi phòng hung hăng ra lệnh cho đại tỉ lười biếng của mình. ...

- Tì đi đưa cho Hiền Phi ca ca ngay cho muội!

- Trời còn sáng mà, hay cứ chờ chiều chiều rồi tì đưa luôn!

- Sáng tối gì nữa!? Tì không đưa thì muội giận đó!

Lệ Nhan nuốt huyết lệ vào tim thật là mâu thuẫn. Nàng đi đưa túi vải này thế nào cũng bị Hiền Phi đánh chửi cho một trận toi bồi. Nhưng thân làm đại tỉ,

nàng phải suy nghĩ cho tình cảm của tiểu muội lên hàng đầu. Đành vậy, nàng cố sức đi làm cho xong chuyện này lần cuối với hấn thôi.

Thu Nguyệt nhìn theo thở ra vì thật tức đại tĩ. Người ta đã cố tình tác hợp cho cả hai mà tĩ tĩ ngốc làm không xong. Nếu lần này còn chưa xong việc chắc Thu Nguyệt phải đem hai huynh tĩ này ra cùng ngồi nói chuyện nghiêm túc quá.

Lệ Nhan bước thật là nặng nề ra đến cổng phủ liền nghe giọng hai cha con nhà hàng xóm chửi nhau xối xả. Hiên Phi bức mình gào lên khi nhìn cái mặt mỹ nam trung niên đáng ghét của cha mình...

- Cha có phải cha con không hả? Con đi mới về chưa kịp vào nhà uống trà ngồi nghỉ ầm mông đã bắt con đi tiếp rồi. Các huynh khác đâu? Con cha còn đang bị thương chưa khỏi đó lão già!

Lệ Nhan nghe thấy trong lòng thật lo lắng không biết vết thương trên tay Hiên Phi ra sao nữa. Long Bách Phi cũng không có hiện để con mình hung dữ, ông ấy khí thế la vào mặt đẹp của thằng con trai mình.

- Cha phải cho con hạn chế ở nhà. Cứ đi bảo tiêu đến lúc cha chọn được cho con một cô nương khác để thành thân.

- Con không chịu! Con cũng không thêm đi bảo tiêu nữa! - Hiên Phi cứng đầu đáp trả chỉ khiến Long Bách Phi càng giận đến đen xì mặt.

- Tiểu tử nguoi dám... Có phải con còn có ý gì với con gái lão Mạch Kiếm không hả?

Hai cha con mỹ nam la ầm xong mới trông qua thấy Lệ Nhan đứng trước cổng phủ nhà nàng bên kia. Dĩ nhiên tai nàng vẫn còn tốt nên nghe hết tron. Lầm vào cảnh này nàng thật không biết làm gì nữa đành nhe răng cười cứ như chấp nhận cho Long thúc có thể nhắc thêm về mình không cần đề tâm.

Hiên Phi thì lại chột dạ khi để nàng chứng kiến cảnh cha mình nói vậy. Song chưa gì Mạch Kiếm đã từ trong nhà nhảy ra lớn tiếng gây sự...

- Có tiểu nữ nhà ta mới không thêm có ý gì với con trai ông đó Long Bách Phi!?

- Hứ!? Ai làm sui gia với ông là xui xẻo đến già!

- Còn ai làm sui với ông thì đàn độn tận kiếp ak!

Lệ Nhan nhìn hai người lớn tranh cãi chỉ khẽ thở dài có ý quay lại vào trong nhà. Dù muốn ngăn cấm nàng và hấn đến mức nào đi nữa thì cha nàng cũng không cần khoa trương đối đầu như thế với cha hấn chứ. Nhưng Hiên Phi nắm lấy tay làm nàng bất ngờ.

Hai ông bố đang túm áo nhau cùng lúc sững sờ trông Hiên Phi nắm tay kéo Lệ Nhan đi khỏi đó. Nàng la ầm mặc kệ trên phố nhiều người nhìn mình. Ở Vạn An này ai mà không biết khi có Mạch đại tiểu thư và Long công tử cùng một chỗ sẽ rất ồn ào chứ.

- Làm gì vậy Thổ Phi? Cha ta sẽ hiểu lầm rồi phạt cấm túc ta!

- Hiểu làm gì? Ta thật thích nguoi! - Hiên Phi nói thật tình như sáo càng khiến nàng khốn đốn rên rĩ.

- Ấy... chuyện đó mặc kệ nguoi chứ còn ta có thích nguoi đâu đồ Thổ Phi thúi tha!

Nàng dần co gò tay hấn lại vẫn bị kéo đi xềnh xệch vô cùng thê thảm. Cái tên oan gia của nàng chỉ được cái sức trâu là muốn coi thường ai là coi thường liền à.

Nhưng nàng sớm thấy chút máu thấm ra cánh tay áo màu nhạt của hấn liền không làm trò nữa.

- Tay nguoi chảy máu kìa! - Nàng mím môi nhìn máu thấm ra nhiều hơn. Hiên Phi chép miệng đồ tội lên đầu nàng.

- Tại nguoi làm vết thương hở ra chứ ai còn nói nữa!?

- Nguoi kéo ta đi còn đồ thừa cho ta sao?

Hấn mặc kệ tiếp tục đi thì nàng đứng lại nắm chặt bàn tay hấn. Hiên Phi xoay nhìn mắt nàng đang rung lệ nhìn cánh tay bị thương của mình.

- Đi gặp đại phu rồi nguoi muốn đất ta đi đâu ta cũng đi mà!

Hiên Phi nuốt khan, bộ dạng của Lệ Nhan lúc này thật là dễ thương như con cún nhỏ đòi gặm thêm xương cứ rên ư ừ vậy. Hấn trả lời ngắn gọn để cự tuyệt.

- Không cần!

- Năn nỉ nguoi đó Thổ Phi!?

- Ta không đâu nếu có nguoi quan tâm ta như vậy!

Tim nàng bay loạn xạ trong ngực ngay. Hai má cũng tự khắc đỏ bừng. Nàng có quan tâm hấn thật sao? Lệ Nhan thật muốn cãi lại nhưng nói không ra

hơi có lẽ vì trúng lòng nàng nên không thể biện minh.

Thế là hấn dắt nàng ra hồ nước lớn ven vùng ngoại thành, địa điểm yêu thích hồi bé cả hai hay trốn đến chơi. Hôm nay trời xanh, mây trắng, nắng không quá chói chan thật là lí tưởng để ngoạn cảnh nên cũng có vài người dạo quanh hồ lớn.

Cả hai ngồi xuống nền cỏ ven hồ có bóng liễu che thơ mộng. Nàng lúc này mới dám rụt rè hỏi...

- Sao lại ra đây?

- ...cha chúng ta như thế nên ta muốn đi thôi!

Hiên Phi nhìn ra xa, tay chơi đá xuống có vẻ đang mang tâm trạng không tốt. Nàng cũng ngồi bứt cỏ, trong đầu suy nghĩ không hiểu bây giờ quan hệ của hai đứa là sao nữa. Ý trung nhân là hoàn toàn không giống rồi, còn oan gia thì có ai nói xen vào mấy câu ướm ắt ỏn lạnh như vậy đâu.

Giờ còn có nàng và hấn, nàng ngần ngừ muốn đưa luôn túi vải của Thu Nguyệt. Chi e đưa lúc này, tỉ lệ Hiên Phi đá nàng xuống hồ là rất cao. Đột nhiên hấn xoay qua hỏi nàng...

- Đói không ta mua cái gì ăn nha!?

- Thôi khỏi... - Giờ phút này nàng còn lòng dạ nào ăn nổi chứ. Nhưng Hiên Phi nhú mày nhăn mặt khi nàng trả lời kiêu vậy.

- Ngươi mà cũng có lúc khách sáo hiền lành như vậy sao đầu heo diêm lệ?

- Ta khách sáo bao giờ đồ Thổ Phi thú!?

Nàng tức quá gào lên mới đúng là Lệ Nhan hấn biết nên hấn cười tươi đi mua bánh gần đó của mấy người buôn dạo. Lệ Nhan hậm hực cổ hạ tức với hấn và lại tiếp tục khổ sở với cái túi của Thu Nguyệt.

Nếu là tình thư thì sao Thu Nguyệt lại nhờ nàng chuyển cho Hiên Phi lúc hai người cơ chứ. Trông cái túi này cũng khá nhỏ, chứa thư tình phải viết rất nhiều và dài dòng mới bày được hết tâm ý. Nàng đã được dặn kĩ không được xem nhưng tò mò quá muốn xem lên trước chút xíu thôi.

Bên trong quả nhiên là có mảnh giấy nhỏ. Chỉ là một mảnh nhỏ thôi nên Lệ Nhan đọc thử luôn viết chỉ có vài dòng.

“Muội giao đại tử cho Hiên Phi ca ca. Huynh nhất định phải làm tử ấy hạnh phúc nha! – Thu Nguyệt”

Lệ Nhan đỏ mặt, tim đập trề mấy nhịp sau khi đọc xong. Thì ra không phải thư tình gửi Hiên Phi nhưng nàng thật không hiểu làm sao Thu Nguyệt biết chuyện của cả hai như vậy. Điều canh cánh trong lòng nàng chấp nhận tình cảm của Hiên Phi chính là tiêu muội. Nay Thu Nguyệt làm thế này là nhường đường lớn cho nàng bước rồi.

Lệ Nhan thở phào. Thật may là nàng xem lên trước nếu không thì chết chắc rồi.

- Giấy gì vậy?

Giọng Hiên Phi sau lưng làm nàng hết hồn thiếu chút đã nhào người lăn xuống hồ luôn rồi. Hấn nhú mày hoài nghi tờ giấy mờ ám nàng đang cố che giấu mình ngay.

Lệ Nhan thở phào. Thật may là nàng xem lên trước nếu không thì chết chắc rồi.

- Giấy gì vậy?

Giọng Hiên Phi sau lưng làm nàng hết hồn thiếu chút đã nhào người lăn vài vòng xuống hồ luôn rồi. Hấn cầm bánh bao và kẹo hồ lô quay lại thấy nàng đang ngồi đọc gì đó thật mờ ám là nghi nghi rồi. Lệ Nhan cố sức gượng cười khi tay giấu tờ giấy ra sau lưng...

- Đâu có gì đâu!

- Tưởng ta tin ngươi hả? Cho ta mượn xem cái đi! - Hiên Phi quăng túi bánh bao xuống một góc ngay để giành xem của nàng. Lệ Nhan sợ quá la làng.

- Không!!!

Nếu Hiên Phi đọc được thì nàng sẽ không xong ngay. Hai đứa dần co giành giấy thật là loạn. Bí quá, Lệ Nhan cho ngay vào miệng định nuốt bịt đầu mối thì hấn chẳng thương hoa tiếc ngọc, dùng tay cậy miệng nàng ra.

Tờ giấy nhàu dính đầy thứ chất lỏng khó nói nhưng chữ đương nhiên vẫn rõ ràng. Nhìn Hiên Phi đọc, má nàng chưa gì đã đỏ lên, nàng thật không có can đảm ở lại đối mặt với hấn nên bỏ chạy.

Hấn cười, lòng dễ chịu chưa từng có vì biết đây là của Thu Nguyệt viết cho mình. Xem ra bây giờ nha đầu Lệ Nhan cũng không còn bày lí do gì được nữa.

Hiên Phi dễ dàng bắt kịp được nàng và kéo ôm ghì lấy từ phía sau. Nàng bẽn lèn cả người nghe hân cười vang cả vòm ngực lớn...

- Đồ ngốc! Giờ trốn cũng không thoát đâu!

- Bỏ tay ra... nếu không ta sẽ đánh ngươi đó!

- Vậy sao?

Hiên Phi tâm trạng rất vui nên cố trêu chọc nàng làm nàng tức chết nhưng không thể làm được gì. Hiên Phi xoay người nàng lại để nhìn gương mặt đỏ của nàng khiến nàng xấu hổ nhìn cúi gằm xuống đất. Hân vui vẻ thì thầm hỏi nàng.

- Giờ thì có thể thích ta chưa?

- ... không thích! Ta ghét ngươi! - Lệ Nhan vẫn cố chấp cố cứng cỏi đáp lại nhưng không làm Hiên Phi nhụt chí.

- Rất ghét ta thật sao?

Hân hỏi lại, còn cố ý nâng cằm nàng lên ép nhìn vào mắt hân. Lệ Nhan run run không nói gì nổi đành nhắm mắt gật đầu thật là đáng thương. Hân không vì thế mà buồn, về mặt mỹ nam gian xảo khi áp gần hơn và nói.

- Làm thê tử của ta nha Lệ Nhan!

Nàng bất ngờ, sốc đến ứ ứ không nên lời. Tay hân vẫn ôm siết mặc kệ nàng mắc cỡ đẩy người hân ra.

- Ta... ta ghét ngươi thì sao mà chịu là vợ của ngươi chứ!

Nàng vốn là loại người nói dối tệ nhất thiên hạ khiến Hiên Phi cười toe toét khẳng định.

- Ta và ngươi biết nhau hơn mười tám năm rồi chẳng lẽ ta không biết ngươi nói dối sao?

- Ta không có nói dối! - Giờ phút này nàng vẫn cố cứng đầu nha làm hân nói ngay.

- Thấy chưa? Ngươi lại đang nói dối!

- Ah... ngươi ức hiếp ta! Ta không thêm làm vợ của ngươi!

Nàng nói nhưng biểu hiện trên mặt hại chủ nhân hết rồi. Hai má đỏ đến thế kia, ánh mắt thẹn thùng che chút hạnh phúc đã bị hân thấy hết vậy mà vẫn còn gồng cổ chấp cứng đầu. Hiên Phi cười nằn nui, tay vuốt má nàng cứ chỉ dụ dằng nói...

- Ta sẽ yêu thương ngươi cả đời thì có chịu làm vợ của ta không Lệ Nhan?

Giờ thì nàng có ngang bướng chống đối hân cũng không xong. Nàng thật cũng thích Hiên Phi lắm nhưng xấu hổ không muốn nói ra. Bên Hiên Phi thật bình yên thoải mái, nàng rất thích khi bên hân, cả đời cũng muốn lúc nào cũng sẽ như thế.

Bất quá chuyện đã đến nước này muốn xoay đầu suy nghĩ cũng không được nên Lệ Nhan chỉ đành cười nhẹ dụi mặt vào ngực hân như thay câu trả lời. Hiên Phi cười lớn, ôm nàng xoay mấy vòng hết như hai đứa trẻ đang hạnh phúc.

Thế là ý người không thể thay được ý trời. Long Bách Phi và Mạch Kiếm cả đời xung đột vẫn không thể nào ngăn hai đứa con mình thương nhau.

Hiên Phi đòi bỏ nhà ra đi dọa cha, Lệ Nhan thì lại có mẹ và Thu Nguyệt làm hậu phương ép Mạch Kiếm. Thế là Vạn An lại náo nức vì hai tiêu cục lớn lại có hi sự. Tiếc rằng lần này có không muốn mời hàng xóm e cũng không được rồi.

Hiên Phi lần này vui làm tân lang đến không chịu ngủ, gương mặt tươi như hoa nhìn cha đang ngồi buồn hiu hiu cười trấn an...

- Cha và nhạc phụ của con nhân cơ hội này hóa thù thành bạn luôn đi!

- Con còn nói!? Tại ai mà cha phải làm sui với lão già Mạch Kiếm ấy hả? - Long Bách Phi nói ra vô cùng ức chế thiếu điều ôm chân bàn thờ vợ để kể chuyện "bỉ thương" xảy đến với mình chỉ vì thằng con trai độc nhất gây ra thôi.

- Cha thương con mà đúng không cha! Như thế sẽ vượt qua hết thôi!

Hiên Phi mỉm cười dễ thương, không cần chờ ai gọi đã lo đi rước tân nương rồi. Vì nhà đàn gái bên hàng xóm nên hân vui vẻ đi bộ sang.

Bên ngoài các cô nương khóc lóc thê thảm vì "siêu cấp mỹ nam nhân" lấy vợ. Còn vài người khác lại đang cá cược xem lần hi sự thứ ba này sẽ có chuyện ly kỳ, kinh thiên động địa nào xảy ra nữa hay không?

Bên nhà nàng, Mạch Kiểm cũng đã ra chuẩn bị làm lễ đưa con gái sang nhà chồng. Mặt ông ấy nhìn Hiền Phi mang chút tà ác nói...

- Nghĩa té! Cha chuẩn bị cho con một bất ngờ chắc chắn con sẽ rất vui!

Hiền Phi thấy có chút ớn lạnh vì không khéo Mạch Kiểm ôm hận thù riêng với cha hắn lại làm khó hắn. Quả nhiên từ sau có đến năm tân nương áo đỏ, khăn che, vóc dáng tương đối bằng nhau bước ra xếp ngang một hàng. Quan khách hòa nhau hân hoan quả nhiên lại có hi sự “vui về” không giống nhà người ta.

Mạch phu nhân chán nản không nói gì nổi vì vẻ mặt khoái trá của chồng lúc làm khó nghĩa té mới của mình. Nghĩa té của con gái lớn thật đáng quý, nhất là lại chính là con trai của lão già Long Bách Phi đáng ghét nha.

- Nếu con chọn sai thì khỏi cho thành thân với Lệ Nhan nữa haha... chọn nhanh đi nghĩa té của cha!

Mạch Kiểm hận không thể tung hoa tự khen mình quá giỏi khi nghĩ ra trò này làm khó con của Long Bách Phi. Năm tân nương kia che khăn, nhìn sao cũng y hệt nhau rõ ràng là không muốn cho Hiền Phi lấy Lệ Nhan về mà.

Mọi người háo hức chi tiền cá cược xem cái hi sự lần này của hai tiêu cục có bị quậy tung lên hay không?

Xung quanh ồn ào là thế nhưng tuần nhan của tân lang vô cùng bình tĩnh. Trong đầu hắn dĩ nhiên đã có câu trả lời. Lệ Nhan của hắn không phải là loại nữ nhi ngoan hiền đến mức chịu ra đứng chung với một bầy tân nương cho cha làm khó hắn rước nàng về được. Song chưa chi Long Bách Phi đã nhảy bổ sang nhà sui gia chứ...

- Lão già họ Mạch kia! Ông đòi sinh lễ trên trời ta đều đáp ứng đủ vậy mà còn muốn làm khó để con trai cưng của ta nữa sao?

- Hừ!? Hiền Phi có gan yêu thương con gái ta thì ta làm khó vậy đó bộ có người cảm sao?

Hai tiêu chủ đến cả hi sự con mình cũng không thể tự ngăn mình lại được. Hiền Phi lắc đầu khi cha mình và cha nàng túm áo xung đột nữa rồi. Hắn nhàn hạ bước qua chỗ mẹ nàng đang đứng cùng Di Hồng...

- Con vào phòng rước Lệ Nhan luôn được không mẹ!?

Mẹ nàng mỉm cười vì xem ra Hiền Phi tự tin biết câu trả lời trong số năm cô tân nương giả kia rồi. Tất nhiên không có ai là Lệ Nhan cả.

- Ừm con đi đi nó đang chờ đó!

Hắn vui vẻ đi luôn bỏ hai ông bố lại túm áo đờ ra. Năm cô tân nương giả vui vẻ vẫy tay vì tân lang trả lời đúng rồi. Long Bách Phi cười càn rỡ làm Mạch Kiểm tức đến đen mặt tiếp tục đánh nhau.

Lúc đó ở trong phòng, Lệ Nhan lo lắng đi qua đi lại làm Thu Nguyệt chóng cả mặt. Nàng lẩm nhẩm không thể yên lòng...

- Tên Thổ Phi đó mà chọn sai thì ti sẽ ra xử hắn một trận!

- Bình tĩnh đi đại tì! Hiền Phi ca ca sẽ biết trong số đó không có tí mà!

Dù Thu Nguyệt có trấn an nàng vẫn rất lo sợ. Tuy cũng có nhiều kì vọng tin tưởng vào hắn nhưng vẫn phải đề phòng chuyện hi hữu xảy ra chứ. Cũng tại cha nhất quyết buộc thử Hiền Phi như thế mới chịu chấp nhận nàng sang nhà đó làm dâu.

Rồi cửa phòng mở ra, tân lang đẹp khuynh quốc khuynh thành cuối cùng cũng đã đến. Mắt nàng hoa lên nhìn hắn. Số nàng tính ra cũng thật là may mắn, tuy bộ dạng xấu xí không ai thèm nhìn lần hai vẫn có được một phu quân rất đẹp nha.

Hắn hôm nay tuần tú bất phàm, so với lần trước làm tân lang lại càng hơn xa. Hiền Phi cũng nhìn nàng mặc áo đỏ làm tân nương của mình, trong lòng rất vui liền cười bước đến.

Tuy nhiên tên khốn đó đến bên và ngang nhiên ôm vai Thu Nguyệt. Mặt Thu Nguyệt đỏ lên cười với hắn...

- Thu Nguyệt muội muội, lâu rồi mới gặp!

- Hôm huynh mang sinh lễ qua nhà có gặp muội mà Hiền Phi ca ca!

Hắn vui vẻ khi Lệ Nhan bắt đầu phùng mang trợn má tức. Hiền Phi tiếp tục nhiều lời với tiểu muội của nương tử mình...

- Cảm ơn muội đã giao đầu heo diêm lệ này cho huynh nha! - Hiền Phi rất cảm kích, nếu không vì lá thư nhỏ của Thu Nguyệt thì chắc giờ nha đầu Lệ Nhan vẫn cố chấp không thèm đối thoại lại mỹ nam như hắn.

- Ai là đầu heo diêm lệ hả Thổ Phi?

- Ấy... hôm nay là ngày vui của chúng ta. Ngươi không nên nổi nóng àk! - Hiền Phi cười trêu chọc mới bước sang ôm lấy nàng.

- Ngươi chộc ta mà!!!

Lệ Nhan bị ẵm đi vẫn còn cố tranh cãi. Thu Nguyệt cười vui nhìn theo hai huynh tử. Tình cảm trong lòng trở thành ngưỡng mộ, mong muốn tí ti và Hiên Phi ca ca sẽ hạnh phúc mãi về sau.

Mạch Kiểm cuối cùng đau lòng vẫn không làm được gì khi nhìn con gái bị mang sang nhà hàng xóm đáng ghét. Hiên Phi rất hạnh phúc làm tuần nhan càng sáng ngời. Cha hẳn thấy vậy cũng đành cho cả hai làm lễ bái thiên địa một cách xong xuôi.

Nàng cũng mỉm cười, cuối cùng cũng có thể làm thê tử của Hiên Phi rồi. Đám chó con chạy quanh lung tung cùng Cầu Cầu và Khả Khả hòa nhau mừng vui theo chủ. Sau ba lạy, hai đứa hạnh phúc chưa kịp cảm tay nhau thì đến phiên Long Bách Phi trở mặt.

Các huynh đệ trong Long Môn tiêu cực theo lệnh tiêu chủ hòa nhau bao vây cả hai...

- Đánh không thắng hết các huynh đệ trong nhà thì ba năm sau cha mới cho hai đứa hợp phòng! Haha...

Long Bách Phi cười càng rõ, dù sao hai đứa vẫn còn rất trẻ, từ từ tính chuyện cháu bông cũng được, quan trọng là ông ấy muốn làm khổ con mình cùng con gái của Mạch Kiểm thôi.

Tính đến chuyện bên nhau xem ra vẫn còn khó khăn trước mắt. Lệ Nhan mỉm môi đứng cạnh hẳn chưa biết làm sao thì nghe Hiên Phi cười nhẹ...

- Cha muốn cản con đi động phòng sao? Cha thật khi dễ con trai cha rồi cha ời!

Về mặt gian tà của Hiên Phi thập phần nguy hiểm hơn chính ông cha khiến Long Bách Phi đồ mồ hôi lạnh. Không khéo lần này chính Hiên Phi lại cấm ông ấy đi chơi kì viện ba năm lại tiêu đời tuổi trung niên tươi đẹp.

Hắn thoải mái nói...

- Tiêu cực này trước sau cũng là của đệ, huynh nào cảm thấy cha đệ làm việc tàn nhẫn thì đây là cơ hội cho các huynh trả thù. Hi sự của đệ nên cha đệ bị đánh cũng vui về thôi!

- Ấy... cha nói nhường tiêu cực cho con hồi nào tiêu tử thú! Ta là tiêu chủ đó không ai được làm bậy nha!

Cha hẳn run run bước lùi ai biểu bình thường khó tính, cộc cằn nên các huynh đệ trong nhà ôm hận vui vẻ nhào nên ngăn cản ông ấy phá rồi Hiên Phi. Hiên Phi hí hửng ẵm cao tân nương của mình mặc kệ phía sau cha kêu gào...

- Long Hiên Phi... đồ con bất hiếu!

Hi sự thật rất vui vẻ, người nào người nấy gào la loạn xạ không gì vui hơn. Nhất là đôi tân phu thê của chúng ta, vừa vào tới phòng hẳn đã cho nàng ngồi xuống giường gỡ khăn đỏ ra ngay.

Lệ Nhan đỏ mặt không dám ngẩng nhìn lên vì xấu hổ. Hiên Phi vuốt nhẹ má nàng gọi...

- Nương tử!

- ...phu quân!

Gọi xong, nàng và hẳn mạnh ai nấy phì cười vì cách gọi mới rất là ớn lạnh xương sống. Dù sao để được gọi nhau như thế thật là tốn công tốn sức nha. Hiên Phi hưng hăng ho nói khi vẫn quý sát trước chân nàng đang ngồi trên giường...

- Sau này nàng không được gọi phu quân của mình là Thổ Phi nữa đó!

- Chàng cũng không được gọi thiếp là đầu heo hay bất cứ thứ gì diêm lệ!

- Ủhm!

Hắn cười nhìn nàng, cả hai thẹn thùng như con nít. Bên ngoài vắng vắng giọng Long Bách Phi hét ầm cũng thật vui tai. Hẳn cứ mặc nhiên bất hiếu vì đã có nàng ở bên rồi.

Lệ Nhan nhắm mắt hạnh phúc được hẳn hôn lên môi. Trời còn sáng bánh, chưa đãi tiệc gì hẳn đã nôn nóng đẩy nhẹ nàng ra coi bột xiêm y rồi. Nàng thẹn thùng ôm lấy vai hẳn nói...

- Phu quân! Chúng ta xem như cả đời cả kiếp này đều ở bên nhau rồi... như thế có nhàm chán không?

- Nhàm chán thì ta tìm thêm vài thị thiếp khác! - Hiên Phi cười tà nói trêu nàng làm nàng chu môi hậm hực.

- Xấu xa! Ý của ngươi ta là từ lúc chúng ta sinh ra đã biết nhau, rồi thành phu thê thế này không có gì là gây cản gian khổ để ở bên nhau như người khác cả.

Bắt đầu cả hai đã gần nhau tuy không gọi là quấn quít nhưng nửa bước cũng không rời. Nay còn bên nhau cả đời cô về thật dễ dàng êm ả làm nàng có chút lo xa. Hiền Phi hiểu ý nàng, miệng cười thầm thì sát tai nàng ngọt ngào...

- Vậy thì kiếp sau chúng ta sẽ có thiên tình sử vĩ đại hơn chịu không nương tử?

- Ah... chưa gì chàng đã muốn giành thiếp cả kiếp sau luôn sao? Phải chờ cơ hội cho người khác đến với thiếp chứ! - Vừa có phu quân đẹp, giọng nàng tự tin hẳn ra làm Hiền Phi cười lớn.

- Haha... có ta thú nàng làm vợ là may rồi thím hai. Ai mà thêm cái loại đầu heo diêm lệ như nàng.

- Đồ Thổ Phỉ thú ỉa, mới dặn không gọi người ta là thú rồi mà!

Phòng tân hôn lại vang tiếng cãi lộn ầm ỉ nhưng tràn đầy hạnh phúc. Bên nhau thêm quãng đời còn lại chắc chắn cả hai đứa không thấy nhàm chán vì hết một nửa thời gian sẽ dành cho đánh nhau xung đột rồi còn gì.

Bên ngoài hai tiêu cục tiệc vẫn tung bùng, Long Bách Phi và Mạch Kiếm lần đầu tiên ngồi cùng nhau uống rượu chung bàn. Mạch Kiếm ngà ngà say khen ngợi...

- Ông uống cũng khá quá Long Bách Phi!

- Haha... tại Hiền Phi ít chịu uống rượu nên ta không có cơ hội thể hiện tửu lượng của mình!

- Còn ta ở với toàn nữ nhân, tìm ra ai làm tri tửu chứ!?

Hai lão sui gia cảm thán nhìn kỹ mặt nhau sau hơn mấy chục năm xung đột. Chưa bao giờ họ nhận ra đối phương năm nào trai tráng giờ đã già thế rồi. Cả hai run lên sau đó một người phun rượu, một người vỗ bàn đập ghế hết...

- Đừng có mơ ta làm bạn rượu với ông lão già họ Mạch!

- Xi... ta mới không thêm đó!

Nói xong cả hai thi nhau uống tiếp xem ai hơn ai. Xem ra thù vẫn còn thù nhưng tình cảm của hai lão oan gia đã "tốt" hơn được chút xíu.

Đứng trên đường lớn nhìn hỉ sự hai bên đường, bạch y công tử khẽ buồn, tuy có thiếp mời dự nhưng lòng không muốn vào. Hộ vệ cũng định về theo chủ nhân thì có người gọi Chí Bình lại...

- Công tử là người quen của ti tử và ti phu đúng không?

Chí Bình xoay lại vì chất giọng ngọt nhẹ như hoa, mắt nhìn Thu Nguyệt liền có chút nói không nên lời...

- Lệ Nhan cô nương cũng có tiểu muội sao? - Trong lòng ý lúc này nghĩ chắc là ti muội cùng cha khác mẹ rồi đây. Chứ cả hai ti muội "chênh lệch" một trời một vực nếu đứng cùng sẽ dễ cho người ta bị sốc thị giác lắm nha, thiệt là nguy hiểm. Thu Nguyệt chỉ mỉm cười nhẹ nhàng đáp.

- Vâng. Tiểu nữ là Mạch Thu Nguyệt. Mời công tử vào dùng tiệc!

Nhan Chí Bình không định vào để chuốt thêm đau lòng nhưng mỹ nhân đã ngỏ lời mời như vậy không nỡ từ chối. Hỉ sự hai nhà tiếp tục vui vẻ. Cả Vạn An cũng thăm mừng hi vọng thành sui gia hai bên sẽ bớt ồn ào.

Suy cho cùng yêu đúng oan gia có thất sách thật nhưng kết lại mọi thứ vẫn là hảo tốt nha.

- Hoàn -

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Oan Gia Thật Là Thất Sách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.